Autoare distinsă cu Edgar Award

NANCY SPRINGER

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

MAI ISTEAȚĂ DECÂT CEL MAI INTELIGENT DETECTIV DIN LUME

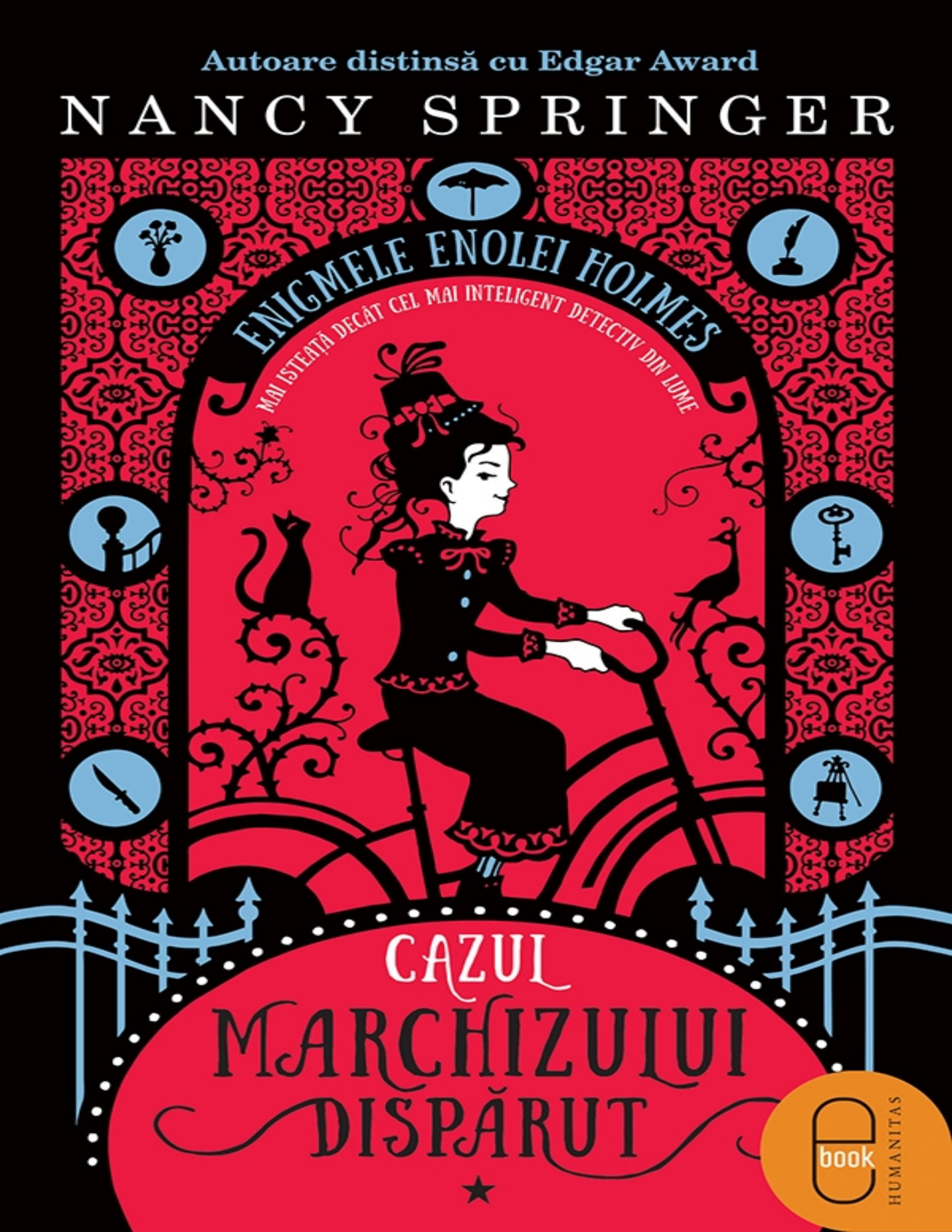

CAZUL MARCHIZULUI DISPĂRUT

ebook HUMANITAS

NANCY SPRINGER

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

CAZUL MARCHIZULUI DISPĂRUT

Traducere din engleză
de Ianina Marinescu

Nancy Springer
The Case of the Missing Marquess: An Enola Holmes Mystery
Copyright © 2006 by Nancy Springer
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2020, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-973-50-6671-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

„AM STAT PE LOC O SECUNDĂ PREA MULT“

Paşi grei răsunau în urma mea.

Am luat-o la fugă, dar era prea târziu. Auzeam paşii grăbiţi tot mai aproape de mine. Mi-am simţit braţul strâns ca într-un cleşte. Am început să ţip, dar o mână ca de oţel mi-a acoperit gura. Foarte aproape de urechea mea, un glas pătrunzător mi-a şoptit:

— Dacă te mişti sau strigi, te omor.

Am încremenit de frică. Scrutam întunericul fără să mă pot mişca. Abia dacă mai puteam respira. Gâfâiam. Am simţit cum strânsoarea de pe braţ slăbeşte şi cum mâna i se strecoară pe lângă mine. Mi-a prins ambele braţe ca într-o menghină şi m-a împins cu spatele de o suprafaţă care putea la fel de bine să fie un zid, dar ştiam că e pieptul lui. Şi-a luat cealaltă mână de pe gura mea şi, într-o clipă, înainte ca buzele mele tremurânde să poată articula vreun sunet, am întrezărit în bezna nopţii lama de oţel sclipind. Lungă. Cu vârful ascuţit ca un ţurţure. O lamă de cuţit.

Mamei mele – N.S.

LONDRA, EAST END
DUPĂ LĂSAREA ÎNTUNERICULUI

O lumină slabă abia răzbate de la cele câteva felinare cu gaz rămase nesparte și de la focurile aprinse în vase vegheate de bătrâni ce vând supă de melci în fața cârciumilor. Necunoscuta, îmbrăcată în negru din creștet până-n tălpi, se strecoară prin penumbră, neobservată, ea însăși mai mult o umbră. De unde vine ea e de neconceput ca o femeie să umble noaptea pe străzi fără ca soțul, tatăl sau fratele să o însoțească. Însă va face tot ce trebuie făcut ca să-i găsească pe cei pierduți.

Cu ochii în patru în spatele vălului negru, se uită atent, cercetător și precaut în toate părțile. Vede cioburi pe dalele crăpate. Vede șobolani mișunând în voie, cu dezgustătoarele lor cozi fără păr, ca o dâră. Vede copiii în zdrențe alergând în picioarele goale printre cioburi și șobolani. Vede cupluri, bărbați cu veste roșii de flanel și femei cu pălării ieftine de pai clătinându-se și sprijinindu-se braț la braț. Vede pe cineva zăcând lângă un zid, beat sau adormit printre șobolani, poate chiar mort.

Privind la toate astea, e atentă și la ce se aude. Undeva, o flașnetă umple aerul întunecat cu o melodie. Căutătoarea cu voal negru ascultă această muzică de bețivani. Aude o fetiță cum strigă „Tati? Ta...?“ în fața unei cârciumi. Aude țipete, râsete, vaiere de beție, vânzători ambulanți care strigă: „Scoici! Patru la un penny. Înmuiate în oțet și numai bune de dat pe gât!“

Simte mirosul de oțet, de gin, de varză fiartă și cârnăciori prăjiți, dar și o adiere sărată dinspre portul aflat în apropiere și duhoarea Tamisei. Simte o miasmă de pește stricat și de apă stătută și murdară.

Trebuie să iuțească pasul, căci nu e doar căutătoare, ci și căutată. Vânătorul cu voal negru este vânat. Trebuie să ajungă departe, pentru ca bărbații de pe urmele ei să n-o poată găsi.

La lumina altui felinar vede o femeie cu faţa boită ce aşteaptă în pragul unei uşi. O trăsură dichisită trece pe-acolo, opreşte şi din ea coboară un bărbat în frac şi cu joben de mătase lucioasă. Chiar dacă femeia din prag poartă o rochie de seară, cu decolteu adânc, care poate că i-a aparţinut cândva unei doamne din clasa socială a acelui gentleman, privitoarea în negru n-are senzaţia că bărbatul e aici ca să se ducă la dans. Observă căutătura pierdută şi bântuită de frică a femeii de stradă, oricât de larg i-ar fi zâmbetul încremenit pe buzele date cu roşu. Una ca ea a fost de curând găsită sfârtecată la câteva străzi mai încolo. Evitând s-o privească în ochi, căutătoarea în negru merge mai departe.

Un bărbat neras, rezemat de un zid îi face cu ochiul.

— Doamna e singurică? Nu vrea companie?

Dacă ar fi fost un gentleman nu i s-ar fi adresat înainte de a-i fi fost prezentat. Trece în grabă pe lângă el, ignorându-l. Nu trebuie să stea de vorbă cu nimeni. Ea nu e de aici. Acest gând nu o tulbură, căci n-a fost niciodată de nicăieri. Şi, într-un fel, a fost mereu singură. Dar simte o strângere de inimă scrutând întunericul, căci acum nici casă nu mai are, este o străină în cel mai mare oraş al lumii şi nu ştie unde o să-şi pună capul pe pernă la noapte.

Şi, cu voia Domnului, dacă va supravieţui până mâine dimineaţă, nu poate decât să spere că o va găsi pe cea atât de dragă inimii ei, pe cea pe care o caută.

Se afundă tot mai adânc în întuneric şi în mahalalele de lângă docurile din estul Londrei. Singură.

CAPITOLUL 1

Mi-ar plăcea foarte mult să știu de ce mama mi-a pus numele „Enola“, care citit de la coadă la cap înseamnă *singură*[1]. Mama a fost, sau poate încă mai este, atrasă de cifruri și probabil că a avut ea ceva în minte, un avertisment sau un fel de binecuvântare stângace sau, cine ştie, nişte planuri, chiar dacă tata pe atunci era încă în viaţă.

1. *Alone* în engleză (*n. tr.*).

Oricum ar fi, când eram mică, mama îmi spunea în fiecare zi: „O să te descurci foarte bine de una singură, Enola“. Exact așa-mi zicea de obicei în loc de bun-rămas, când, cu mintea în altă parte, ieșea pe ușă ținând la subraț caietul ei de schițe, pensulele și acuarelele, ca să hoinărească prin împrejurimi. Și chiar mă lăsa foarte mult timp singură, până când, în iulie, în seara zilei când împlineam 14 ani, n-a mai binevoit să se întoarcă acasă, la Ferndell Hall.

Pentru că oricum urma să mă serbez alături de Lane, majordomul nostru, și de soţia lui, bucătăreasa, absența mamei mele nu m-a supărat la început. Chiar dacă ne purtam destul de cordial când ne vedeam, rareori eu și mama ne amestecam una în treburile celeilalte. Am presupus că o afacere urgentă a reținut-o în altă parte, mai ales că-i dăduse instrucțiuni domnului Lane să-mi dea cadourile la ora ceaiului.

Darurile de la mama au fost următoarele:

o trusă de desen: hârtie, creioane, o ascuțitoare cu care să le ascut și nişte gume de șters, toate aranjate frumos într-o casetă plată de lemn care se deschidea sub formă de șevalet;

o carte groasă cu titlul: *Semnificaţia florilor: cu observaţii despre mesajele transmise de evantaie, batiste, peceți de ceară și timbre poștale*;

o cărțulie despre cifruri.

Chiar dacă priceperea mea la desen era limitată, mama încuraja dramul de talent pe care-l aveam. Știa că-mi place să desenez, la fel cum îmi place să citesc aproape orice carte, pe orice temă – cât despre cifruri, știa că *nu* prea îmi pasă de ele. Cu toate astea, făcuse cu mâinile ei această cărțulie pentru mine și se vedea clar cum îndoise și lipise la un loc pagini împodobite cu flori delicate, desenate în acuarelă.

Era evident că muncise o vreme la acest cadou. Îi pasă de mine, mi-am spus. Ferm. De mai multe ori pe parcursul serii.

Chiar dacă nu știam pe unde umbla mama, mă așteptam ca peste noapte ori să vină acasă, ori să trimită vorbă. Am dormit liniștită.

Totuși, a doua zi dimineață, Lane a clătinat din cap. Nu, doamna nu s-a întors Nu, nici nu a trimis vorbă.

Afară era mohorât și ploua, la fel și în sufletul meu, și am devenit din ce în ce mai neliniștită.

După micul dejun am urcat înapoi în camera mea, un refugiu plăcut, unde comoda, masca de la lavabou, șifonierul și așa mai departe erau toate vopsite în alb, având pe margini un model floral în roz și albastru. „Mobilă rustică“ îi zicea lumea, chestii ieftine pentru copii, dar mie-mi plăceau. În majoritatea timpului.

Nu și astăzi.

Nu suportam să stau în casă; de fapt, nici pe scaun nu puteam să stau prea mult, ci doar cât să-mi trag galoșii peste ghete. Aveam o cămașă și niște pantaloni trei sferturi – haine confortabile care fuseseră ale fraților mei mai mari, iar peste ele mi-am pus un impermeabil. Așa am coborât scările și am luat o umbrelă din suportul de pe hol. Apoi am ieșit prin bucătărie, spunându-i doamnei Lane:

— Ies puțin să arunc o privire.

Bizar; erau aceleași cuvinte pe care le rosteam aproape în fiecare zi când ieșeam să caut ceva, deși de obicei nu știam ce caut. Orice. Mă cățăram în copaci doar ca să văd ce e acolo: cochilii de melc cu dungi maro și galbene, provizii de ghinde, cuiburi de păsări. Iar dacă găseam un cuib de coțofană, cotrobăiam în el după tot felul de obiecte: capse de la ghete, bucăți de fundițe colorate, un cercel pierdut. Mă prefăceam că s-a pierdut ceva de mare valoare și că eu îl căutam...

Doar că acum nu mă mai prefăceam.

Şi doamna Lane şi-a dat seama că de astă dată era altfel. Pentru că nu purtam niciodată nimic pe cap, ar fi trebuit să strige după mine:

— Nu v-aţi luat pălăria, domnişoară Enola!

Dar n-a zis nimic, doar s-a uitat cum ies pe uşă.

Cum ies să arunc o privire în căutarea mamei mele.

Chiar credeam că o pot găsi singură.

După ce m-am îndepărtat suficient cât să nu mai fiu văzută din bucătărie, am început să alerg încoace şi încolo ca un căţel, căutând să iau urma mamei. Ieri dimineaţă, ca răsfăţ de ziua mea, mi se dăduse voie să lenevesc în pat; aşa că nu o văzusem pe mama plecând. Dar presupunând că stătuse, ca de obicei, câteva ore să deseneze schiţe de flori şi plante, am căutat-o mai întâi prin Ferndell.

Pentru că ea se ocupa de moşie, mamei îi plăcea să lase plantele să crească în voie. Am cutreierat prin grădini sălbatice cu flori, peste pajişti cotropite de grozamă şi mărăcini, prin păduri invadate de iederă şi viţă-de-vie. Iar din cerul mohorât ploaia nu contenea să cadă asupra mea.

Reginald, bătrânul nostru câine, m-a urmat îndeaproape până când s-a săturat să stea în ploaie şi a plecat să se adăpostească undeva. Fiinţă inteligentă. Udă până la genunchi, ştiam că trebuia să fac şi eu la fel, dar nu puteam. Neliniştea mea sporea, la fel şi ritmul paşilor, iar acum eram mânată de la spate doar de groază. De groaza că mama zăcea pe undeva, rănită sau bolnavă sau – o teamă pe care n-o puteam nega cu totul, căci mama nu mai era chiar tânără – doborâtă de un atac de cord. Poate că era... dar nici n-aveam curaj să mă gândesc de-a dreptul la aşa ceva; existau alte cuvinte. S-a prăpădit. A trecut dincolo. A dispărut dintre noi. S-a dus alături de tata.

Nu. Nu se poate…

Fiindcă eu şi mama nu eram „apropiate“, s-ar zice că n-ar fi trebuit să-mi pese prea mult de dispariţia ei. Însă mă simţeam oribil, căci mi se părea că, dacă i s-a întâmplat ceva, era numai vina mea. Am simţit întotdeauna că eu sunt de vină – pentru orice, pentru că respir –, fiindcă apărusem pe lume indecent de târziu în viaţa mamei, un scandal, o povară, mă-nţelegi? Şi întotdeauna mi-am zis că o să îndrept lucrurile când mă voi face mare.

Speram ca într-o bună zi să fac cumva din viaţa mea acea lumină care să mă ridice din umbrele dizgraţiei.

Şi-atunci, firește, mama mă va iubi.

Aşa că trebuia să fie în viaţă.

Şi *trebuia* să o găsesc.

În căutările mele, am străbătut pădurea unde generaţii întregi de nobili vânaseră iepuri şi potârnichi; am urcat şi am coborât stânca abruptă şi năpădită de ferigi a grotei care a dat numele moşiei[2] – loc pe care îl iubeam, dar unde astăzi n-am zăbovit. Am continuat spre marginea moşiei, unde se termină pădurea şi încep ogoarele.

2. Ferndell înseamnă valea cu ferigi (*n. tr.*).

Şi am căutat mai departe peste câmpuri, căci se prea poate ca mama să fi venit pe-aici, de dragul florilor. Pentru că nu e la mare distanţă de oraş, arendaşii din Ferndell s-au apucat să crească clopoţei şi panseluţe şi crini în loc de legume, căci le merge mai bine dacă vând zilnic flori proaspete către Covent Garden. Cresc aici rânduri-rânduri de trandafiri, câmpii de margarete, parcele roşietice de gerberă şi maci, toate pentru Londra. Uitându-mă la câmpiile cu flori, visam la oraşul frumos unde în fiecare zi slujnice zâmbitoare aşază buchete proaspete în fiecare odaie a conacelor, unde în fiecare seară doamnele de societate şi doamnele din familia regală se îmbracă frumos şi poartă, în păr şi la rochii, anemone şi violete parfumate. Londra unde...

Dar astăzi brazdele de flori erau îmbibate de apă, iar visul meu despre Londra nu a durat mai mult de-o clipă, evaporându-se ca aburii ce se ridicau din pământ. Dinaintea mea – câmpii întinse. Kilometri întregi de câmpii.

Unde era mama?

În visele mele, vezi tu – visele cu mama, nu cele cu Londra –, o găseam chiar eu, eram o eroină, iar ea mă privea cu recunoştinţă şi adoraţie când o salvam.

Dar nu erau decât nişte vise, iar eu eram naivă.

Până acum cercetasem doar un sfert din moşie, ba chiar mai puţin. Dacă mama ar zace undeva rănită, şi-ar da sufletul înainte să apuc s-o găsesc eu, de una singură.

Întorcându-mă, m-am grăbit către casă.

Aici, Lane și doamna Lane s-au năpustit la mine ca două turturele asupra cuibului, el să-mi scoată haina leoarcă de ploaie și ghetele și să-mi ia umbrela din mână, iar ea să mă ducă repede în bucătărie să mă încălzesc. Deși nu avea căderea să mă dojenească, doamna Lane mi-a spus-o verde în față:

— Multă minte trebuie că-i lipsește cuiva să stea afară în ploaie atâtea ore, a rostit privind către plita cea mare sub care ardeau cărbuni și-i deschise una dintre ușițe. Nu contează dacă ești om de rând sau aristocrat, oricine răcește poate să moară, a continuat, uitându-se spre ceainicul pe care l-a așezat pe plită. Boala nu ține seama de oameni sau de circumstanțe, a zis către cutia cu ceai.

Eu nu aveam de ce să-i răspund, căci nu vorbea cu mine. Nu-i era permis să-mi spună *mie* nimic de acest fel.

— E foarte bine ca un om să gândească liber, fără să-și caute însă cu lumânarea niște gâlci sau o pleurezie, o pneumonie sau chiar mai rău, a adăugat, cu ochii la ceștile de ceai. Apoi s-a întors către mine, iar tonul ei s-a schimbat brusc:

— Mă scuzați, domnișoară Enola, luați acum gustarea? Nu vreți să vă trageți scaunul mai aproape de plită?

— Nu, că m-aș prăji. Nu, nu vreau nici gustarea. Vreo veste de la mama?

Deși știam deja răspunsul – căci Lane sau doamna Lane mi-ar fi spus de-ndată dacă ar fi auzit ceva –, totuși n-am putut să nu întreb.

— Nimic, domnișoară, a zis ea înfășurându-și mâinile în șorț de parcă ar fi înfășat un prunc.

M-am ridicat în picioare.

— Atunci am ceva de scris.

— Domnișoară Enola, nu e aprins focul în bibliotecă. Lăsați-mă să vă aduc lucrurile aici, la masă.

Eram încântată că nu trebuie să stau în fotoliul mare de piele din încăperea aia întunecoasă. Doamna Lane a adus în bucătăria încălzită hârtie cu blazonul familiei, călimara și tocul de pe biroul din bibliotecă, fără să uite nici de sugativă.

Am înmuiat penița în cerneală și am scris pe hârtia de culoare crem

câteva cuvinte către poliţia locală, informându-i despre dispariţia mamei şi solicitând politicos organizarea unei căutări.

Apoi am stat şi m-am gândit: chiar trebuie să fac asta?

Din păcate, da. Nu mai puteam amâna.

Fără grabă, am scris un alt bilet, care avea în curând să ajungă la mare distanţă prin telegraf şi să fie imprimat de un aparat:

LADY EUDORIA VERNET HOLMES DISPĂRUTĂ DE IERI STOP AȘTEPT INDICAȚII STOP ENOLA HOLMES

I-am trimis această telegramă lui Mycroft Holmes în Pall Mall, la Londra.

Şi acelaşi mesaj şi lui Sherlock Holmes în Baker Street, tot la Londra.

Fraţii mei.

CAPITOLUL 2

După ce am băut ceaiul pe care doamna Lane mi l-a făcut cu forța, m-am schimbat în niște pantaloni uscați și am plecat să duc telegramele în sat.

— Dar plouă – e umezeală –, le duce Dick, s-a oferit doamna Lane, înfășurându-și din nou mâinile în șorț.

Adică băiatul ei, cel care se ocupa ocazional de diverse treburi pe moșie, supravegheat de Reginald, câinele nostru oarecum mai inteligent. În loc să-i spun doamnei Lane că nu aveam încredere în Dick pentru ceva atât de important, i-am zis:

— Vreau să mai pun niște întrebări pe-acolo. O să mă duc cu bicicleta.

N-aveam vreo vechitură cu roți mari care te zdruncina din toate mădularele, ci o bicicletă „mică“, cu cauciucuri pneumatice, foarte sigură.

Pedalând prin ploaie, m-am oprit o clipă în fața gheretei de la poartă – Ferndell e un conac mic, de fapt e doar o casă de piatră cu partea din față mai proeminentă, ca să zic așa, dar trebuie să aibă o alee, o poartă și, deci, o gheretă. L-am întrebat pe portar:

— Cooper, îmi deschizi poarta, te rog? Și, apropo, îți amintești s-o fi deschis și pentru mama ieri?

Fără să încerce să-și mascheze uluirea în fața unei asemenea întrebări, mi-a zis că nu. Lady Eudoria Holmes nu trecuse pe-aici.

După ce am ieșit, am pedalat până în satul Kineford, din apropiere.

La poștă am trimis telegramele. Am lăsat apoi biletul la poliție și am vorbit cu un ofițer înainte să pornesc din nou la drum. M-am oprit la vicariat, la aprozar, la brutărie, la cofetărie, la măcelărie, la negustorul de pește și așa mai departe, punând, cât mai discret posibil, întrebări despre mama. Nu o văzuse nimeni. Nevasta vicarului, printre alții, a ridicat din sprânceană. Presupun că din cauza pantalonilor mei trei sferturi. Vezi tu, ca să merg pe bicicletă în public ar fi trebuit să port „ceva practic“ – pantalonii

bufanţi acoperiţi de o fustă impermeabilă – sau, de fapt, orice fel de fustă suficient de lungă cât să-mi ascundă gleznele. Știu că mama era criticată pentru că nu ținea să acopere cum se cuvine suprafețele necuviincioase ca vasele cu cărbuni, coada pianului și pe mine.

Eram un copil scandalos.

Nu m-a preocupat niciodată indignarea pe care le-o provoca celorlalţi naşterea mea, căci asta ar fi însemnat să mă gândesc la lucruri la care o fată „cuminte“ n-ar trebui să se gândească. Am observat totuşi că majoritatea femeilor căsătorite dispăreau în casă o dată la un an sau doi, reapărând după câteva luni cu câte un copil, şi că nu se opreau până ce ori făceau vreo zece, ori se prăpădeau. Prin comparaţie, mama îi făcuse doar pe cei doi fraţi ai mei mai mari. Această atitudine rezervată a făcut întru câtva ca venirea mea târzie pe lume să fie cu atât mai ruşinoasă pentru un gentleman raţionalist şi logician şi pentru soţia lui, o doamnă de viţă nobilă cu înclinaţii artistice.

Ridicând din sprâncene, oamenii au început să şuşotească între ei, în timp ce eu am pornit-o mai departe prin Kineford, de astă dată punând întrebări la han, la fierărie, la tutungerie şi la cârciumă, locuri unde femeile „serioase“ rareori puneau piciorul.

N-am aflat nimic.

Și, în pofida celor mai prietenoase zâmbete ale mele și a întrebărilor mele „inocente“, aproape că puteam auzi un crescendo de bârfe, bănuieli și zvonuri ce, odată întoarsă la Ferndell Hall cu moralul la pământ, aveau să se iște în urma mea.

— N-a văzut-o nimeni și nimeni nu știe pe unde ar putea fi, am răspuns privirii mute și întrebătoare a doamnei Lane.

Refuzând din nou cu un gest propunerea ei de a lua o gustare – deși acum era aproape ora ceaiului –, m-am târât până sus la odăile mamei și am rămas pe gânduri în fața ușii de la hol. Mama ținea ușa încuiată. Sub pretextul că o scutește de efort pe doamna Lane – căci Lane și doamna Lane erau singuri servitori ai casei –, mama își făcea singură curat în camere. Abia dacă lăsa vreodată pe cineva înăuntru, dar dată fiind situația...

M-am hotărât să intru.

Am pus mâna pe clanță, deși eram sigură că va trebui să mă duc după Lane ca să iau cheia.

Dar clanța s-a mișcat sub apăsarea mea.

Ușa s-a deschis.

Și, dacă n-o știusem până atunci, în acel moment am știut că totul s-a schimbat.

Văzându-mă intrată în tainicul iatac al mamei, m-am simțit mai plină de venerație decât dacă aș fi fost într-o capelă. Vezi tu, citisem cărțile de logică ale tatei, și pe Malthus, și pe Darwin; asemenea părinților mei, eram înclinată către rațiune și știință – dar faptul că mă aflam în camera mamei m-a făcut să simt că-mi doresc să cred. În ceva. În suflet, poate, sau în spirit.

Mama preschimbase această cameră într-un sanctuar al spiritului artistic. La ferestre erau transperante din mătase japoneză cu modele de lotuși, ridicate pentru a lăsa să pătrundă lumina peste mobilierul suplu din lemn de arțar, sculptat în așa fel încât să pară de bambus, foarte diferit de lemnul masiv de mahon întunecat din salonaș. Acolo toată mobila era lăcuită, draperii grele de serj drapau ferestrele, iar de pe pereți priveau respingătoarele portrete în ulei ale strămoșilor. Dar aici, unde era domeniul mamei, lemnul fusese pictat în alb, iar pe pereții de culoare pastelată atârnau delicate tablouri în acuarelă: imagini eterice și măiestrit detaliate ale florilor iubite de mama, fiecare tablou nu mai mare de o coală de hârtie, încadrat de o ramă ușoară.

Pentru o clipă am avut senzația că mama era aici în cameră și că fusese aici tot timpul.

Măcar de-ar fi fost așa!

Încet, ca să n-o deranjez, am mers pe vârfuri până în camera cealaltă, unde era atelierul ei: o cameră simplă, cu ferestre neacoperite, ca să intre lumina, și cu podeaua goală, ca să fie ușor de curățat. Cercetând șevaletul, măsuța înclinată, rafturile cu hârtie și materiale de pictură, am zărit o casetă de lemn și m-am încruntat.

Oriunde ar fi plecat, mama nu-și luase cu ea trusa cu acuarele.

Dar am presupus...

Ce toantă am fost! Ar fi trebuit să caut aici mai întâi. Nici vorbă să iasă să studieze flori. Se dusese... undeva, din ce motive, chiar nu știam… și cum de mi-a trecut prin minte că aș fi putut s-o găsesc eu singură? Ce toantă,

toantă, toantă sunt!

Cu paşi grei am trecut în următoarea cameră, dormitorul mamei.

Şi m-am oprit uluită, din mai multe motive. În primul şi-n primul rând, starea în care se afla patul mare, modern şi sclipitor al mamei: nefăcut. De când mă ştiu, în fiecare dimineaţă mama avea grijă să-mi fac patul şi să-mi fac ordine în cameră imediat după micul dejun; evident că nu şi-ar lăsa propriul pat cu cearşafurile date la o parte, cu pernele în neorânduială şi cu plapuma alunecând pe covorul persan.

Mai mult, hainele nu fuseseră puse la loc. Costumul de tweed în care ieşea la plimbare era neglijent aruncat peste oglinda înaltă.

Dar dacă nu s-a îmbrăcat cu costumul cu care ieşea de obicei la plimbare – cu această fustă ce putea fi ridicată pe şnur, pentru ca doar juponul să se ude sau să se murdărească, şi lăsată jos imediat ce apărea la orizont un bărbat –, dacă nu cu aceste haine foarte la modă şi practice la ţară, atunci cu ce?

Am dat la o parte draperiile de catifea şi am lăsat lumina să pătrundă prin ferestre, am deschis uşile şifonierului şi am rămas în picioare în faţa lui, în încercarea de a desluşi harababura de haine din interior: lână, tricot, muselină şi bumbac, dar şi damasc, mătase, tul şi catifea. Vezi tu, mama era foarte deschisă la minte, o femeie de caracter, o susţinătoare a dreptului la vot pentru femei şi a reformei vestimentare, inclusiv a rochiilor simple, largi şi frumoase propuse de Ruskin[3] – dar, fie că-i plăcea, fie că nu, era şi văduva unui moşier, având astfel anumite obligaţii. Aşa că în şifonierul ei se găseau şi costume de plimbare, şi „chestii practice“, dar şi rochii formale de mers în vizită, o rochie de seară decoltată, o pelerină de mers la operă, o rochie de bal – aceeaşi rochie purpuriu-ruginie pe care mama a purtat-o de ani de zile, fără să-i pese dacă e sau nu la modă. Şi nu a aruncat niciodată nimic. Uite costumul negru „de văduvă“ pe care l-a purtat un an întreg după decesul tatălui meu. Uite şi haina verde-arămie rămasă de pe vremea când vâna vulpi. Uite costumul gri, cu capă până în pământ, cu care mergea la oraş. Uite mantilele de blană, jachetele matlasate din satin, fustele de lână, bluze peste bluze... Nu puteam să-mi dau seama ce haine ar putea lipsi din această amestecătură de mov, castaniu, gri-bleu, lila, verde, negru, bej şi maro.

3. John Ruskin (1819–1900), scriitor, critic de artă și filozof englez (*n. tr.*).

Am închis ușile șifonierului şi am rămas dezorientată, privind de jur împrejur.

Întreaga cameră era în dezordine. Cele două jumătăţi sau părţi ale unui corset, alături de alte tipuri de lenjerie intimă, stăteau aruncate la vedere pe marginea de marmură a lavaboului, iar peste paravan zăcea un obiect bizar, un fel de pernuță, umflată toată cu păr alb de cal, răsucit și înghesuit. Am ridicat această chestie ciudată, oarecum flexibilă la atingere, și pentru că nu mi-am dat seama ce este, am luat-o cu mine şi am ieşit din odăile mamei.

În holul de jos am dat peste Lane care lustruia mobila de lemn din casă. Arătându-i ce-am găsit, l-am întrebat:

— Lane, ce-i asta?

Ca majordom, știa cum să rămână impasibil, dar de data asta s-a bâlbâit puțin când mi-a răspuns:

— Păi… asta e pentru îmbunătățirea unei rochii, domnișoară Enola.

Îmbunătățirea unei rochii?

Nu în partea din față, asta e clar. Atunci trebuie să fie pentru partea din spate.

Ah!

Țineam în mână, pe hol, în văzul tuturor, în prezența unui bărbat, ceva de nerostit ce rămânea ascuns între jupoanele unei doamne din lumea bună pentru a-i susține pliurile și faldurile.

— Îmi cer scuze! Nu știam, am exclamat, simțind cum îmi iau foc obrajii.

Nefiind obligată să port vreodată jupoane, nu mai văzusem un astfel de obiect.

— Mii de scuze! am repetat.

Dar un gând fulgerător m-a făcut să trec imediat de stânjeneală.

— Lane, cum era mama îmbrăcată când a plecat de-acasă ieri dimineață?

— E greu să-mi amintesc, domnișoară.

— Avea cu ea vreun bagaj sau vreun pachet?

— Nu, nu avea, domnișoară.

— Nici măcar o punguță sau o gentuță?

— Nu, domnișoară. Cred că aș fi observat dacă ar fi avut.

Mama purta rareori aşa ceva.

— Purta din întâmplare un costum cu...

Cuvântul „jupoane“ ar fi fost lipsit de delicateţe în faţa unui bărbat. Cu trenă? Cu turnură[4]?

4. Pernuţă care, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, se purta sub rochie, în partea din spate, mai jos de talie (*n. tr.*).

Dacă da, ar fi fost foarte necaracteristic ei.

Dar, cu o sclipire de aducere-aminte în ochi, Lane a încuviinţat din cap:

— Nu-mi pot aminti exact cum era îmbrăcată, domnişoară Enola, dar îmi amintesc că avea jacheta cu pliuri la spate.

O jachetă care putea fi purtată peste turnură.

— Şi pălăria ei gri, înaltă.

Ştiam acea pălărie. Menită să aibă un aspect milităresc, arătând ca un ghiveci de flori întors invers, era uneori numită „etajată“ de necunoscători.

— Şi avea şi umbrela cu care iese la plimbare.

Un obiect lung şi negru menit să fie folosit pe post de baston, la fel de zdravăn ca bastonul unui bărbat.

Ce ciudat ca mama să iasă cu o umbrelă bărbătească şi cu o pălărie bărbătească, dar în foşnetele atât de feminine şi de cochete ale turnurii!

CAPITOLUL 3

Chiar înainte de cină un băiat a adus răspunsul fraţilor mei:

SOSIM CU PRIMUL TREN STOP AŞTEAPTĂ-NE LA GARA CHAUCERLEA STOP M & S HOLMES

Chaucerlea, cea mai apropiată localitate cu gară, este la 18 kilometri de Kineford.

Ca să ajungi la primul tren trebuie să porneşti în zori.

Seara, m-am apucat să mă pregătesc; am făcut baie – un adevărat deranj: să scot albia metalică de sub pat şi să o aşez lângă şemineu, să car pe scări găleţile cu apă, iar apoi ceainice cu apă clocotită pe care să o torn pentru a încălzi apa. Doamna Lane nu m-a ajutat cu nimic, pentru că – deşi e vară – a trebuit să facă focul în camera mea şi le-a spus vreascurilor, cărbunilor şi, în cele din urmă, flăcărilor că nicio persoană în toate minţile nu ar face baie într-o zi atât de umedă. Voiam să-mi spăl şi părul, şi nu puteam fără ajutorul doamnei Lane, care a făcut brusc reumatism la mâini şi le-a spus prosoapelor pe care le încălzea:

— N-au trecut nici trei săptămâni de la ultima baie pe cap, iar vremea nu e nici pe departe îndeajuns de caldă.

După baie m-am băgat direct în pat, iar doamna Lane, boscorodind încă, mi-a pus la picioare sticle cu apă fierbinte.

De dimineaţă mi-am pieptănat părul de o sută de ori, încercând să-i dau luciu, apoi l-am legat la spate cu o fundă albă care să se asorteze cu rochia – ştii, fetele din înalta societate *trebuie* să poarte alb ca să se vadă fiecare pată de noroi. Mi-am pus cea mai nouă şi mai puţin murdară rochie, iar pe dedesubt, cei mai drăguţi pantalonaşi din dantelă albă, apoi tradiţionalele şosete trei sferturi negre şi ghetele negre, proaspăt lustruite de Lane.

După atâta bătaie de cap cu îmbrăcatul la o oră atât de matinală, n-am mai avut timp pentru micul dejun. Am înşfăcat un şal din cuierul de pe hol –

căci era o dimineaţă foarte rece –, m-am suit pe bicicletă şi am pedalat tare ca să ajung la timp.

Mi-am dat seama că mersul pe bicicletă îţi permite să gândeşti fără teama că cineva îţi poate observa expresiile feţei.

Era o uşurare, deşi nu-mi venea deloc uşor să mă gândesc la întâmplările recente în timp ce înaintam rapid prin Kineford, virând apoi pe drumul spre Chaucerlea.

Mă întrebam ce s-o fi întâmplat oare cu mama.

Încercând să nu mă afund prea tare în astfel de gânduri, m-am întrebat dacă o să găsesc repede gara şi pe fraţii mei.

Mă întrebam de ce oare mama le-o fi pus fraţilor mei numele „Mycroft“ şi „Sherlock“. De la coadă la cap, numele lor ar fi *Tforcym* şi *Kcolrehs*.

Mă întrebam dacă mama e în regulă.

Mai bine gândeşte-te la Mycroft şi la Sherlock.

Mă întrebam dacă o să-i recunosc la gară. Nu-i mai văzusem de când aveam patru ani, la înmormântarea tatei; nu-mi mai aminteam despre ei decât că păreau foarte înalţi, cu jobenele lor de crep negru, şi foarte severi, cu trenciurile lor negre, cu mănuşile negre, cu banderolele negre în jurul braţului şi cu ghetele lor negre şi lucioase de piele.

Mă întrebam dacă tata oare chiar ajunsese să se prăpădească din cauza existenţei mele, aşa cum le plăcea copiilor din sat să-mi zică, sau dacă murise din cauza febrei şi a pleureziei, cum susţine mama.

Mă întrebam dacă fraţii mei mă vor recunoaşte după zece ani.

De ce nu mai veniseră să ne vadă pe mama şi pe mine şi de ce nu ne-am dus noi să-i vedem? Ştiam, desigur: din cauza dizgraţiei ce s-a abătut asupra familiei noastre odată cu naşterea mea. Se putea ca asocierea cu noi să le dăuneze fraţilor mei. Mycroft era un om ocupat, cu multă influenţă şi o carieră în serviciul guvernamental la Londra, iar Sherlock era un detectiv renumit, despre care prietenul şi colocatarul său, dr. John Watson, a scris o carte: *Un studiu în roşu*. Mama a adus un exemplar...

Nu te gândi la mama.

...şi l-am citit amândouă. De-atunci visez la Londra, marele port, reşedinţă a monarhiei, loc de întâlnire a înaltei societăţi. Totuşi, după dr. Watson, „marea cloacă ce-i atrage irezistibil pe toţi trântorii şi pe toţi

pierde-vară din Imperiu“. Londra, locul unde bărbaţi cu cravată albă şi femei purtând diamante merg la operă, în timp ce pe străzi vizitii fără inimă mână caii până la epuizare, conform unei alte cărţi dintre preferatele mele, *Black Beauty*. Londra, locul unde cărturarii stau şi citesc la British Museum, iar mulţimea umple sălile de spectacole ca să fie hipnotizată. Londra, locul unde oameni faimoşi ţin şedinţe de spiritism, iar alţi oameni faimoşi încearcă să explice ştiinţific cum a făcut un spiritist de-a ieşit pe fereastră şi-a ajuns în trăsură levitând.

Londra, locul unde băieţei săraci, în zdrenţe, aleargă pe străzi şi nu calcă pe la şcoală. Londra, locul unde nemernicii ucid femei uşoare – nu prea ştiam eu ce sunt acelea – şi le iau copiii ca să-i vândă ca sclavi. Londra, locul capetelor încoronate şi al ucigaşilor. Londra, locul marilor compozitori, al marilor artişti şi al marilor criminali care răpesc copii şi-i obligă să muncească în locuri sordide. Nu prea ştiam nici care erau acestea. Dar ştiam că fratele meu Sherlock, angajat uneori de Casa Regală, se aventura în locuri sordide şi-şi puntea mintea cu pungaşii, hoţii şi mai-marii crimei. Fratele meu Sherlock era un erou.

Ştiu că dr. Watson a făcut o listă cu realizările fratelui meu: erudit, chimist, excelent violonist, desăvârşit ţintaş, spadasin, luptător cu băţul, pugilist şi o minte strălucită.

Apoi mi-am alcătuit în minte propria listă de realizări: ştiu să citesc, să scriu şi să fac adunări; să găsesc cuiburi de păsări; să caut râme şi să prind peşte; a, da, şi să merg pe bicicletă.

Comparaţia fiind atât de nefavorabilă mie, nu m-am mai gândit la asta şi mi-am dedicat întreaga atenţie drumului, căci ajunsesem la intrarea în Chaucerlea.

Mulţimea de pe străzile pavate m-a intimidat întru câtva. A trebuit să-mi croiesc drum printre persoane şi vehicule necunoscute pe drumurile prăfuite din Kineford: bărbaţi care vindeau fructe la tarabe, femei cu coşuri pline cu dulciuri de vânzare, doici ce împingeau cărucioare, prea mulţi pietoni care încercau să nu se lase călcaţi de prea multele căruţe, cupeuri şi trăsuri, de furgonetele cu bere, de cele cu cărbuni şi cu cherestea, de un vagonet, ba chiar de un omnibuz tras de nu mai puţin de patru cai. Printre toate astea, cum aveam oare să găsesc gara?

Stai! Am văzut ceva. Peste acoperişurile caselor, asemenea unei pene de struţ de la pălăria unei doamne, se ridicau aburi albi către cerul întunecat. Fumul unei locomotive cu aburi.

Pedalând într-acolo, am auzit apoi un muget, un scrâşnet, un zdrăngănit – de la locomotiva care se apropia. Am ajuns pe peron odată cu ea.

Au coborât doar câţiva pasageri şi printre ei nu mi-a fost greu să-i recunosc pe cei doi londonezi înalţi care trebuie că erau fraţii mei. Aveau o ţinută de gentlemeni plecaţi la ţară: costume de tweed închise la culoare cu paspoal[5], cravate moi şi pălării melon. Şi mănuşi albe. Doar lumea bună purta mănuşi în mijlocul verii. Unul din fraţii mei se îngrăşase puţin şi asta se vedea după vesta de mătase prea fixă. Era Mycroft, am presupus, mai în vârstă cu şapte ani. Celălalt – Sherlock –, în costumul lui cenuşiu şi cu ghetele negre, era drept ca o greblă şi suplu ca un câine de vânătoare.

5. Bandă îngustă de mătase, bumbac etc., care se aplică de-a lungul unei cusături, de exemplu la reverele sau buzunarele hainelor (*n. tr.*).

Legănându-şi bastoanele, întorceau capul în toate părţile, căutând ceva, dar privirile lor treceau peste mine.

Între timp, toată lumea de pe peron se uita la ei.

Şi, spre nemulţumirea mea, dându-mă jos de pe bicicletă, m-am trezit că tremur. O fâşie de dantelă de la pantalonaşii mei, fir-ar să fie de finețuri, s-a prins de lanţ, s-a rupt şi-mi atârna peste gheata stângă.

Încercând să o bag la loc, mi-a scăpat şalul.

N-am nevoie de toate astea. Trăgând adânc aer în piept, lăsându-mi şalul pe bicicletă şi bicicleta proptită de peretele gării, am pornit cu spatele drept să-i abordez pe cei doi londonezi, fără să reuşesc cu totul să-mi ţin capul sus.

— Domnul Holmes şi… ăăă… domnul Holmes, da? am întrebat.

Două perechi de ochi cenuşii m-au aţintit. Două perechi de sprâncene aristocratice s-au ridicat.

— Mi-aţi cerut să ne întâlnim aici, am continuat.

— *Enola*?! au exclamat amândoi odată, iar apoi m-au asaltat cu întrebările.

— Ce cauţi aici? De ce nu ai trimis trăsura?

— Ar fi trebuit s-o recunoaştem, seamănă cu tine, Sherlock.

Deci cel înalt şi slab chiar era Sherlock. Mi-au plăcut chipul lui osos, ochii agili, nasul acvilin, dar am simţit că a semăna cu el nu era pentru mine un compliment.

— Am crezut că e o cerşetoare de pe stradă.

— Pe bicicletă?

— De ce pe bicicletă? Enola, unde e trăsura?

Am clipit: trăsura? Existau un landou şi un faeton pe care se aşternuse praful în garaj, dar nu mai aveam cai de ani de zile, de când bătrânul vânător al mamei se înălţase la cele veşnice.

— Presupun că aş fi putut închiria nişte cai, am zis încet, dar n-aş fi ştiut cum să-i înham şi să-i mân.

Cel mai îndesat, Mycroft, a exclamat:

— Păi şi-atunci de ce mai plătim un băiat la grajduri şi un vizitiu?

— Poftim?

— Vrei să-mi spui că nu avem cai?

— Hai să vorbim mai târziu despre asta, Mycroft. Hei, băiete!

Cu uşurinţa celui obişnuit să comande, Sherlock a chemat un flăcău care trecea întâmplător pe lângă noi.

— Du-te şi ne tocmeşte un cupeu!

I-a aruncat o monedă, iar băiatul şi-a dus mâna la şapcă şi a pornit pe dată să-şi îndeplinească misiunea.

— Ar fi mai bine să aşteptăm înăuntru, ne-a zis Mycroft. Aici bate vântul şi părul Enolei aduce tot mai mult cu un cuib de ciori. Unde ţi-e pălăria, Enola?

Nu ştiu cum se face, dar până acum nu găsisem momentul să le spun „Bună ziua“ sau ei să-mi zică „Ce bine-mi pare să te revăd, dragă!“ şi să ne dăm mâna sau aşa ceva, chiar dacă eu eram ruşinea familiei. La fel, începusem să-mi dau seama că AŞTEAPTĂ-NE LA GARA CHAUCERLEA însemna de fapt că vor un mijloc de transport, şi nu neapărat ca eu să fiu prezentă.

Ei bine, dacă nu-şi doreau să aibă plăcerea de a conversa cu mine, cu atât mai bine, căci eu amuţisem şi încercam să par nepăsătoare.

— Sau mănuşile, m-a dojenit Sherlock, luându-mă de braţ şi ducându-mă

spre clădirea gării. Sau nişte haine potrivite şi de bun-gust măcar? Eşti o tânără lady de-acum, Enola.

Auzind una ca asta, n-am mai putut să fac pe muta şi am strigat:

— Abia am făcut 14 ani!

Cu un ton deconcertat, aproape plângăreţ, Mycroft a mormăit:

— Dar plătesc şi pentru croitoreasă...

Adresându-mi-se, cu felul lui imperial şi neceremonios de a vorbi, Sherlock a decretat:

— Trebuia să porţi fuste lungi încă de la 12 ani. Ce-o fi fost în capul maică-tii? Presupun că s-a dus cu totul de partea sufragetelor.

— Nu ştiu unde s-a dus.

Şi, spre mirarea mea – căci nu vărsasem o lacrimă până în acel moment –, am izbucnit în plâns.

Aşa că am amânat să mai vorbim despre mama şi ne-am urcat în cupeul tocmit, cu bicicleta mea legată în spate. Am pornit legănându-ne spre Kineford. La un moment dat, întinzându-mi o batistă mare, scrobită şi foarte aspră, Sherlock i s-a adresat lui Mycroft:

— Suntem două brute nechibzuite.

Sunt sigură că ei credeau că plâng după mama – aşa şi era. Dar, sincer vorbind, plângeam şi pentru mine.

Enola.

Singură.

Eram chiar lângă fraţii mei, care stăteau aşezaţi pe locurile din faţa mea, dar fără să mă privească. Era limpede că mă considerau o ruşine.

Suspinele mi s-au domolit la câteva minute după ce am plecat de la gară, dar nu găseam nimic de spus. Un cupeu, fiind ceva mai mare decât o cutie pe roţi cu ferestre mici, nu îndeamnă la conversaţie, nici măcar dacă aş fi avut chef să le prezint frumuseţile naturii. Dar nu aveam.

După o vreme, Mycroft m-a întrebat posac:

— Enola, te simţi în stare să ne spui ce s-a întâmplat?

Am făcut-o, dar nu erau prea multe de adăugat la ceea ce ştiau deja. Mama plecase de acasă în dimineaţa zilei de marţi şi nu se mai întorsese. Nu, nu-mi lăsase niciun mesaj şi nici nu-mi dăduse vreo explicaţie. Nu, nu există motive să credem că era bolnavă; avea o sănătate de fier. Nu, nu

lăsase nimănui vorbă. Nu – ca să-i răspund lui Sherlock –, nu erau pete de sânge, urme de pantof, semne de forțare a ușii și nici nu știam de vreun necunoscut care să-i fi dat târcoale. Nu, nu ceruse nimeni răscumpărare. Nu, nu aveam cunoștință ca mama să aibă vreun dușman. Da, anunțasem poliția din Kineford.

Când am intrat în Ferndell Park, aplecându-se să se uite pe fereastra cupeului, Sherlock a remarcat:

— După cum se și vede, căci uite-i, alături de toți neisprăviții din sat, cum caută prin boscheți, fără niciun rost. Oare se așteaptă s-o găsească sub o tufă de păducel?

Mormăind că nu putea vedea în față de propria burtă, Mycroft s-a aplecat să se uite și el. Cu sprâncenele stufoase iţindu-i-se de sub borul pălăriei, a strigat:

— Ce s-a întâmplat cu grădina?

Tresărind, am protestat:

— Nimic!

— Absolut nimic nu s-a făcut, de ani de zile se pare! Totul e năpădit de buruieni...

— Interesant, a murmurat Sherlock.

— O barbarie! a ripostat Mycroft. Iarba de jumătate de metru, arbuști care dau să iasă, grozamă, mărăcini...

— Sunt trandafiri sălbatici.

Mie îmi plăceau.

— Care cresc unde ar trebui să fie peluza din față? Pentru ce îl plătiți pe grădinar?

— Grădinar? N-avem grădinar.

Mycroft s-a întors către mine ca un șoim asupra prăzii.

— Ba aveți grădinar! Îl cheamă Ruggles și am plătit pentru el câte doisprezece șilingi pe săptămână în ultimii zece ani!

Recunosc că am rămas cu gura căscată – din mai multe motive. Cum putea oare Mycroft să-și facă asemenea închipuiri absurde cum că am avea grădinar? Nu cunoșteam pe nimeni numit Ruggles. Mai mult, habar nu aveam de banii care veneau de la Mycroft. Am presupus că banii, asemenea balustradelor, candelabrelor și altor decorațiuni, veneau la pachet cu

conacul.

A intervenit Sherlock:

— Mycroft, dacă ar exista un astfel de personaj, sunt sigur că Enola ar avea cunoştinţă de el.

— Vezi să nu, ea n-are cunoştinţă nici de...

Sherlock l-a întrerupt, adresându-mi-se mie:

— Enola, nu-ţi bate capul! Mycroft are o dispoziţie proastă când e întrerupt din periplul lui obişnuit între casă, birou şi Clubul Diogene.

Ignorându-l, fratele meu s-a aplecat către mine şi m-a întrebat:

— Enola, se poate să nu aveţi cai, nici vizitiu, nici băiat la grajduri?

— Nu. Adică, da.

Da, chiar nu avem.

— Păi da sau nu?

Sherlock a intervenit iar:

— Mycroft, capul fetei, după cum observi, e destul de mic, având în vedere cât e de înaltă. Las-o în pace! N-are rost s-o zăpăceşti şi s-o necăjeşti, căci o să vezi şi singur în curând.

Într-adevăr, chiar atunci cupeul tocmit a oprit în faţa conacului.

CAPITOLUL 4

Intrând în odăile mamei împreună cu fraţii mei, am observat pe măsuţa de ceai o vază japoneză cu flori ale căror petale erau deja maronii. Probabil că mama aranjase acel buchet cu o zi sau două înainte să dispară.

Am luat vaza şi am strâns-o în braţe.

Sherlock Holmes s-a strecurat pe lângă mine. N-a răspuns la salutul lui Lane, a refuzat ceaşca de ceai pe care i-o oferea doamna Lane şi n-a vrut să amâne nici măcar cu o secundă începutul investigaţiei. S-a uitat prin camera de zi a mamei, luminoasă şi aerisită, plină de acuarelele cu flori, s-a dus apoi în birou şi mai departe în camera de dormit. Acolo l-am auzit scoţând un ţipăt strident.

— Ce-i? i-a strigat Mycroft, mişcându-se mai încet, căci stătuse o clipă de vorbă cu Lane, căruia îi lăsase în grijă bastonul, pălăria şi mânuşile.

— Deplorabil! i-a răspuns Sherlock din camera îndepărtată, referindu-se, presupun, la dezordine, în general, şi la lenjeria intimă, în particular. Apoi a continuat: Indecent!

Da, evident, lenjeria intimă. Ieşind din dormitor, a revenit în birou.

— Pare că a plecat în mare grabă.

Pare, m-am gândit.

— Sau poate că a devenit mai neglijentă, a adăugat mai calm. Până la urmă, are 64 de ani.

Din vaza cu flori pe care o ţineam în braţe venea un miros de apă stătută şi tulpini putrezite. Totuşi, proaspăt, probabil că buchetul mirosise minunat. Am văzut că florile ofilite erau de mazăre dulce.

Şi de ciulin.

— Mazăre dulce şi ciulin? am exclamat. Ce ciudat!

Cei doi şi-au îndreptat privirile asupra mea, oarecum exasperaţi.

— Mama *era* ciudată, a zis Sherlock tăios.

— Şi se presupune că încă mai este, a adăugat Mycroft mai blând, pentru

mine, judecând după privirea cu subînțeles pe care i-a aruncat-o fratelui său.

Deci și ei se tem că ar putea fi... moartă.

Cu același ton tăios, Sherlock a spus:

— După cum arată aici, pare că lucrurile au evoluat de la ciudățenie la demență senilă.

Erou sau nu, Sherlock – felul lui de-a fi – începuse să mă agaseze. Și să mă supere, căci mama mea era și mama lui. Cum putea fi atât de rece?

Pe-atunci nu știam, nu aveam de unde, că Sherlock Holmes își trăia viața într-un fel de umbră rece. Suferea de melancolie, fiind uneori cuprins de accese atât de puternice, că refuza chiar și mai bine de o săptămână să se dea jos din pat.

— Senilă? l-a întrebat Mycroft. Nu poți face niște deducții mai utile?

— Cum ar fi?

— Tu ești detectivul. Șterge-ți ochelarii. *Detectează*.

— Am făcut-o deja. De aici nu e nimic de aflat.

— Atunci de-afară?

— După ce a plouat o zi întreagă? Nu mai e nici o urmă care să ne arate încotro a apucat-o. Femeie nebună!

Descurajată de tonul și de comentariul lui, am plecat, luând cu mine jos în bucătărie vaza cu florile ofilite.

Acolo am dat peste doamna Lane, în genunchi, cu o perie în mână, lustruind podelele de stejar cu atâta înverșunare, încât mi-a trezit bănuiala că nici ea nu mai era în toate mințile.

Am aruncat conținutul vazei japoneze în găleata de gunoi, peste cojile de legume și altele asemenea.

Așezată în genunchi, doamna Lane vorbea cu podelele:

— Și eu care abia așteptam să-i revăd pe domnii Mycroft și Sherlock...

Am pus vaza cu urme de mâzgă în chiuveta de lemn placată cu plumb şi am lăsat să curgă apă în ea din boiler.

Doamna Lane a continuat:

— Și când colo, nu e decât aceeași veche poveste, aceeași ciondăneală prostească, n-au avut niciodată un cuvânt bun de spus despre mama lor, iar ea cine știe unde zace, săraca...

Glasul i s-a frânt. Eu n-am zis nimic, ca să nu o supăr și mai tare.

Suspinând şi frecând podelele, doamna Lane a adăugat:

— Nici nu e de mirare că sunt burlaci. Totul trebuie să fie ca ei. Li se pare că e dreptul lor. N-au putut niciodată să suporte o femeie care ştie ce vrea.

S-a auzit sunând un clopoţel, unul dintre clopoţeii aşezaţi pe o sârmă de-a lungul peretelui de deasupra plitei.

— Iată, e clopoţelul din salonaş. Mă gândesc că vor o gustare, iar eu sunt vârâtă până la coate în mizeria de pe podele.

Pentru că nu luasem micul dejun, şi eu cam voiam o gustare. Mai voiam şi să ştiu ce se întâmplă. Am ieşit din bucătărie şi m-am dus în salonaş.

La măsuţa din această încăpere informală stătea Sherlock, care fuma pipă şi se uita la Mycroft, care stătea aşezat în faţa lui.

Mycroft tocmai spunea:

— Cei doi cei mai buni gânditori din Anglia trebuie să poată să facă lumină aici. Deci mama a dispărut de bunăvoie, sau are în plan să se întoarcă? Dezordinea din camera ei...

— Înseamnă oare că a fost o plecare impulsivă şi în grabă, sau reflectă dezordinea înnăscută din mintea unei femei? l-a întrerupt Sherlock. La ce bun să te foloseşti de raţiune când vine vorba de treburile unei femei, care mai are şi o anumită vârstă?

Amândoi s-au uitat la mine când am intrat, sperând să fie o slujnică, deşi ar fi trebuit să ştie până acum că nu aveam aşa ceva.

— Gustarea? m-a întrebat Mycroft.

— Dumnezeu ştie, i-am răspuns, aşezându-mă la masă cu ei. Doamna Lane e într-o stare de tulburare...

— Într-adevăr.

M-am uitat cu atenţie la fraţii mei înalţi, chipeşi (pentru mine, cel puţin) şi inteligenţi. Îi admiram. Voiam să-mi placă de ei. Voiam ca ei...

Prostii, Enola. O să te descurci foarte bine de una singură.

Cât despre ei, nu mi-au mai dat nicio atenţie.

— Te asigur că mama nu e nici vârstnică, nici dementă, i-a spus Mycroft lui Sherlock. Nicio femeie senilă nu putea să inventeze poveştile pe care mi le-a trimis ea în ultimii zece ani, întru totul clare şi ordonate, cu detalii despre cheltuielile instalării unei săli de baie...

— Care nu există, l-a întrerupt Sherlock pe un ton acid.

— ...și a unui closet...

— Asemenea.

— ...și despre cum le crește constant salariile majordomului, cameristelor, slujnicei și al ajutoarelor angajate cu ziua...

— Inexistente.

— ...ale grădinarului, ajutorului de grădinar și băiatului bun la toate...

— La fel de inexistenți, cu excepția lui Dick.

— Care este de-a dreptul un ciudat, a conchis Mycroft.

O glumă, dar n-am văzut nici urmă de zâmbet la niciunul din frații mei.

— Mă mir că mama nu l-a trecut la cheltuieli și pe Reginald, un servitor credincios, desigur. A făcut o listă cu cai și ponei imaginari, cu trăsuri imaginare, cu vizitiu, grăjdari, ajutoare la grajduri...

— Nu încape îndoială că am fost trași pe sfoară rău de tot.

— ...iar pentru Enola un profesor de muzică, un instructor de dans, o guvernantă...

După un schimb de priviri, de parcă tocmai le picase fisa într-o problemă de logică, s-au întors amândoi către mine, iar Sherlock m-a întrebat:

— Enola, măcar guvernantă ai avut, da?

Nu avusesem. Mama mă trimisese la școală alături de copiii din sat și, după ce-am învățat tot ce se putea învăța acolo, mi-a spus că mă pot descurca foarte bine de una singură, după cum și consideram că am reușit. Citisem toate cărțile din biblioteca de la Ferndell Hall, de la *Versuri* pentru copii la întreaga *Encyclopaedia Britannica*.

Pentru că ezitam, Mycroft a repetat întrebarea:

— Ai avut parte de educația cuvenită unei domnișoare din înalta societate?

— I-am citit pe Shakespeare, i-am răspuns, și pe Aristotel, și pe Locke, și romanele lui Thackeray, și eseurile lui Mary Wollstonecraft.

Amândoi au încremenit. Nu cred că-i puteam îngrozi mai mult nici dacă le spuneam că mă pregătisem să devin artistă de circ.

Apoi Sherlock s-a întors către Mycroft și i-a spus cu glas stins:

— E vina mea. Nu trebuie să ai încredere într-o femeie; de ce să faci excepție doar fiindcă ți-e mamă? Ar fi trebuit să vin aici măcar an de an și

să văd ce face, oricât de neplăcut mi-ar fi fost.

La fel de încet și de plin de tristețe a rostit și Mycroft:

— Dimpotrivă, dragul meu, eu sunt cel care și-a neglijat responsabilitățile. Eu sunt fiul cel mare...

S-a auzit o tuse discretă și a intrat doamna Lane, ducând o tavă de sendvișuri cu castraveți, alături de felii de fructe și o carafă cu limonadă. În cele câteva momente cât a fost servită gustarea s-a așternut o tăcere binecuvântată.

În acest scurt răstimp mi-a răsărit în minte o întrebare, pe care am rostit-o după ce doamna Lane s-a retras:

— Ce legătură au toate astea cu găsirea mamei?

În loc să-mi răspundă, Mycroft se concentra doar asupra farfuriei.

Sherlock bătea darabana cu degetele, mototolind fața de masă de dantelă apretată. În cele din urmă mi-a zis:

— Suntem pe cale să formulăm o teorie.

— Și în ce constă această teorie?

Din nou tăcere.

— Mama o să vină înapoi sau nu? am întrebat.

Niciunul din ei nu uita la mine, iar după un timp ce-a părut îndelungat, Sherlock și-a îndreptat privirea către frate-său și i-a spus:

— Mycroft, cred că are dreptul să știe.

Mycroft a oftat, a clătinat din cap, a lăsat jos ce mai rămăsese din sendviș – cel de-al treilea –, s-a uitat la mine și mi-a zis:

— Încercăm să ne dăm seama dacă tot ce se întâmplă acum are legătură cu ce s-a petrecut după ce tata – dragul de el – s-a prăpădit. Presupun că nu-ți amintești.

— Aveam patru ani. Îmi amintesc doar caii cei negri.

— Întocmai. Ei bine, după înmormântare, au urmat câteva zile de neînțelegeri...

— E un mod frumos de a o spune, l-a întrerupt Sherlock. După mintea mea, i-aș spune „bătălie“.

Ignorându-l, Mycroft a continuat:

— Neînțelegeri privind administrarea averii. Nici eu, nici Sherlock nu doream să trăim aici, așa că mama a fost de părere că ar trebui să primească

ea direct banii pentru întreținere și să administreze Ferndell Park.

Păi a administrat domeniul, nu? Deși Mycroft vorbea de parcă ideea i s-ar fi părut absurdă.

— Întrucât eu sunt primul născut, domeniul este al meu, a urmat el, iar mama nu a pus asta la îndoială, dar nici nu a părut că înțelege de ce n-ar trebui să se ocupe ea de lucruri, în loc să mă ocup eu însumi. Când eu și Sherlock i-am reamintit că, legal vorbind, nu avea dreptul nici măcar să locuiască aici dacă nu-i permiteam eu, și-a pierdut mințile și ne-a spus clar că nu mai suntem bine-veniți în propria casă părintească.

O, Doamne-Dumnezeule! În mintea mea părea că totul se întoarce cu susul în jos, de parcă aș fi atârnat cu capul în jos de o creangă de copac. Toată viața mea am presupus că frații mei păstrau distanța din cauza rușinii ce se abătuse asupra familiei odată cu nașterea mea, în timp ce de fapt era vorba de o ceartă cu mama?

Nu-mi dădeam seama ce părere avea Mycroft despre această revelație. Sau Sherlock.

Nu prea-mi dădeam seama nici ce părere aveam eu despre asta, eram prea uluită. Dar am simțit o ușurare, un mic fior de bucurie.

Mycroft a povestit mai departe:

— I-am trimis lunar niște bani, iar ea mi-a scris la un moment dat o scrisoare bine ticluită, cerându-mi o sumă mai mare. Am rugat-o să-mi detalieze cum sunt cheltuiți banii și s-a conformat. Solicitările ei tot mai dese pentru bani în plus păreau atât de rezonabile, încât nu am refuzat-o niciodată. Dar, după cum am aflat, nu erau decât scorneli. Ce s-a ales de fapt de toți acei bani… ăăă… nu avem nici cea mai vagă idee.

Băgând de seamă ezitarea lui, am spus:

— Dar aveți o teorie.

A tras adânc aer în piept și a rostit:

— Da. Credem că în tot acest timp a strâns bani, plănuind să fugă.

A tras din nou aer în piept, și mai adânc:

— Credem că a luat cu ea ceea ce a consideră că sunt banii ei și… ăăă… și s-a dus undeva de unde, ah!, să ne facă în ciudă, ca să zic așa.

Ce tot voia să spună? Că mama mă abandonase? Am rămas cu gura căscată.

— Ai milă de biata fată prostuţă, Mycroft, i-a şoptit Sherlock fratelui său, iar mie mi-a spus cu blândeţe: Enola, mai simplu spus, credem că a fugit.

Dar… dar asta era îngrozitor, imposibil! Nu mi-ar fi făcut mie una ca asta!

— Nu! Nu se poate! am exclamat.

— Enola, gândeşte-te... Sherlock vorbea exact ca mama. E o concluzie logică. Dacă ar fi fost rănită, ar fi găsit-o cei care au căutat-o, iar dacă ar fi avut un accident, am fi aflat. Nimeni nu are niciun motiv să-i facă rău şi nu sunt semne că cineva ar fi intrat cu forţa. Nimeni nu are niciun motiv s-o ţină împotriva voinţei ei, decât dacă cere o răscumpărare, dar nu am primit nicio cerere pentru aşa ceva.

Înainte să continue a făcut o pauză ca să respire adânc.

— Totuşi, dacă e în viaţă, e bine-sănătoasă şi face ce vrea ea…

— Ca de obicei, a intervenit Mycroft.

— Dezordinea din dormitorul ei poate să fie doar ca să ne inducă în eroare.

— Să ne împingă pe o altă pistă, a încuviinţat Mycroft. Chiar pare că a pus asta la cale de ani de zile...

M-am ridicat dreaptă ca un jet de aburi şi am spus cu glas plângăreţ:

— Dar dacă putea să plece oricând, de ce-a făcut-o tocmai de *ziua mea*?

Acum era rândul lor să rămână cu gura căscată. Îi întrecusem.

Dar chiar în acel moment de triumf m-am gândit, cu înfiorare, că mama *o instruise* pe doamna Lane să-mi dea cadourile, pentru eventualitatea în care nu se întorcea la timp pentru ceai.

Sau nu se mai întorcea niciodată.

CAPITOLUL 5

Pentru că mă podideau lacrimile, m-am scuzat în grabă, renunțând să mai iau gustarea.

Simțeam nevoia să ies. Aerul proaspăt avea să mă liniștească. M-am oprit doar ca să iau noua trusă de desenat pe care mi-o dăduse mama și apoi am fugit pe ușa de la bucătărie, prin grădina de legume, trecând de grajdurile goale, apoi peste peluza netunsă și am intrat în pădurea din marginea domeniului. Curând, cu răsuflarea tăiată, am început să merg la pas pe sub stejari, simțindu-mă puțin mai bine.

Se pare că eram singură în pădure. Polițiștii și restul căutătorilor ajunseseră în locuri mai îndepărtate de câmpie și mlaștină.

În pădure era o pantă pe care am coborât-o și la poalele căreia se afla locul meu preferat, vâlceaua adâncă și stâncoasă unde ferigile se întind peste pietre asemenea trenei verzi a unei rochii de seară, ducând către un pârâu cu albia acoperită de pietriș, ce forma un mic lac pe malul căruia era o salcie plângătoare. Fără să-mi pese de rochie și de pantalonași, m-am cățărat pe stânci și printre ferigi până am ajuns la salcie. Îmbrățișându-i trunchiul gros, mi-am pus obrazul pe scoarța acoperită de mușchi. Apoi m-am lăsat pe vine ca să mă cuibăresc în adâncitura întunecoasă pe care crengile plecate ale copacului o formau înspre pârâu.

Această văgăună răcoroasă era ascunzătoarea mea secretă, pe care n-o știa nimeni în afară de mine. Aici păstram lucruri care-mi plăceau, lucruri pe care doamna Lane le-ar fi aruncat dacă le aduceam în casă. Pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul, m-am așezat pe pământ, uitându-mă în jur la micile rafturi pe care le înjghebasem din pietre. Da, erau acolo cochilii de melc, nenumăratele mele pietricele colorate, căpăcele de ghindă, niște pene de gaiță, un buton de manșetă, un medalion stricat și alte astfel de comori găsite în cuiburile de coțofană.

Am oftat ușurată, mi-am strâns genunchii la piept, așa cum nu se cuvine

să facă o domnişoară, mi-am înconjurat gambele cu braţele, privind la apa învolburată de la picioarele mele, în care înotau păstrăvi micuţi. Mă uitam la ei cum se avântă şi se retrag şi iar se avântă şi iar se retrag, puteam să mă las hipnotizată până când mă lua cu ameţeală.

Dar nu şi astăzi. Acum nu puteam decât să mă gândesc la ce i s-o fi întâmplat mamei, la cum o să trebuiască să mă duc acasă unde ea nu va mai fi să mă aştepte, dar vor fi fraţii mei, iar când o să intru plină de noroi pe haină o să-mi spună...

Mai dă-i încolo şi pe fraţii mei!

Mi-am întins picioarele, am deschis noua mea trusă de desen ca să iau un creion şi câteva foi de hârtie. Pe una dintre ele am făcut în grabă un desen, nu foarte frumos, înfăţişându-l pe Mycroft cu ghetrele şi monoclul lui şi cu lanţul gros al ceasului, vizibil peste vesta ce stă să plesnească pe el.

Apoi am făcut o schiţă la fel de rapidă a lui Sherlock, cu picioarele lui lungi şi subţiri, cu nasul şi bărbia ascuţite.

Apoi am vrut s-o desenez pe mama, căci şi pe ea eram furioasă. Am vrut să o înfăţişez aşa cum poate că arăta în ziua în care plecase, cu pălăria ei ca un ghiveci întors, cu jacheta cu pliuri la spate şi cu turnura, cât de ridicol...

Şi nu-şi luase trusa de pictură cu ea.

Şi nici nu avea de gând să se întoarcă pentru a sărbători ziua mea.

Pusese ea ceva la cale. Oricât m-ar fi durut, acum recunoşteam că aşa era.

Fir-ar să fie! În tot acest timp în care eu o căutam cuprinsă de panică ea era bine-mersi de una singură, distrându-se în cine ştie ce aventură, fără mine.

Ai zice că ar trebui să mă bucur că am ajuns la concluzia că era în viaţă.

Dimpotrivă. Eram dărâmată.

Mă abandonase.

Şi-atunci de ce nu mă îndepărtase de la început? După ce m-am născut, să mă fi pus într-un coş şi să mă fi lăsat la uşa cuiva!

De ce mă părăsise acum?

Unde oare se dusese?

În loc să desenez, am rămas pe gânduri. Dând schiţele la o parte, am scris o listă cu întrebări:

De ce nu m-a luat mama cu ea?

Dacă avea mult de mers, de ce n-a luat bicicleta?

De ce s-a îmbrăcat aşa ciudat?

De ce n-a ieşit pe poartă?

Dacă a pornit-o pe jos, unde s-a dus?

Presupunând că a găsit un mijloc de transport, întrebarea rămâne: unde s-a dus?

Ce-a făcut cu toţi banii?

Dacă a fugit, de ce nu şi-a luat bagaj?

De ce să fugă de ziua mea?

De ce nu mi-a lăsat nicio explicaţie şi niciun cuvânt de rămas-bun?

Am lăsat creionul jos şi am continuat să mă uit în gol la apa învolburată, la peştii care alunecau de colo-colo asemenea unor lacrimi întunecate.

În tufişul din jurul salciei a foşnit ceva. M-am întors pe dată să văd ce e şi m-am trezit în ascunzătoarea mea cu un cap blănos care-mi era cunoscut.

— O, Reginald, lasă-mă în pace, m-am căinat.

Dar m-am aplecat spre el. Câinele şi-a împins botul lung şi teşit către mine, dând din coadă în timp ce-i înconjuram cu braţele gâtul lăţos.

— Mulţumesc, Reginald, s-a auzit o voce de om educat.

Era fratele meu Sherlock, care stătea în picioare în faţa mea.

Oftând, l-am împins pe Reginald la o parte şi am întins mâna după hârtiile pe care le lăsasem pe jos. Dar nu suficient de repede. Sherlock le-a înhăţat înaintea mea.

A făcut ochii mari la vederea desenelor mele cu Mycroft şi cu el, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a râs aproape fără zgomot, dar din toată inima, legănându-se uşor, până când s-a aşezat pe un bolovan lângă salcie, abia trăgându-şi răsuflarea.

Îmi ardeau obrajii de ruşine, dar el zâmbea.

— Foarte bine, Enola, a chicotit când a izbutit în sfârşit să vorbească. Chiar ai talent la caricaturi! Mi-a înapoiat desenele şi a continuat: Poate că ar fi mai bine ca Mycroft să nu dea cu ochii de ele.

Cu capul plecat, am strecurat hârtiile la fundul trusei de desen.

Sherlock a spus:

— Într-o zi, copacul ăsta o să cadă în apă, să ştii, şi să sperăm că nu vei fi aici când se va întâmpla asta.

Măcar nu râdea de ascunzătoarea mea, dar am simţit un oarecare reproş în cuvintele lui şi mi-am dat seama că voia să ies de acolo. Am ieşit încruntată.

— Ce-i hârtia pe care o ţii în mână? Pot să văd? m-a întrebat.

Lista mea cu întrebări. I-am dat-o, spunându-mi că nu-mi mai pasă ce crede despre mine.

Cât a citit-o, m-am aşezat pe o altă piatră năpădită de ferigi.

Sherlock s-a uitat cu atenţie peste listă. A analizat-o de fapt, în vreme ce chipul lui alungit, cu nasul acvilin, a devenit chiar serios.

— E clar că ai bifat punctele esenţiale, a rostit în cele din urmă, uşor surprins. Cred că putem presupune că n-a ieşit pe poartă pentru că nu a vrut ca portarul să vadă încotro o ia. Şi, din acelaşi motiv, nici n-a mers pe drum, unde s-ar fi putut întâlni cu cineva. A fost îndeajuns de isteaţă cât să nu ne lase nici un detaliu care să ne indice dacă a apucat-o spre nord, sud, est sau vest.

Am dat din cap, îndreptându-mi spatele şi simţindu-mă infinit mai bine. Fratele meu Sherlock nu a râs de gândurile mele. Stătea de vorbă cu mine.

Acel mic fior de bucurie – am început acum să-mi dau seama ce era.

Îl simţisem pentru prima dată când am văzut că fraţii mei aveau o neînţelegere cu mama, nu cu mine.

Era… o speranţă. Un vis. O dorinţă, de fapt. Acum chiar o posibilitate.

Îmi doream ca fraţii mei să... nu îndrăzneam s-o gândesc în termeni de afecţiune, dar îmi doream să le pese de mine, măcar puţin.

Sherlock mi-a zis:

— Cât despre celelalte puncte, Enola, sper să le clarificăm foarte curând.

Am încuviinţat din nou din cap.

— Dar e o întrebare pe care n-o înţeleg. Chiar dacă i-am cerut lui Lane

să-mi descrie cum era îmbrăcată mama, nu-mi dau seama de ce ți se pare ciudat.

Am roșit, amintindu-mi de îngrozitoarea mea gafă cu Lane, și am reușit doar să șoptesc:

— Păi… turnura…

— Ah, pernuța.

Pentru el era perfect în regulă s-o spună. A continuat:

— Canibalul a întrebat-o pe nevasta misionarului: toate femeile voastre sunt așa diforme? Ei bine, cine mai ține socoteala felurilor în care doamnele aleg să se împodobească? Capriciile sexului frumos sfidează orice logică.

A ridicat din umeri, în semn că nu-l preocupa subiectul, apoi a spus:

— Enola, eu mă întorc la Londra într-o oră, de-aia te-am căutat, ca să-mi iau la revedere și să-ți spun că mă bucur că te-am revăzut după toți acești ani.

Mi-a întins mâna – înmănușată, desigur. I-am strâns-o pentru o clipă. Nu puteam rosti niciun cuvânt.

— Mycroft va mai rămâne câteva zile, oricât de greu i-ar fi să stea departe de multiubitul său Club Diogene.

După ce am înghițit în sec ca să-mi recapăt glasul, l-am întrebat:

— Ce-o să faci la Londra?

— O să cer informații la Scotland Yard. O să verific listele cu pasageri ale companiilor de vase cu aburi, în căutare de femei care călătoresc singure, în cazul în care, după cum presupunem, mama noastră fugară a părăsit Anglia ca să se ducă în sudul Franței sau în alte astfel de locuri înțesate de artiști... sau poate că face un pelerinaj la cine știe ce altar al sufragetelor.

M-a privit drept în ochi și a continuat:

— Enola, tu știi mai bine decât mine cum se purta în ultima vreme. Unde crezi *tu* că a plecat?

Marele Sherlock Holmes mă întreba pe mine ce cred? Dar n-aveam nimic de spus. Până la urmă, nu eram decât o fată nu foarte inteligentă. Simțind din nou cum îmi iau foc obrajii, am clătinat din cap că nu știu.

— Rapoartele poliției nu indică nicio pistă, așa că am plecat.

S-a ridicat, ducând mâna la pălărie în semn de salut, fără să o ridice

pentru mine.

— Fii tare! a adăugat. Nu există semne că i s-ar fi întâmplat ceva rău.

Apoi, legănându-și bastonul, a urcat stâncile din vâlcea ușor și cu demnitate, de parcă ar fi urcat o scară de marmură către un palat londonez. Ajungând sus, a ridicat bastonul fără să se întoarcă, agitându-l ca un gest de rămas-bun, după care a pornit spre conac, cu câinele urmându-l credincios.

L-am urmărit cu privirea până când a dispărut între copacii din pădure – mă uitam după el ca și cum aș fi știut că, deși nu din vina lui, nu aveam să mai stăm de vorbă multă vreme.

Odată întoarsă la conac, m-am dus să caut acel obiect despre care Lane spusese că ajută la „înfrumusețarea unei rochii“. L-am găsit acolo unde-l lăsasem, complet nepotrivit, în salonașul din față. M-am întrebat de ce mama își lăsase pernuța acasă în loc să o poarte la turnura rochiei. Tot gândindu-mă la asta, am luat obiectul și am urcat să-l pun la loc în dormitor, în caz că avea nevoie de el când urma să se...

Întoarcă?

Dar nu aveam niciun motiv să cred că se mai întoarce vreodată.

Alesese totuși să plece. Și fusese doar alegerea ei.

Cufundându-mă în fotoliul cu brațe tari din lemn de pe hol, m-am ghemuit peste pernița cu păr de cal pe care o țineam în mână. Am stat așa multă vreme.

În cele din urmă am ridicat capul, cu maxilarul încleștat din cauza gândurilor de răzbunare. Dacă mama mă părăsise, atunci puteam foarte bine să mă folosesc de tot ce lăsase în urmă.

Era o hotărâre luată în parte din cauza proastei dispoziții, în parte din necesitate. Pentru că-mi stricasem rochia, trebuia să mă schimb. Cele câteva rochii pe care le mai aveam, albe la origine, erau acum galben-verzui de praf și pete de iarbă, arătând și mai rău decât cea de pe mine. Voiam să aleg ceva din șifonierul mamei.

M-am ridicat, am străbătut holul, m-am oprit în fața ușii mamei și am apăsat pe clanță.

Degeaba. Ușa era încuiată.

Era o zi teribil de enervantă! Am luat-o la fugă până la scări și, aplecându-mă peste balustradă, am strigat, pe un ton obraznic și ascuțit:

— Lane!

Uluitor – căci putea fi oriunde, la şemineu sau chiar în pivniţă –, dar majordomul a apărut în capul scărilor într-o clipă. Cu degetul său înmănuşat dus la buze, m-a informat:

— Şşşşt! Domnul Mycroft doarme, domnişoară.

Exasperată, mi-am dat ochii peste cap şi i-am făcut lui Lane semn să vină sus. Când a ajuns, i-am spus cu glas scăzut:

— Am nevoie de cheia de la odăile mamei.

— Domnul Mycroft a poruncit ca aceste camere să rămână încuiate.

Nemulţumirea s-a transformat în stupoare.

— Pentru ce?!

— Nu e treaba mea să întreb, domnişoară.

— Foarte bine. Atunci nu-mi trebuie cheia dacă o să descui tu.

— Trebuie să cer permisiunea domnului Mycroft, domnişoară, iar dacă-l trezesc, o să fie prost dispus. Domnul Mycroft a dat poruncă să...

Domnul Mycroft în sus, domnul Mycroft în jos, domnul Mycroft putea să se ducă să se spânzure! Cu buzele strânse, i-am arătat lui Lane perniţa de înfrumuseţare a rochiei.

— Trebuie să pun asta la loc.

Majordomul a roşit, ceea ce mi-a dat satisfacţie, căci nu-l mai văzusem roşind până acum. Apoi am şoptit printre dinţii încleştaţi:

— Mai mult decât atât, trebuie să-mi găsesc ceva de îmbrăcat în şifonierul mamei. Dacă voi coborî la cină în această rochie, domnul Mycroft va fi mai mult decât prost dispus. Va face spume la gură. Descuie uşa!

Fără să mai rostească vreun cuvânt, Lane mi-a deschis uşa, dar a păstrat cheia şi a rămas în faţa uşii, aşteptându-mă.

Aşa că, dând curs unei porniri răutăcioase, nu m-am grăbit deloc. Însă, pe când mă uitam printre rochiile mamei, m-am gândit şi la noua situaţie. Odăile mamei sub cheie, nu puteam intra decât cu permisiunea lui Mycroft – asta nu-mi convenea deloc.

M-am gândit dacă nu cumva mama îşi lăsase propria cheie acasă.

Gândul m-a înspăimântat, căci – îmbrăcându-se ca să iasă – dacă avea intenţia să se întoarcă, şi-ar fi luat cheia cu ea.

Prin urmare, dacă și-o lăsase acasă – atunci era clar.

Am cumpănit puțin și a fost nevoie să trag de câteva ori adânc aer în piept ca să-mi fac curaj și să întind mâna după costumul ei de plimbare, rămas atârnat de oglindă.

Am găsit imediat cheia, într-un buzunar de la jachetă.

O simțeam grea în mână. Stăteam și mă uitam la ea, de parcă n-o mai văzusem niciodată. Avea o parte ovală la unul dintre capete și un dreptunghi dințat la celălalt. Ciudat obiect de fier rece!

În acest caz chiar nu avea de gând să se mai întoarcă.

Și-atunci acest detestabil schelet de metal a devenit brusc cea mai prețioasă comoară a mea. Strângându-l în pumn, mi-am așezat peste mână o rochie din șifonierul mamei, ca să nu se vadă, și am ieșit.

— Gata, Lane, i-am spus afabil în timp ce el încuia din nou ușa.

La cină, Mycroft a avut decența de a nu spune nimic despre rochia mea de împrumut, o rochie de seară largă și cu trenă, deschisă la gât, dar care îmi venea ca un cearșaf pe o măturătură. Chiar dacă eram înaltă ca mama, nu aveam formele ei feminine și oricum nu alesesem rochia decât pentru culoare – culoarea piersicii, care-mi plăcea la nebunie –, nicidecum cu pretenția că-mi venea bine. O târam pe jos – ceea ce nu era rău, căci îmi ascundea ghetele de fetiță. Peste mijlocul drept ca o scândură îmi legasem o eșarfă pentru a-mi evidenția cât de cât talia; la gât aveam un lănțișor; încercasem chiar să-mi aranjez părul, deși nuanța lui de un castaniu nedefinit nu prea făcea din mine o frumusețe de pus în ramă. Una peste asta, sunt sigură că arătam ca un copil împopoțonat, și știam asta.

Mycroft, deși nu spusese nimic, nu era mulțumit, desigur. Îndată ce s-a servit peștele, mi-a zis:

— Am trimis la Londra după o croitoreasă care să-ți facă niște haine potrivite.

Am dat din cap. Niște haine noi erau bine-venite, iar dacă nu-mi plăceau, puteam să mă întorc la pantalonii mei trei sferturi imediat ce Mycroft ar fi plecat.

— Avem și aici, în Kineford, o croitoreasă, i-am zis.

— Da, sunt convins. Dar croitoreasa de la Londra știe mai bine ce-ți trebuie ca să mergi la internat.

Despre ce vorbea? Fără să mă pierd cu firea i-am spus:

— Nu merg la internat.

La fel de liniștit mi-a răspuns și el:

— Sigur că mergi, Enola. Am trimis deja cereri în mai multe locuri excelente pentru domnişoare.

Mama îmi povestise despre astfel de locuri. Revistele ei de modă erau pline cu avertismente despre cum este cultivată în internate silueta „de clepsidră“. La una dintre aceste „școli“, directoarea îi punea un corset strâns fiecărei fete admise și corsetul rămânea pe ea, zi și noapte, tot timpul, cu excepția unei ore pe săptămână, când era dat jos pentru „abluțiuni“, adică pentru ca fata respectivă să-și facă baie. Apoi era pus la loc, și mai strâns, privându-și purtătoarea de capacitatea de a respira normal, astfel că fie și cel mai mic șoc o făcea să leșine. Iar asta era considerat deopotrivă „încântător“ și moral, corsetul fiind „o modalitate omniprezentă de supraveghere, forțându-și purtătoarea să-și exerseze capacitatea de înfrânare“ – cu alte cuvinte, făcându-i imposibil victimei neajutorate să se aplece sau să se relaxeze din postura respectivă. Corsetele moderne, spre deosebire de cele vechi ale mamei, din oase de balenă, erau atât de lungi, că trebuiau făcute din oțel ca să nu se rupă, rigiditatea lor deplasând organele interne și deformând coastele. Odată, coastele încorsetate ale unei fete ce urma o astfel de școală i-au străpuns practic plămânii, provocându-i moartea înainte de vreme. În sicriu, talia ei era de numai 40 de centimetri.

Toate astea mi s-au derulat prin minte într-o clipă și am scăpat din mână furculița care s-a lovit cu zgomot de farfurie. Am rămas împietrită, înfricoșată de oroarea situației în care mă aflam, dar incapabilă să rostesc niciuna dintre obiecțiile mele în fața lui Mycroft. Era de neimaginat să-i vorbesc unui bărbat despre asemenea chestiuni femeiești intime. N-am putut să îngăim decât:

— Dar mama...

— Nu există nicio garanție că mama se va întoarce curând. Nu pot rămâne aici pe termen nedefinit.

„Slavă Domnului“, m-am gândit.

— Și nu poţi continua să vegetezi aici de una singură, Enola, nu-i așa?

— Nu mai rămân nici Lane şi doamna Lane?

S-a încruntat, punând jos cuțitul cu care-și unsese o felie de pâine cu unt.

— Ba da, dar servitorii n-au cum să-ți asigure instruirea și supravegherea adecvate.

— Vreau să spun că mamei nu i-ar plăcea...

— Mama ta și-a lăsat baltă responsabilitățile față de tine.

Tonul lui devenise mult mai tăios decât cuțitul murdar de unt.

— Ce-o să se aleagă de tine dacă nu dobândești niște calități, niște abilități sociale, un oarecare rafinament? Nu vei putea să te integrezi niciodată în lumea bună, iar perspectivele tale de căsătorie...

— Sunt slabe spre nule, în orice caz, căci semăn cu Sherlock.

Candoarea mea cred că l-a impresionat, căci mi-a spus pe un ton îndulcit:

— Scumpa mea, asta se va schimba, sau va fi schimbat.

De faptul că o să stau zeci de ore cu o carte pe creștetul capului în timp ce cânt la pian, am presupus. Zile de chin, plus corsete, obiecte de îmbunătățire a rochiilor, meșe de păr, deși Mycroft nu pomenește nimic despre toate astea.

— Provii dintr-o familie de vază și, cu puțin lustru, sunt sigur că n-o să ne faci de rușine.

— Eu am fost întotdeauna o rușine și așa o să fiu mereu. N-o să merg în niciun loc pentru domnișoare manierate.

— Ba da, o să mergi.

Uitându-ne unul la altul peste masă, în lumina slabă a lumânărilor, am renunțat să ne mai prefacem că luăm masa. Sunt sigură că știa, așa cum știam și eu, că și Lane, și doamna Lane trăgeau cu urechea de pe hol, dar mie nici că-mi păsa.

Am ridicat tonul:

— Ba nu! Adu-mi o guvernantă, dacă trebuie, dar nu merg la niciun internat! Nu mă poți obliga să fac asta!

Cu un ton ceva mai blajin, mi-a spus:

— Ba da, pot și o voi face.

— Ce vrei să spui? O să mă pui în lanțuri ca să mă duci acolo?

— Exact ca maică-sa, a zis dându-și ochii peste cap și uitându-se în tavan, iar apoi m-a privit cu o expresie de martir şi atât de condescendentă, că am rămas încremenită.

— Enola, din punct de vedere legal sunt întru totul responsabil și pentru mama, și pentru tine. Dacă vreau, pot să te încui într-o cameră până îți vine mintea la cap și pot să iau orice măsuri se impun ca să ajung la rezultatul dorit. Mai mult, fiind fratele tău mai mare, am și o responsabilitate morală față de tine și se vede cu ochiul liber că ai fost lăsată de capul tău prea multă vreme. Poate că am ajuns chiar la timp ca să te salvez de la a-ți irosi viața. *Vei face* așa cum dispun!

În acel moment am înțeles exact cum se simțise mama în zilele de după moartea tatei.

Și de ce nu încercase niciodată să-și viziteze fiii la Londra sau să-i primească la Ferndell Park.

Și de ce îl storsese pe Mycroft de bani.

M-am ridicat.

— Nu-mi mai trebuie mâncare. Mă vei scuza, desigur.

Aș vrea să pot spune că am ieșit cu demnitate din încăpere, dar adevărul e că m-am încurcat în poalele rochiei și m-am împiedicat pe scări.

CAPITOLUL 6

N-am putut dormi în acea noapte. De fapt, la început nici măcar n-am putut să mă liniștesc. În cămașă de noapte și în picioarele goale, m-am plimbat de colo-colo prin dormitor, imaginându-mi că așa face și un leu în cușcă la Grădina Zoologică din Londra. Mai târziu, când am stins lampa cu petrol și lumânările și m-am suit în pat, nu reușeam să închid ochii. L-am auzit pe Mycroft retrăgându-se în camera de oaspeți. I-am auzit pe Lane și pe doamna Lane urcând în încăperile lor de la ultimul etaj, iar eu am continuat să mă uit pe pereți.

Motivul tulburării mele nu era atât de evident pe cât putea să pară la prima vedere. Mycroft mă înfuriase, așa este, dar gândurile mele schimbătoare despre mama erau de fapt cele care mă supărau, aproape că mi se făcea rău de supărare. E foarte ciudat să te gândești la propria mamă ca la o persoană oarecare, și nu ca la o mamă, ca să zic așa. Dar așa era: fusese și slabă, și puternică. Se simțise la fel de prinsă în capcană ca mine. Resimțise la fel de intens nedreptatea situației în care se afla. Fusese forțată să se supună, așa cum aveam să fiu și eu. Își dorise să se răzvrătească, așa cum tânjeam și eu cu disperare să mă răzvrătesc, fără să știu cum aș putea face asta vreodată.

Și-i reușise în cele din urmă. Marea răzvrătire.

Dar, fir-ar să fie, de ce nu mă luase cu ea?

Am dat la o parte păturile, am aprins lampa cu petrol, m-am dus la măsuță – a cărei margine cu floricele ștanțate nu mă mai înveselea acum –, am luat o foaie de hârtie și un creion din trusa de desen și, furioasă, am făcut o schiță a mamei, plină toată de riduri și cu obrajii lăsați, cu buzele subțiri, purtând pălăria ei supraetajată și jacheta neagră, ținându-și umbrela ca pe o sabie, în timp ce trena ridicolei sale rochii cu turnură lăsa o dâră în urma ei.

De ce nu avusese încredere în mine? *De ce* mă lăsase aici?

Ei, foarte bine, deşi era dureros pentru mine, puteam să înţeleg că nu voia să-şi încredinţeze secretul unei fetiţe... dar atunci de ce nu-mi lăsase măcar un mesaj de explicaţie sau de rămas-bun?

Şi de ce, de ce alesese să plece de *ziua mea*? Niciodată în viaţa ei mama nu făcea ceva doar ca să se afle-n treabă. Trebuie că a avut un motiv. Însă care putea să fie acesta?

Fiindcă...

Dintr-o mişcare m-am ridicat de la birou, cu gura căscată.

Acum îmi dădeam seama.

Din punctul de vedere al mamei.

Şi avea sens. Mama era deşteaptă. Deşteaptă, deşteaptă, deşteaptă.

Îmi *lăsase* un mesaj.

Sub formă de cadou.

De ziua mea. Şi de aceea alesese tocmai acea zi dintre toate ca să plece. O zi în care se dau cadouri, în care nimeni să nu observe...

Am făcut un salt. Unde-l pusesem? A trebuit să aprind o lumânare ca să pot vedea prin cameră. Nu era pe raftul cu cărţi. Nu era nici pe vreunul dintre scaune, nici pe dulap, nici pe lavabou sau pe pat. Nu rămăsese agăţat nici de Arca lui Noe sau de căluţul de jucărie, cadouri de la fraţii mei. Ah, proasta de mine, cap pătrat, unde l-am pus... aici! Dintre toate locurile, era în casa păpuşilor pe care o lăsasem baltă: un teanc subţire de hârtie lucioasă de desen, pictată de mână şi scrisă de mână, îndoită exact de la jumătate şi capsată de-a lungul marginii pliate.

M-am aruncat asupra ei: cărţulia cu cifruri pe care mama o făcuse pentru mine.

ALO NEA TAU CER TNI RPE LEM ETN AZI
RCE LEM

În stilul avântat în care scria mama.

La prima privire aruncată cifrului am simţit că-mi vine să închid ochii şi să izbucnesc în lacrimi.

Gândeşte, Enola!

Aproape că o auzeam în capul meu pe mama cum mă dojeneşte. „O să te descurci foarte bine de una singură, Enola.“

Am deschis ochii, m-am uitat la şirul de litere amestecate şi m-am gândit.

Foarte bine. În primul rând, e puţin probabil ca o propoziţie să aibă toate cuvintele formate din trei litere.

Luând o altă foaie de hârtie din blocul de desen, am tras mai aproape lampa cu petrol cu o mână şi lumânarea cu mâna cealaltă, apoi am copiat cifrul aşa:

ALONEATAUCERTNIRPELEMETNAZIRCELEM

Primul cuvânt care mi-a sărit în ochi: „alone“.

Sau era „Enola“?

Să încerc de la coadă la cap.

MELECRIZANTEMELEPRINTRECAUTAENOLA

Privirea a sărit peste prima parte şi s-a oprit la literele „AZI“. Azi. Îmi trimitea mama un mesaj despre ziua mea?

IZANTE MELE PRINTRE CAUTA ENOLA

Părea că ordinea cuvintelor e invers.

ENOLA CAUTA PRINTRE

Ah, pentru numele lui Dumnezeu! CRIZANTEME. Marginea înflorată, pictată în jurul paginii – ar fi trebuit să-mi dau seama. Crizanteme galbene şi roşii.

Rezolvasem cifrul.

Nu eram chiar atât de toantă.

Sau poate că eram, căci ce voia să însemne „Enola, caută printre crizantemele mele“? Îngropase mama ceva într-un strat de flori? Puţin probabil. Mă îndoiesc că ţinuse vreodată în viaţa ei o lopată în mână. Dick se ocupa de astfel de lucruri şi, în orice caz, mama nu era grădinar; îi plăcea să lase florile rezistente, cum sunt crizantemele, în voia lor.

Crizantemele *de afară*. Dar ce voia să spună cu crizantemele *ei*?

Jos, ceasul cu pendulă a bătut ora două. Niciodată până acum nu mai stătusem trează până atât de târziu. Aveam senzaţia că mintea mea pluteşte, nu întru totul ancorată în cap.

Mă simțeam îndeajuns de obosită și de calmă să mă duc la culcare. Dar nu voiam.

Stai. Mama îmi mai dăduse o carte. *Semnificația florilor*. Luând-o în mână, m-am uitat la index după *crizantemă*.

„Dăruirea unor crizanteme înseamnă atașament față de familie și, implicit, afecțiune.“

Afecțiune – era mai bine decât nimic.

Amărâtă, m-am uitat la buchetul de flori de mazăre.

„Rămas-bun, cu mulțumiri pentru timpul minunat petrecut împreună. Un dar făcut la plecare.“

Plecare.

Apoi m-am uitat la ciulini.

„Sfidare.“

Am zâmbit sarcastic.

Deci mama lăsase un mesaj până la urmă. Plecare și sfidare în vaza japoneză. În salonașul ei aerisit, cu sute de acuarele pe perete.

Acuarele cu flori.

Am clipit des, zâmbind larg. Mi-am spus: „Enola, asta este!“

Crizantemele „mele“. Tablourile pe care mama le pictase.

Și le înrămase și le așezase pe peretele din salonașul ei.

Știam.

Fără cea mai mică bănuială despre ce-ar putea fi „în“ picturile mamei, știam că trebuie să înțeleg imediat și știam că trebuie să mă duc să văd. Chiar în acel moment. În toiul nopții. Când n-ar ști nimeni, cu atât mai puțin fratele meu Mycroft.

Se presupune că fetițele trebuie să se joace cu păpușile. De-a lungul anilor, adulți bine intenționați mi-au oferit diverse păpuși. Uram păpușile, le-am smuls capul ori de câte ori am putut, dar acum le găseam în sfârșit o utilitate. În capul gol al unei păpuși blonde ascunsesem cheia de la odăile mamei. Nu mi-a luat decât o clipă să o iau de-acolo.

Apoi, micșorând fitilul lămpii cu petrol și, luând cu mine lumânarea, am deschis încet ușa de la camera mea.

Ușa mamei se găsea în partea opusă a holului, chiar față în față cu camera de oaspeți, unde dormea fratele meu Mycroft.

Speram să fi adormit.

Speram să doarmă adânc.

În picioarele goale, cu lumânarea într-o mână şi preţioasa cheie în cealaltă, am străbătut holul pe vârfuri.

De dincolo de uşa închisă a dormitorului fratelui meu se auzea un hârâit lipsit de graţie ce aducea cu grohăielile unui porc întins la soare.

Evident, Mycroft sforăia.

Excelent.

Pe cât de silenţios am putut, am băgat cheia în broască şi am descuiat uşa mamei. Totuşi s-a auzit când am răsucit-o şi când am apăsat pe clanţă.

Un horcăit a întrerupt ritmul sforăielilor lui Mycroft.

Am încremenit şi m-am uitat peste umăr la uşa camerei lui.

Am auzit nişte sunete ininteligibile, ca şi cum s-ar fi întors pe partea cealaltă. Patul a trosnit. Apoi Mycroft a continuat să sforăie.

M-am strecurat în salonaşul privat al mamei, am închis uşa în urma mea şi am respirat uşurată.

Am ridicat lumânarea şi m-am uitat la pereţi.

Mama pictase atât de multe acuarele cu tot felul de flori, care mai de care mai diferite.

Am privit cei patru pereţi, mijindu-mi ochii ca să văd mai bine picturile în lumina slabă a lumânării.

În cele din urmă, am găsit un fel de crizanteme, în nuanţe de roşu şi auriu, precum cele din cartea mea despre cifruri.

M-am ridicat pe vârfuri, dar abia am putut să ajung la partea de jos a ramei – o ramă fragilă, în formă de tulpini de bambus, asemenea mobilierului din camera mamei, cu capetele încrucişate şi ieşite în afară. Am ridicat uşor rama ca să o desprind din cui şi să o dau jos. Am dus tabloul la măsuţa de ceai, am pus lumânarea lângă el şi l-am studiat.

Enola, caută printre crizantemele mele.

O văzusem adesea pe mama înrămându-şi tablourile. Întâi punea rama propriu-zisă, cu faţa în jos, pe o masă. Apoi aşeza geamul – foarte curat. După care punea un fel de ramă interioară din hârtie groasă, colorată. De aceea marginea de sus a acuarelei era uşor gumată. Apoi punea partea din spate, subţire, de lemn vopsit în alb. Cuie micuţe bătute pe marginea ramei

ţineau totul la un loc şi, în cele din urmă, mama lipea hârtie maronie peste partea din spate a tabloului, ca să ascundă cuiele şi să-l ferească de praf.

Am întors invers tabloul cu crizanteme şi m-am uitat la hârtia maronie.

Am tras adânc aer în piept şi am râcâit cu unghia într-un colţ, încercând să desprind hârtia fără să se rupă. Dar o fâşie lungă s-a rupt din ea. Nu contează. Am văzut ceva ascuns în partea de jos a tabloului, între hârtia maronie şi partea de lemn. Ceva împăturit. Ceva alb.

Un bilet de la mama!

O scrisoare în care să-mi spună de ce a plecat, în care-şi mărturiseşte regretul şi afecţiunea pentru mine, în care poate că mă cheamă la ea...

Cu inima bubuindu-mi în piept – *te rog*, *te rog* – şi cu degete tremurânde, am scos bucata de hârtie lucioasă.

Tremurând, am deschis-o.

Da, era un bilet, de la mama. Dar nu genul de bilet la care sperasem.

Era un cec de o sută de lire.

Mai mulţi bani decât vedeau oamenii obişnuiţi într-un an.

Dar nu bani voiam eu de la mama.

Trebuie să recunosc că am plâns până am adormit. Dar am adormit în cele din urmă, pe când se crăpa de ziuă, şi nimeni nu m-a deranjat, în afară de doamna Lane, care a venit o dată să mă întrebe dacă mă simt bine. I-am zis că da, că eram doar obosită, şi a plecat. Am auzit-o pe hol spunându-i cuiva, probabil bărbatului ei:

— E dărâmată, sărăcuţa. Şi nici nu e de mirare.

După-amiază, când m-am trezit, deşi îmi doream foarte mult să iau şi micul dejun şi prânzul, nu m-am dat imediat jos din pat, ci am rămas nemişcată o clipă, gândindu-mă cu mintea limpede la situaţia în care eram.

Foarte bine. Deşi nu era ceea ce sperasem, nici banii nu erau de colo.

În secret, mama îmi dăduse o sumă considerabilă.

Pe care o avea, fără îndoială, de la Mycroft.

Obţinută prin şiretlicuri.

Era corect din partea mea să o păstrez?

Nu erau nişte bani pentru care Mycroft să fi *muncit* vreodată. Mai degrabă, din câte înţelegeam, erau banii ce i se cuveneau pentru că era primul născut al tatei.

Era moştenirea unui aristocrat. Bani adunaţi din rentă în sute de ani, tot mai mulţi an de an. Şi pentru ce? Pentru Ferndell Hall şi domeniul de aici.

Într-un fel foarte real, banii, asemenea candelabrelor, *chiar* veneau la pachet cu conacul.

Care era sau trebuia să fie casa mamei.

Din punct de vedere legal, banii nu erau nici ai mamei, nici ai mei. Însă din punct de vedere moral – mama îmi explicase de foarte multe ori cât de nedrepte erau legile. Dacă, de pildă, o femeie muncea să scrie şi să publice o carte, banii pe care-i obţinea pentru asta trebuiau să ajungă în buzunarul bărbatului ei. Cât de absurd!

Şi-atunci n-ar fi fost absurd să-i dau acel cec de o sută de lire înapoi fratelui meu Mycroft doar pentru că se născuse primul?

Spre satisfacţia mea, am hotărât că drepturile legale n-au decât să se ducă învârtindu-se; din punct de vedere moral, banii aceia erau ai mei. Mama se sacrificase şi se chinuise să-i strângă. Şi, într-ascuns, mi-i dăduse mie.

Oare ce altceva mai era? Ea-mi lăsase mai multe cifruri.

Ce voise oare mama să fac cu banii?

Vag, ştiam deja, din exemplul ei, răspunsul la această întrebare.

CAPITOLUL 7

Cinci săptămâni mai târziu, eram gata.

Adică, în ochii celor de la Ferndell Hall, eram gata să plec la internat.

În mintea mea însă, eram gata pentru o cu totul altă aventură.

Cât despre plecarea la internat: croitoreasa venise de la Londra, se instalase într-o cameră liberă, ocupată cândva de o cameristă, oftase la vederea vechii maşini de cusut cu pedală, apoi îmi luase măsurile. Talie: 50 cm. Ţâc. Prea mare. Bust: 53 cm. Ţâc. Mult prea mic. Şold: 56 cm. Ţâc. Teribil de inadecvat. Dar toate puteau fi îndreptate. Într-o publicaţie de modă pe care mama n-ar fi permis-o niciodată la Ferndell Hall, croitoreasa a găsit următoarea reclamă:

AMPLIFICATORUL DE BUST: Corsetul ideal pentru siluetele firave. Efectul său încântător nu poate fi descris în cuvinte. Niciun alt corset din lume nu reuşeşte aşa ceva! Pernuţele moi din interior (din materiale ce sporesc confortul) se pot regla după placul purtătoarei, ajutând-o să obţină acele cupe pline şi curbura graţioasă a unui bust superb proporţionat. Corsetul se trimite pentru probă cu confirmare de primire. Satisfacţie garantată. Returnarea banilor în caz contrar. Evitaţi substitutele de proastă calitate.

A fost comandat neîntârziat, iar croitoreasa a început să-mi facă nişte rochii pretenţioase, în culori pastelate, cu guler cu balene care să mă stranguleze, cordoane în talie care să-mi taie respiraţia şi poale care, lăsate peste vreo cinci jupoane de mătase cu volane, să mături pe jos aşa încât abia să mai pot merge. A propus să-mi coasă două rochii cu o talie de 49 cm, apoi încă două cu o talie de 48 cm şi aşa mai departe, din ce în ce mai mici, aşteptându-se ca, pe măsură ce creşteam, să intru la apă.

Între timp, telegrame din ce în ce mai scurte de la Sherlock ne anunţau că nu e nicio veste de la mama. Sherlock dăduse de urma unor vechi prietene,

a artiștilor care-i fuseseră colegi și a sufragetelor cu care colaborase; ba chiar se dusese în Franța, la rudele ei îndepărtate, din familia Vernet, fără niciun rezultat însă. Începusem din nou să mă tem pentru mama; de ce nu reușea marele detectiv să-i dea de urmă? Până la urmă, avusese oare un accident? Sau, și mai grav, fusese victima unei crime mișelești?

Totuși, am renunțat la aceste gânduri în ziua în care croitoreasa mi-a terminat prima rochie, moment în care era de așteptat să-mi pun și „corsetul ideal“ (care sosise, așa cum promitea reclama, într-un ambalaj discret din hârtie maro), cu reglatoarele sale frontale și laterale și, desigur, cu amelioratorul de rochie, pentru ca niciodată să nu-mi mai pot lăsa spatele să se odihnească de spătarul vreunui scaun pe care m-aș fi așezat. De asemenea, era de așteptat să-mi port părul într-un coc prins cu agrafe care-mi zgâriau pielea capului și să-mi las pe frunte un breton de falși zulufi, fixați la fel de dureros. Ca recompensă, aveam să-mi port rochia cea nouă și, încălțată cu niște pantofi noi, desigur, chinuitori, să mă învârt de colo-colo prin conac, exersându-mi abilitățile de domnișoară.

În acea zi mi-am dat seama, cu o certitudine irațională, dar totală, unde plecase mama: într-un loc fără agrafe, fără corsete (ideale sau de alt fel) și fără amelioratoare de rochie.

Apoi Mycroft a trimis o telegramă prin care anunța că totul era aranjat – urma să mă prezint la cutare „școală de bune maniere“ (casa groazei) la data cutare – dându-i lui Lane instrucțiuni cum să mă ducă acolo.

Foarte important legat de propria mea aventură: îmi petreceam mare parte din zi în halat de casă, dormitând în camera mea, pe motiv că sufăr de epuizare nervoasă. Doamna Lane, care-mi aducea tot timpul aspic și altele asemenea (și te mai întrebi de ce bolnavii se prăpădesc!), devenise atât de îngrijorată, încât i-a scris lui Mycroft, care a asigurat-o că o să-mi revin la internat, unde aveam să mănânc fulgi de ovăz la micul dejun și să port haine de lână. Chiar și așa, ea l-a chemat mai întâi pe spițer, iar mai târziu un medic adus tocmai de la Londra. Însă niciunul din ei nu a găsit că ar fi ceva în neregulă cu mine.

Foarte corect. Nu făceam decât să evit corsetele, agrafele, pantofii strâmți și altele, recuperând din somnul pierdut. Nimeni nu știa că în fiecare seară, după ce auzeam că toți ai casei se duceau la culcare, mă ridicam din pat și

învățam din cartea cu cifruri până târziu în noapte. Cifrurile îmi plăceau până la urmă, căci îmi plăcea să găsesc tot felul de înțelesuri, iar cifrurile de la mama mi-au oferit o altă cale de a face asta, descoperind în primul rând sensul ascuns, apoi comoara. Fiecare cifru descifrat mă conducea în încăperile mamei în căutare de alte și alte bogății pe care ea le ascunsese pentru mine. N-am putut rezolva unele dintre cifruri, iar asta m-a enervat atât de tare, că m-am gândit să rup partea din spate a tuturor acuarelelor mamei – dar nu prea merita efortul. În plus, erau mult, mult prea multe tablouri și nu toate cifrurile mă îndreptau către ele.

De pildă, era în cartea mea cu cifruri o pagină cu un gărduleț împodobit cu iederă. Deodată, fără ca măcar să mă mai uit la cifru, am dat fuga în încăperile mamei să caut un tablou cu iederă. Am găsit două și le-am rupt hârtia din spate. Fără să descopăr ceva însă. Apoi, descurajată, m-am întors în camera mea să mă ocup de cifru:

AOETANEILIAILTPE
LNAUCILIUCMUUAUM

Ce-o fi asta? Am căutat *iederă* în *Semnificația florilor*. Această plantă agățătoare însemna „fidelitate“. Deși m-a emoționat, să aflu asta nu mi-a fost de nici un folos. Mi-am stors creierii uitându-mă la cifru destul de mult timp înainte să-mi dau seama că primele trei litere de pe primul rând, combinate cu primele două de pe al doilea rând erau numele meu. Apoi am observat cum desenase mama iedera în zigzag, într-un fel nenatural, pe gărduleț. De asemenea, iedera creștea de la dreapta la stânga. Mi-am dat ochii peste cap şi am urmat același tipar și am rescris cifrul.

MEUPATULUIMACIULIILEINCAUTAENOLA
MEU PATULUI MACIULIILE IN CAUTA ENOLA

Adică, de la stânga la dreapta:

ENOLA CAUTĂ ÎN MĂCIULIILE PATULUI MEU

M-am și dus, mergând pe vârfuri în miez de noapte, să scot măciuliile de la patul mamei și am descoperit că o cantitate uluitoare de bancnote fusese

îndesată în tuburile de alamă de la capetele patului.

Şi eu, la rândul meu, trebuia să găsesc locuri inteligente unde să le ascund la mine în dormitor, astfel încât doamna Lane, în incursiunile ei ocazionale pentru a şterge praful, să nu le găsească.

În acest scop am folosit tijele draperiilor mele, făcute tot din alamă ca şi patul mamei, tot cu măciulii la capete.

Şi toate astea trebuiau făcute înainte ca domnul şi doamna Lane să se trezească, în zori.

Aşa că nopţile mele erau mult mai active şi mai satisfăcătoare decât zilele.

N-am găsit niciodată ce-mi doream cel mai mult – un bileţel de rămas-bun, câteva cuvinte de afecţiune sau o explicaţie din partea mamei. Dar, sincer vorbind, în acest punct, nici nu mai era nevoie de prea multe explicaţii. Ştiam că îl păcălise pe Mycroft măcar în parte şi de dragul meu. Şi ştiam că banii pe care mi-i oferea cu atâta isteţime aveau să-mi aducă libertatea.

Aşa că, datorită mamei, într-o dimineaţă însorită de sfârşit de august, surprinzător de încrezătoare, deşi agitată, am urcat în trăsura care avea să mă ducă departe de singura casă în care locuisem vreodată.

Lane aranjase cu un localnic să-i împrumute un cal şi un fel de trăsură, cu spaţiu pentru bagaje şi un loc capitonat pentru mine şi vizitiu. Nu era deloc arătoasă, dar îmi asigura măcar un drum confortabil până la gară.

— Sper să nu plouă, a spus doamna Lane, luându-şi rămas-bun pe aleea din faţa casei.

Nu mai plouase de săptămâni bune, din ziua în care plecasem să o caut pe mama.

— Puţin probabil. Nu e niciun nor pe cer, a observat Lane, ajută-mă să urc ca o lady la locul meu, iar mâna mea înmănuşată a întâlnit-o pe a sa, în vreme ce cu cealaltă mână ţineam umbreluţa cea albă cu volane.

Zâmbind către Lane şi către doamna Lane, mi-am aşezat întâi turnura, apoi m-am aşezat şi eu lângă Dick, vizitiul meu. După cum turnura ocupa partea din spate a locului meu, doamna Lane îmi aranjase părul ca să-mi ocupe partea din spate a capului, căci aşa era moda, astfel încât pălăria, arătând mai degrabă ca o farfurie de paie cu volane, să-mi cadă peste ochi.

Eram îmbrăcată cu un costum gri-maroniu pe care-l alesesem cu grijă pentru culoarea sa nehotărâtă, urâtă, într-adevăr, pentru talia sa de 49,5 cm, fusta lungă și jacheta largă. Sub jachetă, lăsasem desfăcută partea de sus a rochiei, ca să mă pot încheia la corset cât de larg posibil, aproape confortabil. Cât să pot respira.

Căci curând urma să am nevoie de asta.

Făcând un pas în spate, Lane mi-a spus:

— Domnișoară Enola, arătați ca o adevărată lady. Sunt sigur că nu veți face de râs Ferndell Hall.

Habar n-avea el!

— O să ne fie dor de dumneavoastră, a rostit doamna Lane cu glasul tremurând și, pentru o clipă, am simțit că mă mustră conștiința, văzând cum îi curg lacrimile pe chipul bătrân și blând.

— Mulțumesc, am zis oarecum țeapănă, căutând să-mi stăpânesc emoțiile. Să mergem, Dick!

Până la poartă nu m-am uitat decât la urechile cailor. Mycroft angajase oameni care „să curețe“ pajiștea din fața casei și n-am vrut s-o văd fără tufele mele de trandafiri sălbatici.

Deschizând poarta, portarul mi-a zis:

— La revedere, domnișoară Enola!

— Mulțumesc, Cooper.

Când caii au început să galopeze prin Kineford, am răsuflat ușurată și mi-am îngăduit să arunc în jur o privire de bun-rămas. M-am uitat rapid la măcelărie, la aprozar, la căsuțele albe cu bârne negre și acoperișuri de paie, la cârciumă, la poștă și telegraf, la postul de poliție, la celelalte căsuțe în stil Tudor cu ferestre micuțe ce par a se încrunta de sub acoperișurile grele, la han, la fierar, la vicar, la capela de granit cu acoperișul ei de ardezie încărcat de mușchi, cu pietrele de mormânt înclinate și care în cimitir...

Aproape că am lăsat calul să galopeze mai departe până m-am hotărât să strig dintr-odată, de parcă abia atunci mi-ar fi trecut prin minte:

— Dick, oprește! Vreau să-mi iau rămas-bun de la tatăl meu.

Dick a tras de hățuri.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Enola?

Pentru Dick întotdeauna erau necesare explicații simple și complete. Așa

că i-am spus răspicat, rostind cât mai clar fiecare cuvânt:

— Aș vrea să merg la mormântul tatălui meu și să spun pentru el o rugăciune în capelă.

Bietul tata, nu și-ar fi dorit astfel de rugăciuni. Era om de știință și ateu, iar mama mi-a povestit odată că el nu-și dorise să fie înmormântat; dorința lui fusese să fie incinerat, dar, după dispariția sa, nimeni n-a mai ținut cont de preferinţa lui, de teamă că un asemenea gest as fi stârnit un scandal teribil în Kineford, scandal ce n-ar fi fost în veci uitat.

Dick s-a neliniştit şi mi-a spus cu încetineala lui proverbială:

— Domnișoară, eu trebuie să vă duc la gară.

— Avem timp. Poți să bei o bere la cârciumă cât mă aștepți.

— Aha!

A mânat calul îndărăt și a oprit trăsura în fața ușii capelei. Am rămas pe loc o clipă înainte să-și aducă aminte de bunele maniere, dar apoi a lăsat hățurile, s-a dat jos și a venit să mă ajute să cobor.

— Mulțumesc, i-am spus, retrăgându-mi mâna înmănușată din palma lui murdară. Vino să mă iei în zece minute.

Vezi să nu! Știam că o să stea jumătate de oră sau chiar mai mult în cârciumă.

— Da, domnișoară, mi-a zis, ducându-și mâna la șapcă.

S-a îndepărtat, iar eu, în foșnet de jupoane, am înaintat cu paşi mărunţi spre capelă.

Așa cum mă așteptam și speram, am găsit-o goală. După ce am cercetat cu privirea stranele pustii, am zâmbit, mi-am aruncat umbrela în cutia cu haine de dat săracilor, mi-am ridicat fusele peste genunchi și am pornit spre ușa din spate.

Am ieșit în cimitirul însorit.

Am luat-o pe o alee șerpuitoare și bătătorită, alergând printre pietrele de mormânt prăvălite, rămânând însă în dreptul capelei ca, indiferent cine ar fi trecut pe strada mare, să nu mă poată vedea. Când am ajuns la gardul viu din spatele cimitirului, nu m-am cățărat pe el, ci mai degrabă am sărit direct peste, am cotit-o la dreapta, am mai alergat un pic și, da, iată, da! Acolo mă aștepta bicicleta mea, ascunsă în tufișuri, unde o lăsasem cu o zi în urmă. Adică, mai exact cu o seară în urmă – în miez de noapte, la lumina unei luni

aproape pline.

Pe bicicletă erau montate două recipiente, un coș în față și o cutie în spate, ambele pline de sendvișuri, murături, ouă fierte, termosuri cu apă, bandaje în caz că mă răneam, o trusă de reparat cauciucurile, pantalonii mei trei sferturi, ghetele mele vechi și confortabile, periuța de dinți și așa mai departe.

Aveam prinși de mine doi săculeți, ascunși în costumul de culoare incertă, unul în față, unul în spate. Cel din față era de fapt un amplificator de bust special pe care-l cususem de mână din materiale sustrase din garderoba mamei. Pentru spate născocisem un fel de pernuță pentru îmbunătățirea rochiei.

Când a plecat de acasă, oare de ce și-a pus mama turnură, deși lăsase acasă pernuța din păr de cal cu care o umplea?

Răspunsul mi se părea evident: ca să ascundă în acel loc bagajul pe care voia să-l ia cu ea.

Iar eu, binecuvântată fiind cu un piept plat, îi dusesem exemplul și mai departe. Diversele mele îmbunătățiri de rochie rămăseseră la Ferndell Hall – îndesate în șemineu. În locul lor, purtam niște săculeți – un bagaj, practic – plini cu lenjerie intimă în care ascunsesem teancurile de bancnote. În plus, împăturisem o rochie de rezervă, aleasă cu atenție, și o ascunsesem între jupoane, de unde îmi amplifica perfect trena. În buzunarele costumului aveam o batistă, o bucată de săpun, un pieptene și o perie de păr, cărticica, de-acum prețioasă, cu cifruri, niște săruri, bomboane energizante... aveam practic pe mine conținutul unui cufăr cu obiecte indispensabile.

M-am urcat pe bicicletă și, lăsându-mi, din decență, jupoanele și fustele să-mi acopere gleznele, am pornit la drum pedalând.

Un bun ciclist nu are nevoie de un drum pietruit. Pentru moment, aveam s-o iau pe potecile de țară și peste pășuni. Pământul era bătătorit zdravăn; nu aveam să las nicio urmă.

Îmi închipuiam că a doua zi fratele meu, marele detectiv Sherlock Holmes va încerca să dea de urma surorii dispărute, ca și de urma mamei dispărute.

S-ar aștepta să fug departe de el. De aceea n-o voi face. Voi fugi către el.

Sherlock locuia la Londra. La fel și Mycroft. Prin urmare, dar și pentru

că era cel mai mare și mai periculos oraș din lume, ar fi fost ultimul loc de pe pământ unde s-ar fi așteptat vreunul din ei să mă găsească.

Tocmai, acolo mă duc.

S-ar aștepta să mă deghizez în băiat. Foarte probabil, au auzit de pantalonii mei trei sferturi și, oricum, în piesele lui Shakespeare și în alte romane, fetele care fugeau de-acasă se deghizau tot timpul în băieți.

De aceea n-o voi face.

O să mă deghizez în ultimul lucru care le-ar putea trece prin cap fraților mei, având în vedere că m-au cunoscut drept o copilă necoaptă, într-o rochiță lălâie care abia-mi acoperea genunchii.

O să mă deghizez în femeie în toată firea.

Iar apoi o să mă apuc s-o caut pe mama.

CAPITOLUL 8

M-aş fi putut duce pe bicicletă până la Londra, pe drumul principal, dar n-ar fi fost deloc nimerit. M-ar fi văzut prea multă lume. Nu, planul meu de a ajunge la Londra era pur şi simplu – şi ilogic, speram eu – să nu am niciun plan. Dacă nici măcar eu însămi nu ştiam ce aveam să fac mai exact, atunci cum ar fi putut ghici fraţii mei?

Puteau, desigur, să emită ipoteze, să spună:

„A fost cu mama la Bath, aşa că probabil s-o fi dus acolo.“

Sau:

„În camera ei e o carte despre Ţara Galilor, cu însemnări făcute pe hartă; poate că s-a dus acolo.“

(Speram să găsească acea carte, pe care o pusesem în căsuţa păpuşilor ca indiciu fals. Totuşi, *Semnificaţia florilor*, prea mare ca s-o pot lua cu mine, o ascunsesem în biblioteca de la parter, sub sute de volume groase.) Mycroft şi Sherlock vor merge pe o logică inductivă; prin urmare, m-am gândit, trebuie să am încredere în hazard. O să las câmpia să-mi arate drumul către est şi o să aleg poteca cea mai pietroasă sau oricare alta pe care roţile mele să lase cât mai puţine urme.

Nu conta unde aveam să mă găsesc la sfârşitul zilei sau a doua zi. O să mănânc brânză cu pâine, o să dorm sub cerul liber ca ţiganii şi, până la urmă, tot hoinărind, o să ajung şi la calea ferată. Mergând de-a lungul ei într-un sens sau în celălalt, o să găsesc o gară şi, câtă vreme nu era Chaucerlea (unde mai mult ca sigur că fraţii mei vor întreba de mine), orice altă gară din Anglia era numai bună, căci toate liniile ferate duceau la Londra.

Gata cu talia de 43 de centimetri, cu fulgii de ovăz la micul dejun şi cu hainele de lână, cu perspectiva căsătoriei, cu tot ce se cuvine să facă o domnişoară de familie bună şi aşa mai departe.

Acestea erau gândurile mele vesele pe când pedalam peste păşune, peste

câmpie şi apoi pe terenul mlăştinos, cât mai departe de zona pe care o cunoşteam.

Pe cerul albastru de deasupra capului meu se înălța cântecul ciocârliilor, asemenea cântecului inimii mele.

Fiindcă am mers pe drumuri lăturalnice şi am evitat satele, nu am fost văzută de prea mulți oameni. Din când în când, câte un țăran îşi ridica privirile din câmpul său cu napi, deloc surprins de vederea unei tinere pe bicicletă; amatorii de mers pe bicicletă deveniseră din ce în ce mai numeroşi. De fapt, mergând pe pietrişul de lângă calea ferată, am întâlnit doar o singură astfel de siluetă, îmbrăcată toată în bej, şi ne-am salutat printr-o înclinare a capului. Pielea îi strălucea de la căldură şi efort. Caii asudă, bărbații transpiră, iar femeile strălucesc. Sunt sigură că şi eu eram strălucitoare. De fapt, simțeam cum picăturile de strălucire îmi alunecă pe sub corsetul ale cărui întărituri de oțel mă împungeau sâcâitor la subsuoară.

Când soarele mi-a ajuns deasupra capului am simțit că e timpul să mă opresc pentru prânz, cu atât mai mult cu cât nu dormisem deloc cu o noapte înainte. Aşezată sub un ulm cu coroană bogată, pe o perniță de muşchi, îmi doream cu ardoare să mă întind şi să mă odihnesc acolo o vreme. Dar după ce am mâncat, m-am suit din nou pe bicicletă şi am pornit-o mai departe, căci ştiam că trebuie să mă îndepărtez cât mai mult înainte să înceapă să mă caute.

În acea după-amiază, cum era şi normal având în vedere că mă tot gândisem la țigani, am întâlnit o şatră de nomazi, cu căruțele lor colorate, cu coviltire rotunjite. Majoritatea celor din lumea bună îi disprețuiesc pe țigani, dar mama le îngăduia uneori să-şi ridice corturile pe domeniul de la Ferndell, iar eu, copil fiind, eram fascinată de ei. Chiar şi acum m-am oprit ca să-i privesc cum treceau, uitându-mă cu nesaț la caii lor în toate culorile, care se cabrau şi scuturau din capete în pofida căldurii, în vreme ce vizitiii trebuiau mai degrabă să-i strunească decât să-i mâne la drum. Iar celor din căruțe le-am făcut cu mâna fără frică, căci din toată lumea asta mare, era cel mai puțin probabil ca țiganii să spună poliției că m-au văzut. Bărbații nici nu s-au uitat la mine, dar unele dintre femeile cu capul, gâtul şi brațele goale mi-au făcut şi ele cu mâna, iar copiii zdrențăroşi m-au salutat, au chiuit şi au venit să-mi ceară bani. Doamna Lane i-ar fi numit liotă murdară

şi neruşinată de hoţi şi presupun că ar fi avut dreptate. Totuşi, dacă aş fi avut prin buzunare nişte mărunţiş, le-aş fi dat câteva monede.

Tot în acea după-amiază, pe un drum de ţară, m-am mai întâlnit şi cu un negustor ambulant, cu căruţa plină de vase de aramă, umbrele, coşuri, bureţi, colivii, zolitoare de spălat rufe şi tot felul de marafeturi. L-am oprit şi l-am pus să-mi arate tot ce avea, de la ceainicele de aramă la pieptenii din carapace de broască ţestoasă pentru coc, iar asta ca să nu-mi devoalez scopul de a cumpăra singurul lucru de care aveam cu adevărat nevoie: o geantă de voiaj din ţesătură groasă.

Aşezând-o peste ghidon, am plecat mai departe.

Am văzut şi alţi drumeţi, pe jos sau în mijloace de transport care mai de care, de la trăsuri trase de patru cai la căruţe trase de un măgăruş, dar amintirile mele sunt neclare, estompate de oboseală. La căderea serii mă durea fiecare bucăţică de carne şi eram frântă cum nu mai fusesem vreodată în viaţa mea. Păşind acum pe iarba păscută până la rădăcină de oi, împingând bicicleta şi sprijinindu-mă de ea, am urcat cu greu un deluşor calcaros, în vârful căruia era un pâlc de fagi. Odată ajunsă la umbra copacilor, am lăsat bicicleta să-mi cadă din mână şi m-am prăbuşit în ţărâna cu resturi de frunze, pe-atât de demoralizată la sfârşitul zilei pe cât fusesem de entuziastă la începutul ei, căci mă întrebam: o să am puterea să mă sui din nou pe bicicletă mâine dimineaţă?

Aş fi putut dormi acolo unde eram. Doar că... pentru prima dată, mi-a trecut prin cap: dacă o să plouă?

Planul meu de a nu-mi face niciun plan părea tot mai nebunesc cu fiecare gură de aer.

După ce m-am lăsat pradă deznădejdii o vreme, am reuşit să mă ridic şi, în întuneric, să-mi scot pălăria, agrafele de păr şi, odată cu corsetul care mă chinuia, şi bagajul pe care-l căram pe mine. Prea obosită fie şi numai să mă gândesc la mâncare, m-aş aşezat din nou pe jos şi, cu jupoanele pe mine şi în costumul de culoare incertă care-mi era singurul acoperământ, am adormit în câteva clipe.

Totuşi, devenisem o fiinţă atât de nocturnă, că m-am trezit la un moment dat în miez de noapte.

Deloc somnoroasă, de astă dată eram hămesită.

Dar era o noapte fără lună. Cerul se înnorase. Era într-adevăr posibil să plouă. Şi fără lumina lunii sau măcar a stelelor, nu vedeam să caut după mâncarea împachetată în coşul de pe bicicletă. Nu vedeam să caut nici măcar cutia de chibrituri ca să fac puţină lumină, căci, ca o proastă, o lăsasem tot acolo. Mă consideram norocoasă dacă reuşeam să găsesc măcar bicicleta.

Am mormăit cu obrăznicie „Fir-ar să fie!“ când, încercând să mă ridic în picioare, rămurele de fag m-au zgâriat pe faţă şi mi s-au prins de haine.

Dar în clipa următoare am uitat de mâncare şi am căscat ochii mari, căci la distanţă nu prea mare am văzut lumină.

Felinare cu gaz. Întrezărite printre trunchiurile copacilor de pe coasta dealului, sclipeau în depărtare asemenea unor licurici.

Un sat. Urcasem pe o coastă a dealului fără să ştiu – şi prea obosită ca să-mi mai dau seama – că pe cealaltă coastă era un sat.

Un orăşel, mai degrabă, căci era destul de mare cât să aibă ţevi cu gaz.

Un orăşel care poate că avea şi o gară?

Şi chiar pe când îmi trecea prin minte acest gând, a răzbătut până la mine, prin întunericul nopţii, şuieratul prelung al unei locomotive.

A doua zi dimineaţă foarte, foarte devreme m-am strecurat afară din pădurica de fagi – atât de devreme, speram eu, încât să nu mă vadă nimeni sau foarte puţini. Nu că mă temeam că m-ar recunoaşte cineva! Doar că ar fi părut oarecum ciudat ca o văduvă bine îmbrăcată, umblând pe jos, cu o geantă de voiaj, să răsară dintr-un astfel de adăpost primitiv.

Da, o văduvă. Din cap până-n picioare eram îmbrăcată în veşmântul de doliu pe care-l luasem din şifonierul mamei. Costumul, care arăta că fusesem căsătorită, mă făcea să arăt cu vreo zece ani mai mare, permiţându-mi şi să port ghetele mele negre şi confortabile fără să se observe, iar părul îl aveam strâns într-un coc simplu pe care reuşeam să mi-l fac singură. Cel mai important, eram aproape de nerecunoscut. De borul pălăriei negre de fetru atârna un văl negru şi gros care-mi acoperea capul cu totul, astfel că arătam mai degrabă ca un apicultor. Îmi ascunsesem mâinile într-o pereche de mănuşi de piele neagră şi moale – am avut grijă la acest amănunt, căci îmi lipsea verigheta –, iar de la bărbie şi până-n vârful picioarelor, încălţate în ghetele cele negre, veşmântul din mătase neagră mă drapa complet.

Acum zece ani mama era mai slabă, aşa că rochia ei îmi venea bine peste corsetul abia strâns; de fapt, n-ar fi fost nevoie de niciun fel de corset dacă n-ar fi fost necesar să-mi ţină bagajul improvizat. Ce cărasem cu bicicleta mutasem acum în geanta de voiaj sau în buzunare. Fiindcă nu-i plăceau genţile de mână, mama îşi făcuse toate rochiile cu buzunare ample pentru batiste, bomboane cu lămâie, monede şi altele asemenea. Binecuvântată fie firea încăpăţânată şi independentă a mamei, ea fiind şi cea care mă învăţase să merg pe bicicletă. Îmi părea rău că fusesem nevoită să abandonez acest cal-putere pe două roţi în păduricea de fag, dar nu mi-a părut rău nicio secundă că scăpasem şi de costumul acela orbil de culoare incertă.

În lumina cenuşie a zorilor, am coborât dealul de-a lungul unui gard viu şi am ajuns pe o stradă. Foarte înţepenită din pricina eforturilor mele din ziua anterioară, mi-am dat seama că durerile erau bine-venite: mă obligau să merg încet. Astfel, în ritmul unui pas de doamnă şi pe potriva deghizării, am pornit-o pe alee către drumul pietruit şi apoi am intrat în orăşel.

Zorii au deschis calea unui răsărit şters, cu miros de ploaie. Negustorii începeau să-şi ridice obloanele, vânzătorul de gheaţă îşi îmboldea la drum gloaba, cu mersul ei legănat, pentru a-şi face rondul; somnoroasă, o fată în casă arunca în şanţ o găleată cu lături de nerostit, o femeie în zdrenţe mătura la răspântie. Băieţii cu ziarele urcau pe bordură teancurile cu ediţia de dimineaţă. Un vânzător de chibrituri de la colţ – un cerşetor, de fapt – striga: „Să fie lumină; vrea domnul un chibrit?“ Unii dintre trecători erau într-adevăr nişte domni cu joben, alţii erau muncitori cu flanele şi şepci, iar alţii aproape la fel de zdrenţăroşi ca el, dar el le spunea tuturor „domni“. Evident, mie nu a încercat să-mi vândă chibrituri, căci doamnele nu fumează.

BELVIDERE TONSORIUM stătea scris cu litere aurii pe geamul unei uşi, alături de un stâlp cu dungi roşii şi albe, dispuse în spirală. Ah, auzisem de un orăşel numit Belvidere, destul de îndepărtat de Kineford. Uitându-mă mai bine, am văzut că pe firma unei clădiri impunătoare din apropiere scria BANCA DE ECONOMII BELVIDERE. Foarte bine; mi-am atins scopul. Şi, în timp ce-mi croiam drum printre balegile de cal, mi-am zis: *Ai făcut treabă bună pentru o fată obişnuită, nu foarte inteligentă*.

— Ceapă, cartofi, păstârnac! striga un bărbat în timp ce împingea un

cărucior.

— Garoafe proaspete de pus la butonieră! striga o femeie cu broboadă, oferind flori din coşul său.

— Răpire şocantă! Citiţi totul despre asta! zbiera unul dintre băieţii cu ziarele.

Răpire?

— Vicontele Tewksbury a fost răpit de la Basilwether Hall!

Chiar voiam să citesc totul despre asta, dar mai întâi îmi doream să aflu unde e gara.

Cu acest gând am mers pe urmele unui domn cu joben, frac şi mănuşi albe care-şi potrivea o garoafă la rever. Fiind îmbrăcat formal, poate că urma să plece la oraş.

Confirmându-mi ipoteza, am auzit la scurt timp zgomotul unei locomotive care se apropia, într-un crescendo mugitor ce-a zguduit dalele de sub tălpile ghetelor mele. Apoi am zărit acoperişul ascuţit şi turnurile gării, ceasul din turn arătând că era şapte şi jumătate, şi am auzit scârţâitul şi şuierul frânelor la oprirea trenului.

Nu voi şti niciodată dacă ghidul meu neştiutor urma să călătorească la Londra sau nu, căci, apropiindu-mă de peron, atenţia mi-a fost atrasă de o scenă ce avea loc acolo.

Se adunase o mulţime de gură-cască. Mai mulţi poliţişti formau un şir ca să-i ţină la distanţă pe privitori, iar alţi oficiali, în uniformele lor albastre, înaintau ca să întâmpine pe cineva din trenul abia sosit. Locomotiva avea un singur vagon pe care scria cu litere mari, importante EXPRESUL POLIŢIEI. Din acest vagon au coborât mai mulţi bărbaţi cu pelerine care măturau pământul, impresionante. Dar urechile caschetelor de la uniformă, ridicate ca nişte funde deasupra capului, arătau cam ca nişte urechi de iepure, de-a dreptul caraghioase, mi-am zis, îndreptându-mă către ghişeul de bilete al gării.

De parcă aş fi nimerit într-un vas gata să dea în clocot, din jurul meu răsunau multe voci alarmate, neinteligibile.

— Sunt de la Scotland Yard, mai mult ca sigur. Detectivi în haine obişnuite.

— Am auzit că au trimis şi după Sherlock Holmes...

O, Doamne! M-am oprit şi am ascultat cu atenţie.

— ...dar că nu vine, că are de rezolvat ceva în familie...

Cel care a rostit asta a trecut mai departe, glasul i s-a amestecat cu celelalte şi n-am mai auzit nimic de fratele meu, am auzit în schimb o groază de frânturi de fraze şi cuvinte de neînţeles.

— Verişoara mea e a doua cameristă de la conac...

— Oamenii zic că ducesa şi-a pierdut minţile.

— ...şi ea zice că ei...

— Iar ducele e nebun de legat.

— Bătrânul Pickering de la bancă spune că încă aşteaptă să fie cerută răscumpărare.

— Pai de ce să-l fi răpit pe băiat, dacă nu pentru răscumpărare?

Hmm... Părea că „Răpirea şocantă!“ avusese loc în apropiere. De fapt, detectivii s-au înghesuit într-un landou de toată frumuseţea care i-a dus în parcul din apropierea gării. Peste vârfurile copacilor se zăreau turnurile gotice şi cenuşii ale conacului Basilwether Hall – din câte mi-am dat seama auzind ce se vorbea în jur.

Ce interesant!

Dar eu trebuie să-mi văd de-ale mele. Trebuie să cumpăr un bilet...

Totuşi, după orarul afişat cu cifre de-o şchioapă pe peretele gării, sunt multe trenuri către Londra. Cam din oră în oră, până seara.

— Fiul ducelui a dispărut! Citiţi totul despre asta! striga un băiat cu ziarele aşezat sub panoul cu orarul.

Deşi nu cred în coincidenţe, m-am întrebat totuşi prin ce noroc am ajuns aici, în locul unde s-a petrecut această faptă, iar fratele meu, marele detectiv, e în altă parte. Gândurile mele au luat-o razna, şi nu mi-am putut înfrâna pornirea. Aşa că am renunţat să mai ajung la ghişeul de bilete şi am cumpărat în schimb un ziar.

CAPITOLUL 9

La ceainăria de lângă gara din Belvidere m-am așezat la o masă din colț, cu fața către perete ca să-mi pot scoate vălul. Era necesar să fac asta din două motive: să iau micul dejun – ceai și biscuiți – și să mă uit la cât e de fotogenic vicontele Tewksbury de Basilwether.

Pe aproape jumătate din prima pagină a ziarului se întindea un portret formal cu băiatul îmbrăcat... vai de mine!, sper că nu era obligat să poarte în fiecare zi catifea și volane – dar cum altfel putea să-și asorteze părul blond și artistic ondulat, care-i ajungea până la umăr? Era clar că mama lui nu mai putea după *Micul Lord Fauntleroy*, acea carte jalnică, responsabilă pentru agonia unei generații de băieți de familie bună. Dichisit la înălțimea standardelor lui Fauntleroy, micul lord Tewksbury avea papucei de piele cu cataramă, șosete albe, pantaloni din catifea neagră până la genunchi, prevăzuți cu funde de satin în părți, și un brâu de satin sub haina de catifea neagră de sub care se revărsau valuri de dantelă la manșete și la gât. Se uita la aparatul foto fără vreo expresie pe chip și mi s-a părut că observ o urmă de încordare a maxilarului.

Titlul din ziar declama:

TERIBILA RĂPIRE A TĂNĂRULUI MOȘTENITOR AL DUCELUI

Luând și al doilea biscuit, am citit mai departe:

O întâmplare cu consecințe grave a avut loc miercuri dimineață la Basilwether Hall, ancestralul domeniu al ducilor de Basilwether, în apropiere de frumosul orășel Belvidere, când un ajutor de grădinar a observat că cineva a pătruns prin efracție pe una dintre ușile cu geam ale camerei de biliard. Personalul alertat a descoperit apoi că fusese forțată și încuietoarea ușii interioare a încăperii, căci pe tocul de lemn rămăseseră urmele de cuțit ale răufăcătorului. Temându-se, firește, de un

furt, majordomul a verificat argintăria și a văzut că nu lipsește nimic. La locul lor erau și porțelanurile și sfeșnicele din camera de zi, precum și nenumăratele obiecte valoroase din atelier, din galerie, din bibliotecă și din toate celelalte încăperi are marelui conac. De fapt, nicio altă ușă de la parter nu mai fusese forțată. Abia când cameristele au început să ducă obișnuitele carafe de apă în camerele familiei pentru abluțiunile matinale s-a constatat că ușa camerei vicontelui Tewksbury, marchiz de Basilwether, era întredeschisă. Mobilierul, împrăștiat prin cameră, a fost martorul mut al unei lupte disperate, cât despre nobilul personaj, nici urmă. Vicontele, moștenitorul lordului Basilwether și practic unicul său fiu, în vârstă de numai 12 ani...

— *Doisprezece?!* am exclamat, nevenindu-mi a crede.

— Aţi spus ceva, doamnă? m-a întrebat patroana, aflată în spatele meu.

— Nu, nimic.

Am lăsat repede ziarul pe masă și mi-am coborât vălul.

— Am crezut că e mai mic.

Mult mai mic, cu buclele lui și costumașul de poveste. Doisprezece! Păi băiatul ar fi trebuit să fie îmbrăcat într-o haină zdravănă de lână, cu pantaloni trei sferturi, ar fi trebuit să aibă guler răsfrânt și cravată și o tunsoare decentă, bărbătească...

Mi-am dat seama că gândurile mele sunt mult prea asemănătoare cu cele ale lui Sherlock atunci când m-a văzut pe mine.

— Vă referiți la bietul lord Tewksbury, care a fost răpit? Of, maică-sa îl îmbrăca ca pe un copil mic. Se aude că e distrusă de durere, biata femeie.

M-am ridicat de pe scaun, am lăsat o monedă pe masă, am ieșit din ceainărie și, după ce mi-am încredințat geanta unui hamal de la gară, am pornit-o spre Basilwether Park.

Iată ceva cu mult mai bun de căutat decât pietricelele colorate și cuiburile de păsărele. Trebuia găsit ceva cu adevărat de valoare și voiam să fiu eu cea care-l găsește. Și credeam că pot să o fac. Știam unde ar putea fi micuțul lord. Știam pur și simplu, chiar dacă nu știam cum să o dovedesc. Pe lunga alee mărginită de plopi imenși am pășit ca într-un fel de transă, imaginându-mi unde ar fi putut să dispară.

Primul rând de porți s-au deschis, dar la al doilea rând m-a oprit un

portar, a cărui datorie era să-i ţină la distanţă pe curioşi, pe reporteri şi pe alţii. M-a întrebat cum mă cheamă şi, fără să mă gândesc, i-am răspuns:

— Enola Holmes.

Am simţit imediat ce prostie impardonabilă făcusem şi aş fi vrut să intru pe loc în pământ. Pentru că fugisem de acasă, sigur că îmi alesesem un nume: Ivy Meshle. „Ivy“[6] din fidelitate faţă de mama. „Meshle“ ca un fel de cifru. Iei numele „Holmes“, îl împarţi în două: hol mes, inversezi ordinea: *mes hol*, *Meshol*, apoi îl scrii aşa cum se pronunţă: Meshle. Cine mai putea să facă legătura între mine şi oricine altcineva din Anglia („Sunteţi rudă cu familia Meshle din Sussex, de la Tottering Heath?“)? Cu atât mai puţin cu cineva pe nume Holmes. Ivy Meshle. Ce isteţ! Ivy Meshle! Şi-acum, ca o imbecilă, îi zisesem acestui portar „Enola Holmes“.

6. Iederă (engl.) (*n. tr.*).

Judecând după privirea lui inexpresivă, numele nu-i spunea nimic. Deocamdată. Dacă începuseră deja să mă caute, cei de aici, sau cel puţin acest om, nu auziseră încă despre asta.

— Şi ce vă aduce pe aici, doamnă, ăăă… Holmes?

Dacă tot am comis-o, am hotărât că pot la fel de bine să profit de asta la maximum. I-am răspuns:

— Pentru că domnul Sherlock Holmes nu a putut fi el însuşi prezent, m-a rugat pe mine să vin să arunc o privire.

Ridicând brusc din sprâncene, portarul a rostit pe nerăsuflate:

— Sunteţi rudă cu *detectivul*, doamnă?

— Desigur, i-am răspuns pe un ton reţinut şi am trecut pe lângă el, intrând pe domeniul familiei.

Conacul, înălţându-se în faţa mea la capătul circular al aleii, era de zece ori cât Ferndell – dar nu am intrat urcând treptele de marmură şi nici nu am pătruns în interior prin uşile cu coloane. Nu această nobilă reşedinţă îmi trezea interesul, nici grădinile formale din jurul ei, pline de arbuşti ornamentali şi debordând de trandafiri frumos rânduiţi. Îndepărtându-mă de aleea principală, am luat-o spre seria de pajişti de pe domeniul Basilwether Park, adică spre păduricea care înconjoară conacul şi grădinile.

Nu pădure. Pădurice. Păşind printre copaci, mă aşteptam să găsesc nişte

desișuri, unul-două petice de mușchi, oarece mărăcini, dar am găsit doar iarbă tăiată suficient de scurt cât pentru a juca crochet.

Foarte îngrijit acest domeniu! Plimbându-mă mai departe, n-am descoperit niciun fel de scorburi interesante, de vâlcele sau de grote. Domeniul Basilwether Hall era plat și fără denivelări. Ce dezamăgitor, mi-am spus, reîntorcându-mă pe pajiște. Singura posibilitate ar putea fi...

— Doamnă Holmes! s-a auzit o voce puternică de soprană și, întorcându-mă, am văzut-o pe mama cea tulburată, pe ducesă, venind degrabă spre mine. Știam că ea era după veșmintele alese, de om bogat, capa argintie cu multiple împletituri și broderii, aruncată peste o rochie al cărei bust mov se îmbina în partea de jos cu o fustă plisată din satin roz-gri. Dar bogăția n-avea nimic de-a face cu lacrimile care-i șiroiau necontenit pe chipul disperat, și felul în care alerga spre mine printre copaci, ca o lebădă însângerată, cu părul aproape alb ieșindu-i ca niște aripi de sub pălărie și revărsându-i-se pe umeri, nu trăda nici urmă de aer nobil.

În urma ei veneau în grabă două slujnice speriate. Cu șorțul pe ele și cu bonetele de dantelă albă pe cap, probabil că au luat-o la fugă după ea, ieșind direct din casă.

— Înălțimea Voastră! strigau ele, în încercarea de a o convinge. Înălțimea Voastră, intrați, vă rugăm, în casă să beți un ceai. Vă rugăm, stă să plouă.

Dar ducesa nu părea să le audă.

— Doamnă Holmes!

I-am simțit mâinile fără mănuși tremurând când s-a agățat de mine.

— Sunteți femeie, aveți o inimă de femeie; spuneți-mi, cine putea să facă un asemenea rău? Unde poate fi Tewky al meu? *Ce mă fac*?

Prinzându-i mâinile tremurânde, am fost recunoscătoare pentru vălul greu care-mi ascundea chipul mâhnit, pentru mănușile care-mi despărțeau palmele calde de ale ei, atât de reci.

— Fiți curajoasă... Înălțimea Voastră... și...

Nu-mi găseam cuvintele.

— Și nu vă pierdeți speranța.

Apoi m-am gândit s-o iau pe ocolite.

— Dați-mi voie să vă întreb: există vreun loc...

La cât de legată era de el, poate că-l spionase sau avea vreo bănuială.

— Vreun loc pe acest domeniu unde fiul dumneavoastră s-ar fi dus să fie singur?

— Să fie singur?

S-a uitat la mine cu ochii ei umflați de plâns și înroșiți, clipind des și părând că nu înțelege.

— Ce vreți să spuneți?

— Prostii! s-a auzit o voce gravă și puternică din spatele meu. Această văduvă amărâtă nu știe nimic. *Eu* vă voi găsi copilul pierdut, Înălțimea Voastră.

Întorcând capul, privirile mi s-au oprit asupra unei femei cu totul ieșită din comun, mai înaltă decât mine și mult mai masivă, fără pălărie și cu părul revoltător de nearanjat. Sârmos, acesta îi înconjura capul, de la un umăr la celălalt, de parcă ea ar fi fost o veioză albă, iar părul un abajur roșu: nu castaniu, nu șaten, ci roșu-roșu, aproape stacojiu, culoarea macilor înfloriți, iar ochii, negri ca miezul florii de mac, priveau aprig de pe chipul ei albit cu pudră de orez. Părul și chipul ei erau atât de impresionante, că abia dacă am observat cu ce era îmbrăcată. Am doar o vagă senzație că purta ceva de bumbac, probabil din Egipt sau India, cu un model de un purpuriu barbar, ca niște petale în jurul trupului ei masiv, la fel de răvășite ca și părul de culoarea macului ce-i încadra chipul.

Suspinând, ducesa a spus:

— Madam Laelia? O, ați venit, așa cum v-am rugat, Madam Laelia!

Madam cum? Madam Medium Spiritist, am presupus – acesta fiind unul dintre rolurile în care femeile, acelea care se considerau superioare moral și spiritual, impuneau mai mult respect decât bărbații. Astfel de personaje – sau de escroace, cum ar fi zis mama – invocau spiritele morților. Și, desigur, ducesa spera cu ardoare ca fiul său să nu se numere printre ei, dar atunci ce căuta această femeie enormă...

— Madam Laelia Sibyl de Papaver, Perditorian Astral, la ordinele Domniei Voastre, a rostit impozanta musafiră. Orice s-a pierdut, eu pot găsi, căci spiritele sunt peste tot, știu tot, văd tot și-mi sunt prietene.

Ducesa era deja în mâinile mari, cu mănuși galbene, ale acestei femei, în timp ce eu, asemenea celor două slujnice smerite, stăteam acolo ca trăsnită, cu gura căscată. Dar, eu cel puțin, nu din cauza aspectului grotesc al acestei

femei. Nici al discursului ei despre spirite. Chiar dacă îmi doream să cred că voi continua să exist și după ce corpul meu va dispărea, îmi imaginam că, dacă așa stau lucrurile, aș avea ceva mai bun de făcut decât să ciocănesc în mobilă, să sun din clopoței și să mișc mesele. Nici cuvântul *astral* nu mă impresiona. Din tot ce-a spus Madam Laelia Sibyl de Papaver, un singur cuvânt m-a lăsat încremenită și fără glas.

Cuvântul: *Perditorian*.

Din latinescul *perditus*, adică „pierdut“.

Perditorian: cel care găsește ce s-a pierdut.

Dar... cum îndrăznește, cu toată trăncăneala ei despre spirite, să-și ia un titlu atât de nobil? Cunoscătoare a celor pierduți, tămăduitoarea celor pierduți, căutătoare a celor pierduți: Asta e chemarea *mea*!

Eu sunt perditorian. Sau voi fi. Nu astral, ci profesionist. Primul perditorian profesionist, logic și științific din lume.

Într-o clipă de inspirație, am știut asta la fel de sigur pe cât știam că mă cheamă Holmes.

Abia dacă am observat cum slujnicele le-au condus pe ducesă și pe Madam Laelia în conac, poate ca să ia ceaiul, poate pentru o ședință de spiritism; nu-mi păsa. Întoarsă în pădurice a ce înconjura Basilwether Park, am mers la întâmplare, fără să iau seama la burnița care începuse să cadă, în vreme ce gândurile mele o luau razna de entuziasm, adăugând idei noi planului meu inițial de a o găsi pe mama.

Acel plan rămânea simplu: după ce ajung la Londra, iau o trăsură, îi spun vizitiului să mă ducă la un hotel respectabil, iau masa și trag un somn bun. Stau la hotel până când găsesc o chirie decentă, îmi fac un cont în bancă – nu, mai întâi mă duc în Fleet Street și dau un „anunț personal“ criptat în publicațiile pe care știu că le citește mama. Indiferent unde ar fi, continuă să-și citească ziarele preferate, nu? Ba da, desigur. Și aștept până când mama răspunde. Stau și aștept.

Asta ar fi suficient dacă – și găseam că e necesar să mă asigur mereu de asta – într-adevăr mama era în viață și bine-sănătoasă.

În orice caz, nu puteam decât să aștept.

Adică așa mă gândeam eu. Dar acum, acum că îmi găsisem chemarea, puteam face mult mai mult. Fratele meu Sherlock n-avea decât să fie

singurul Consultant și Detectiv Particular din Lume; eu voi fi singurul Consultant și Perditorian Particular din Lume. În acest fel puteam să mă asociez cu femeile care lucrează și care se întâlnesc în saloanele lor din Londra – femei care poate că o cunosc pe mama! – și cu detectivii de la Scotland Yard – unde Sherlock făcuse deja o solicitare privind dispariția mamei – și cu alți oameni de vază, probabil și cu persoane cu reputație îndoielnică, dar care aveau informații de vândut și – ah, câte posibilități! M-am născut să fiu perditorian. Cea care-i găsește pe cei dragi și pierduți. Și...

Trebuie să încetez să mai visez la asta și să trec la treabă. Chiar acum.

Singura posibilitate, după cum mă gândisem înainte de a fi întreruptă, părea să fie un copac.

Întorcându-mă prin pădurice plicticos de bine întreținută, m-am concentrat de astă dată la căutarea acelui copac. Ar trebui să fie la ceva distanță de conac și de grădinile acestuia, însă nu prea aproape de marginea domeniului, ci în mijlocul pădurii, unde e cel mai puțin probabil să pătrundă vreun adult curios. Și, asemenea refugiului meu de sub salcia plecată din vâlceaua cu ferigi de la Ferndell, trebuia să aibă ceva deosebit. Să fie diferit. Să fie demn de o ascunzătoare.

Ploaia măruntă se oprise, ieșise soarele și, până să găsesc locul secret, aproape că dădusem roată domeniului.

Și nu era un copac, erau practic patru care creșteau dintr-o singură rădăcină. Patru semințe de arțar fuseseră probabil plantate în același loc și toate supraviețuiseră, luând forma unui grup simetric ale cărui patru trunchiuri se înălțau în unghi ascuțit unul față de altul, lăsând între ele un spațiu perfect pătrat.

Mi-am proptit gheata de un ciot, am apucat o cracă aflată la îndemână și am reușit să mă urc până la vreo doi metri deasupra pământului, până în interiorului acelui V format de trunchiuri, pe axa perfectă din centrul acestui univers cu patru laturi, înconjurat de frunze. Încântător!

Și mai încântător: am văzut că mai fusese și altcineva pe-aici, presupun că micul lord Tewksbury. Bătuse un cui mare – de fapt un piron de cale ferată – pe interiorul unuia dintre trunchiuri. Nimeni care trecea pe acolo nu avea cum să-l observe, dar de aici ieșea în afară bine de tot.

Un piron de care să agațe ceva? Nu, un cui mult mai mic ar fi servit fără

probleme aceluiaşi scop. Ştiam pentru ce era pironul.

Ca să-ţi sprijini piciorul în el. Ca să te caţări.

O, ce zi minunată, să mă urc din nou într-un copac după atâtea săptămâni în care trebuise să mă înfrânez, să mă port ca o doamnă... Dar, ah, stupoare, dacă mă vede cineva? O văduvă respectabilă într-un copac?

M-am uitat în jur, n-am văzut pe nimeni şi am hotărât să risc. Mi-am scos vălul şi pălăria, le-am ascuns în frunzişul de deasupra, mi-am ridicat fusta şi jupoanele şi le-am prins cu ace de pălărie deasupra genunchilor. Apoi, punând piciorul pe piron şi apucând de o creangă, am urcat.

Părul mi se agăţa în rămurele, dar nu-mi păsa. În afară de faptul că mă mai lovea câte o crenguţă peste faţă, era la fel de uşor ca urcatul pe scări – asta fiind un lucru bun, căci picioarele mele obosite protestau şi mă dureau tot mai tare cu fiecare centimetru cucerit. Însă, din fericire pentru mine, lordul Tewksbury pusese piroane peste tot pe unde nu erau crengi de arţar la îndemână. Inteligent băiat, acest tânăr viconte. Fără îndoială că făcuse rost de piroane de la şinele de tren care treceau pe domeniul tatălui său. Speram doar că niciun tren nu deraiase din cauza lui.

După ce am urcat vreo zece metri, m-am oprit să mă uit încotro mă îndreptam. Mi-am lăsat capul pe spate...

Doamne Dumnezeule!

Construise o platformă în copac.

O construcţie care nu se vedea deloc de jos când copacii erau înfrunziţi, dar din locul unde mă căţărasem o puteam admira foarte bine: o structură pătrată, din bucăţi de cherestea nevopsită, aşezate între cei patru arţari. Scândurile de susţinere ajungeau de la un trunchi la altul, fixate pe trei pivoţi şi consolidate cu frânghie la colţuri. Peste scânduri erau aşezate bucăţi de lemn, ca o podea improvizată. Mi l-am închipuit căutând bucăţile de lemn prin pivniţe, prin poduri, prin grajduri sau Dumnezeu ştie pe unde, cărându-le aici pe furiş noaptea, suindu-le în copac cu o frânghie şi fixându-le la locul lor.

Şi în tot acest timp mama lui îi făcea bucle în păr şi-l îmbrăca în satin, catifea şi mătase. Ce grozăvie!

Într-un colţ al platformei lăsase o deschizătură prin care să urci. Mi-am strecurat capul pe-acolo şi respectul meu pentru micul lord Tewksbury a

crescut și mai mult. Deasupra pusese o bucată de pânză, probabil de la un coviltir de căruță, drept acoperiș pentru ascunzătoarea sa. În colțuri așezase pături de pus sub șei, „împrumutate“ probabil de la grajduri și împăturite sub formă de perne. În cele patru trunchiuri de copac bătuse cuie de care agățase frânghii împletite, imagini cu vapoare, un fluier de metal și tot felul de lucruri interesante.

M-am strecurat înăuntru să mă uit mai bine.

Dintr-odată însă am băgat de seamă, în mijlocul platformei, ceva care m-a lăsat cu gura căscată.

Un morman de resturi, bucăți, petice tăiate și rupte atât de rău, că am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama ce erau: catifea neagră, dantelă albă, satin albastru. Resturile a ceea ce fusese cândva îmbrăcăminte.

Iar deasupra acestei grămezi de resturi, păr. Șuvițe de păr blond, lung și cârlionțat.

Probabil că se tunsese scurt.

După ce și-a rupt gătelile în bucățele.

Vicontele Tewksbury venise la refugiul său. Din proprie voință. Niciun răpitor nu l-ar fi adus și nu l-ar fi putut aduce aici.

Iar după cum se vedea că stau lucrurile, vicontele Tewksbury plecase din ascunzătoarea sa la fel cum venise, din proprie voință. Dar nu ca să continue să fie vicontele Tewksbury, marchiz de Basilwether.

CAPITOLUL 10

Iată-mă din nou cu picioarele pe pământ, cu jupoanele lăsate în jos, cum se cuvine, cu pălăria cea neagră prinsă cu ace la locul ei, ca să-mi acopere părul ciufulit, și cu vălul tras ca să-mi ascundă chipul. Am pornit-o la întâmplare. Nu știam ce să fac.

În jurul unui deget înmănușat răsuceam o șuviță de păr blond, lung și cârlionțat. Restul îl lăsasem acolo unde-l găsisem. Îmi imaginam păsările luându-l șuviță cu șuviță pentru a-și căptuși cuibul cu el.

M-am gândit la mesajul mut și vădit furibund pe care micul fugar îl lăsase în sanctuarul lui secret.

M-am gândit la lacrimile de pe chipul mamei sale. Biata femeie!

Dar, totodată, bietul copil! Obligat să poarte catifea și dantelă. E aproape la fel de odios precum un corset cu întăriturii de oțel.

Deloc întâmplător, m-am gândit la mine. Eu, Enola, fugită de acasă la fel ca micul lord Tewksbury – speram doar ca el să fi avut inspirația de a-și schimba numele. Eu, ca proasta, venind aici în calitate de Enola Holmes, m-am pus în pericol. Era cazul să-mi iau tălpășița.

Totuși, trebuia să o liniștesc pe nefericita ducesă...

Nu. Nu, mai bine plec de aici cât mai repede, înainte ca...

— Doamnă Holmes?

Am încremenit și mi-am dat seama că sunt pe aleea din fața conacului, tot cumpănind dacă să merg înainte sau să-mi văd mai departe de drumul meu, când am auzit un glas strigându-mă.

— Doamnă Holmes!

Ascunzând șuvița de păr blond în pumn, am întors capul și am văzut un bărbat cu o pelerină care venea grăbit spre mine pășind pe treptele de marmură. Unul dintre detectivii de la Londra. Când a ajuns în fața mea, mi-a zis:

— Vă rog să-mi iertați îndrăzneala, dar portarul ne-a informat că sunteți

aici și mă întrebam...

Era un bărbat mărunțel, ca o nevăstuică, nici pe departe genul de tip cu mușchi pe care te-ai aștepta să-l vezi în poliție. Totuși felul în care mă scruta cu privirea inspira teamă, ochii lui pătrunzători păreau ca niște gărgărițe negre și lucioase ce încercau să se strecoare dincolo de văl. A continuat, cu o voce mai degrabă pițigăiată:

— Mă numesc Lestrade și îl cunosc pe domnul Sherlock Holmes.

— Bună ziua, ce mai faceți? am zis, fără să mă ofer să-i strâng mâna.

— Foarte bine, mulțumesc. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să am plăcerea de a vă întâlni aici.

Din tonul său reieșea că era în căutare de informații. Știa că mă cheamă Enola Holmes. Vedea că eram văduvă. De aceea mă numise „doamnă“ și probabil își închipuia că, dacă eram înrudită cu familia Holmes doar prin căsătorie, atunci de ce oare mă trimisese Sherlock în locul lui?

— Ce-i drept, Holmes nu mi-a spus niciodată de dvs.

— Firește, am clătinat politicoasă din cap și am continuat: dumneata i-ai povestit despre familia dumitale?

— Nu! Adică… adică n-am avut ocazia.

— Desigur.

Speram ca tonul meu să rămână neutru, dar gândurile îmi șuierau prin minte ca trenurile. Băgăciosul ăsta o să-i spună cu prima ocazie lui Sherlock că s-a întâlnit cu mine și în ce fel de circumstanțe. Nu, mai rău! Ca inspector la Scotland Yard, în orice clipă putea primi un telefon în legătură cu mine. Trebuia să plec de-aici înainte de asta. Părea deja suspicios în privința mea. Era musai să-l distrag pe inspectorul Lestrade de la a mă inspecta *pe mine*.

Desfăcând pumnul, i-am arătat șuvița de păr blond.

— Cât despre lordul Tewksbury, i-am spus pe un ton hotărât, dominator, imitându-l pe celebrul meu frate, ei bine, nu a fost răpit.

Când inspectorul a încercat să protesteze, am ridicat mâna făcându-i semn să tacă.

— Și-a luat viața în propriile mâini; a fugit de-acasă. Și dumneata ai face-o dacă ai fi îmbrăcat ca o păpușă, în costum de catifea. Vrea să plece cu vaporul pe mare. Pe vas, adică.

În ascunzătoarea tânărului viconte văzusem imagini cu vapoare cu aburi, corăbii cu pânze şi tot felul de vase.

— Admiră în mod special acea monstruozitate uriaşă, care arată ca un jgheab plutitor, cu pânze pe punte şi roţi cu zbaturi pe părţi, cum îi zice? Care a întins cablul transatlantic?

Dar privirile inspectorului Lestrade rămăseseră fixate pe şuviţa blondă şi cârlionţată din mâna mea. Bâlbâindu-se, a rostit:

— Ce... unde... cum aţi dedus...

— *Great Eastern*.

Mi-am amintit în sfârşit numele celui mai mare vapor din lume şi am continuat:

— Pe lordul Tewksbury o să-l găsiţi în port, la docurile din Londra, cel mai probabil căutând să se angajeze ca matelot sau băiat pe vas, căci a învăţat să lege noduri marinăreşti. Şi-a tăiat părul. Poate că şi-a făcut rost cumva de nişte haine obişnuite, de la băieţii de la grajduri; ar fi bine să-i luaţi la întrebări. După o astfel de transformare mă gândesc că nu l-a recunoscut nimeni la gară, dacă o fi plecat cu trenul.

— Dar uşa spartă! Încuietoarea forţată!

— S-a ocupat el de asta, ca să căutaţi mai degrabă un răpitor, nu un fugar. Urât din partea lui că i-a provocat o asemenea suferinţă propriei mame, am recunoscut.

Acest gând m-a făcut să mă simt mai bine faţă de faptul că spun ce ştiu.

— Să-i daţi Înălţimii Sale asta, am spus încredinţându-i şuviţa de păr inspectorului Lestrade. Deşi, sincer vorbind, nu ştiu dacă o s-o ajute să se simtă mai bine sau o s-o facă să se simtă mai rău.

Holbându-se la mine, inspectorul Lestrade părea ca hipnotizat când a ridicat mâna să accepte şuviţele unui fiu de duce.

— Dar unde aţi găsit-o? m-a întrebat întinzând cealaltă mână spre mine în încercarea de a mă apuca de cot şi a mă conduce în conac.

Făcând un pas în spate şi ferindu-mă de mâna lui, mi-am dat seama că mai era cineva de faţă la discuţie. În capul scării de marmură, zărindu-se printre balustrade şi coloanele greceşti, Madam Laelia ne privea şi ne asculta.

— La primul nivel, ca să zic aşa, al unui arţar cu patru trunchiuri, i-am

răspuns inspectorului Lestrade cu glas scăzut, aproape în șoaptă.

I-am indicat direcţia şi, pe când el se întorcea să se uite, m-am îndepărtat, în pas mai iute decât se cuvine unei doamne, îndreptându-mă către porți.

— Doamnă Holmes! a strigat el după mine.

Fără să încetinesc şi fără să mă uit înapoi, am ridicat o mână într-un gest politicos de la revedere, imitând felul în care fratele meu îmi făcuse semn din baston. Am continuat să merg, înfrânându-mi impulsul de a o rupe la fugă.

Când am trecut de porţi am răsuflat uşurată.

Pentru că nu mai călătorisem niciodată cu trenul, am fost surprinsă să descopăr că vagonul de clasa a doua era împărţit în mici compartimente de câte patru persoane, cu banchete de piele aşezate faţă în faţă, ca în trăsură. Îmi imaginasem ceva mult mai deschis, ca un omnibuz. Dar nu: un conductor m-a condus printr-un culoar îngust, a deschis o uşă şi m-am trezit vrând-nevrând într-un compartiment cu trei necunoscuți, aşezată pe locul rămas liber, cu faţa către partea din spate a trenului.

Câteva clipe mai târziu ne-am pus în mişcare, mai întâi lent, dar apoi mai accelerat cu fiecare secundă. Mergeam cu spatele către Londra.

O poziție destul de nimerită, căci inspectorul Lestrade aşa-mi dăduse peste cap planurile, încât îmi era greu să prevăd acum ce mă aşteaptă mai departe.

Întrucât stătuse de vorbă cu o văduvă prostuță pe nume Enola Holmes şi avea să-i spună despre asta fratelui meu Sherlock, eram nevoită să renunţ la deghizarea mea aproape perfectă.

De fapt, eram nevoită să-mi reconsider cu totul situația.

Oftând, aşezată pe marginea banchetei din cauza turnurii mele – sau mai degrabă a bagajului meu –, mă gândeam la drumul pe care aveam să-l parcurg cu spatele. Trenul se legăna, se clătina, mergând de cel puțin două ori mai repede decât orice bicicletă cu care coborâsem vreodată un deal. Copaci şi clădiri treceau prin faţa ferestrei cu o viteză atât de mare, că trebuia să evit să mă uit pe geam.

Îmi era puțin rău, iar asta din mai multe motive.

Planurile mele sigure şi confortabile de a face rost de-o trăsură, hotel, o chirie elegantă şi o aşteptare liniştită nu mai erau potrivite. Identitatea-mi

fusese devoalată. Fusesem văzută. Ori Lestrade, ori fratele meu Sherlock aveau să meargă pe urmele unei tinere văduve prin Belvidere și să descopere că luasem expresul de după-amiază către Londra. Gata cu pista greșită spre Ţara Galilor! Chiar dacă habar nu aveau de bunăstarea mea financiară, puteau să-și dea seama că plecasem la Londra, iar mie nu-mi stătea în putere să fac nimic în privința asta.

Poate doar să plec din Londra imediat ce ajungeam, luând următorul tren către orice destinație?

Dar mai mult ca sigur că fratele meu i-ar întreba pe controlorii de bilete, iar acum rochia mea cea neagră mă scoate în evidență, mă dă de gol. Dacă Sherlock Holmes află că o văduvă s-a suit, să zicem, în trenul către Houndstone, Rockingham și Puddingsworth, ar cerceta să afle mai multe. Și bineînțeles că m-ar găsi mai ușor în Houndstone, Rockingham, Puddingsworth sau orice alt loc asemănător decât în Londra.

Mai mult decât atât, *îmi doream* să merg la Londra. Nu pentru că-mi închipuiam că mama e acolo – dimpotrivă, de fapt –, ci pentru că voiam să am toate posibilitățile de a o găsi. Mereu am visat să merg la Londra. Palate, fântâni, catedrale. Teatre, operă, gentlemeni în frac și doamne gătite cu diamante strălucitoare.

În plus – și cum mergeam cu spatele către marele oraș, mi-am dat seama că zâmbesc pe sub văl la acest gând –, ideea de a mă ascunde sub nasul fraților mei mă atrăgea și mai mult acum, că știau. Le voi schimba părerea despre inteligența surorii lor mai mici făcute din greșeală.

Foarte bine. Londra să fie!

Dar situația se schimbase atât de mult, că, odată ajunsă în oraș, n-aveam cum să tocmesc o trăsură. Sherlock Holmes i-ar fi luat la întrebări pe vizitii. Prin urmare, eram nevoită să merg pe jos. Și se lăsa seara. Dar nu-mi puteam permite să merg la hotel. Sigur că fratele meu s-ar interesa de mine la toate hotelurile. Va trebui să merg destul de mult ca să mă îndepărtez binișor de gară – dar unde să mă duc? Dacă o iau pe vreo stradă greșită, s-ar putea să dau peste niște oameni nu tocmai drăguți – vreun hoț de buzunare sau poate peste vreun ucigaș.

Foarte dezagreabil.

Și, pe când mă gândeam la toate astea, ferindu-mi privirea de priveliștea

ameţitoare ce se desfăşura dincolo de fereastra trenului, m-am uitat în schimb prin geamul dinspre coridor.

Şi aproape că am scos un ţipăt.

O ditamai faţa, ca o lună plină, stătea lipită de geamul compartimentului, privind înăuntru.

Un bărbat cu nasul turtit de geam se uita la noi, cercetând fiecare călător în parte. Cu o expresie dură, imobilă, şi-a pironit privirile sumbre asupra mea. Apoi s-a întors şi a plecat.

Înghiţind în sec, m-am uitat în jur la tovarăşii mei de compartiment să văd dacă erau şi ei la fel de înspăimântaţi. Nu păreau deloc. Pe locul de lângă mine, un muncitor cu şapcă stătea tolănit şi sforăia, cu ghetele scâlciate şi pătrăţoase ajungând până în mijlocul compartimentului. În faţa lui, un individ cu pantaloni în carouri şi cu o pălărie de fetru tare studia un ziar, care, judecând după imaginile cu jochei şi cai, era despre cursele de cai. Iar lângă el, în faţa mea, o femeie bondoacă şi în vârstă mă privea cu un aer vesel.

— S-a întâmplat ceva, drăguţă? m-a întrebat.

Drăguţă? Ce mod bizar de adresare, dar am lăsat să treacă de la mine, întrebând doar:

— Cine era acel bărbat?

— Care bărbat, drăguţă?

Ori nu-l văzuse, ori era perfect normal ca o ditamai namila cu chelie şi şapcă să se holbeze prin compartimentele trenului, iar eu eram o ciudată că mă miram.

Clătinând din cap cu dispreţ, am murmurat:

— N-are importanţă.

Deşi, în inima mea, ştiam că mint.

— Arăţi cam palidă pe sub voalu’ ăla negru, a observat noua mea cunoştinţă.

Lasă-mă-n pace, cotoroanţă ştirbă, care în locul unei pălării ca lumea ai o uriaşă bonetă demodată, legată cu o fundă portocalie sub bărbia din care-ţi ies câteva fire ţepoase de păr! În loc de rochie purta o capă de blană pe jumătate roasă, o bluză care numai albă nu era şi o fustă purpurie ponosită, cu o dantelă ce părea nouă prinsă de tivul decolorat. Uitându-se la mine ca o

cinteză ce speră la câteva firimituri, mi-a spus mieroasă:

— L-ai pierdut de curând, drăguță?

Vai, voia să știe despre dragul meu soț inventat și decedat. Am încuviințat din cap.

— Și-acum te duci la Londra?

Am încuviințat din nou.

— E aceeași veche poveste, nu-i așa, drăguță?

Bătrâna vulgară s-a aplecat către mine, cu milă, dar tot atâta bucurie.

— Ai prins o partidă bună, da, dar acum a murit – a folosit cuvântul acesta brutal –, a murit și te-a lăsat, da, te-a lăsat fără mijloace de trai? Iar tu, care se vede că ți-e rău, poate că ești și cu un copil în pântec?

La început abia dacă am înțeles. Apoi, pentru că nu mai auzisem niciodată, nici măcar în șoaptă, ceva de nerostit spus în gura mare și într-un loc public, ba mai mult, în prezența unor *bărbați* (deși niciunul din ei nu părea să fi băgat de seamă), am rămas ca trăsnită și fără cuvinte. Am simțit cum obrajii îmi iau foc.

Prietenoasa mea persecutoare a luat roșeața mea drept răspuns afirmativ. Clătinând dezaprobator din cap, s-a aplecat și mai mult către mine.

— Și-acum te gândești să-ți găsești ceva din care să te întreții la oraș? Ai mai fost vreodată la Londra, drăguțo?

Am reușit să scutur din cap.

— Păi să nu faci greșeala pe care o fac toate, orice ți-ar promite domnii.

A venit și mai aproape, ca pentru a-mi spune un mare secret, dar fără să-și coboare vocea:

— Dacă ai nevoie de câțiva bănuți în buzunar, iată care-i șmecheria: scoți un jupon sau două de sub rochie...

Chiar am simțit că mă ia cu leșin. Din fericire, muncitorul continua să sforăie, dar celălalt bărbat a ridicat ziarul ca să-și ascundă fața.

— ...n-o să-ți lipsească, i-a dat înainte cotoroanța știrbă. Sunt atâtea femei în Londra care n-au purtat un jupon în viața lor, iar matale ai vreo șase, îmi dau seama după cum stau umflate și foșnesc.

Îmi doream cu atâta disperare ca această călătorie și totodată acest chin să se termine, încât am riscat să arunc o privire pe fereastră. Șiruri de case treceau acum prin fața geamului, precum și clădiri mai înalte, lipite unele de

altele, din cărămidă și din piatră.

— Și le duci la dugheana cu haine a lui Culhane pe Saint Tookings Lane, care se face din Kipple Street, a turuit mai abitir baba, a cărei siluetă îndesată îmi amintea acum mai degrabă de o broască râioasă decât de o cinteză. În East End, știi. Te iei după miros, spre docuri. Și vezi, după ce găsești strada, să nu te duci la alți negustori de-acolo, ci direct la Culhane, unde o să primești o sumă frumușică pentru jupoanele matale, dacă sunt din mătase adevărată.

Bărbatul cu ziarul a tușit și și-a dres glasul. Apucându-mă de marginea banchetei, m-am depărtat de monstruoasa babă cât de mult mi-a permis turnura. I-am mormăit un mulțumesc – deși nu aveam nici cea mai mică intenție să-mi vând jupoanele –, căci această oribilă femeie de rând mă ajutase totuși.

Mă tot întrebasem cum să mă descotorosesc de hainele de văduvă și să fac rost de altceva. Sigur că aveam destui bani cât să-mi comand orice mi-aș fi dorit, dar durează până sunt făcute hainele. Mai mult, e clar că fratele meu le-ar întreba pe croitorese, care evident că și-ar aminti de mine dacă, îmbrăcată toată în negru, m-aș duce la probă pentru orice altceva în afară de negru ori gri cu puțin lila sau alb. După primul an de doliu asta e tot ce se poate purta. Dar, dată fiind istețimea fratelui meu, nimic din toate astea nu mai era posibil. Nu puteam doar să-mi modific puțin aspectul; trebuia să-l transform cu totul. Dar cum? Să fur haine puse la uscat?

Acum știam. Trebuia să apelez la magazine de haine. Saint Tookings Lane, care se face din Kipple Street. În East End. Nu mi se părea prea probabil ca fratele meu să se intereseze pe acolo.

Și nu-mi închipuiam – deși ar fi trebuit – nici că o să-mi risc viața aventurându-mă într-un asemenea loc.

CAPITOLUL 11

De pe bancheta din tren am surprins numai frânturi ale Londrei. Dar când am ieşit din gara Aldersgate, cu scopul de a mă îndepărta în pas vioi, m-am oprit în schimb o clipă să mă uit la metropola atât de aglomerată şi de mare. Peste tot în jurul meu părea că e o junglă creată de mâna omului: clădiri mai înalte şi mai ameninţătoare decât orice copaci am văzut vreodată.

Aici trăiau fraţii mei?

În această parodie grotescă din cărămidă şi piatră după orice fel de lume ştiută vreodată de mine? Cu atât de multe coşuri de fum şi acoperişuri înălţându-se întunecate către cerul de un portocaliu lugubru, înceţoşat? Norii erau joşi şi plumburii, iar soarele, care apunea, trimitea printre ei o lumină ce părea lichidă; pe fundalul acestui orizont ameninţător turnurile gotice ale oraşului arătau chiar vesel, dar de rău augur, ca nişte lumânări pe tortul aniversar al Diavolului.

Am stat şi m-am uitat de jur împrejur până când am băgat de seamă că hoardele de locuitori indiferenţi treceau lovindu-se de mine, văzându-şi de treburile lor. Atunci am tras adânc aer în piept, am închis gura, am înghiţit în sec şi am întors spatele acestui apus ciudat şi rău-prevestitor.

Mi-am spus că aici, la Londra, la fel ca oriunde altundeva, soarele apune la vest. Prin urmare, forţându-mi picioarele încremenite să se mişte, am pornit-o pe o stradă largă care ducea în direcţia opusă – căci voiam să merg spre est, către magazinele de haine la mâna a doua, către docuri, către cartierele sărace. Către East End.

După ce am trecut de câteva clădiri am intrat pe străzile înguste, străjuite de case înghesuite. În spatele meu soarele apunea. În noaptea urbană nu străluceau nici stelele, nici luna. Dar petice de lumină galbenă, de la vitrinele magazinelor, drapau pavajul, părând să alunge bezna brutală şi atât de neagră din care trecătorii se iveau ca nişte năluci, dispărând apoi după

câţiva paşi. Ca personaje dintr-un vis, apăreau şi dispăreau din nou la colţuri, acolo unde felinarele cu gaz aruncau urme de lumină slabă.

Sau ca personaje de coşmar. Din întuneric ţâşneau şobolani – nişte şobolani îndrăzneţi, de oraş, care nu fugeau când treceai pe lângă ei. Am încercat să nu-i privesc, să mă prefac că nu sunt acolo. Am încercat să nu mă uit la bărbatul neras cu cravată stacojie, la copilul flămând în zdrenţe, la bărbatul mare şi musculos cu şorţul plin de sânge, la ţiganca desculţă de la colţ – deci la Londra erau şi ţigani! Dar nu nomazii mândri de la ţară. Aceasta era o cerşetoare murdară, mânjită toată ca un coşar.

Asta era Londra? Unde erau teatrele şi trăsurile, doamnele cu bijuterii, cu cape de blană şi rochii de seară, gentlemenii cu podoabe de aur, cu frac şi papion alb?

În schimb, am dat peste un fel de coteţ umblător de câine: un bărbat palid, purtând în faţă şi în spate nişte cartoane inscripţionate cu:

Pentru
PĂR IREPROŞABIL
DE STRĂLUCITOR
Folosiţi
Uleiul de
Macassar
De la Van Kempt’s

În jurul lui se învârteau copii murdari care râdeau de el, luându-i pălăria ferfeniţită de pe cap şi aruncând cu ea pe jos. O fată zglobie i-a strigat:

— Unde ţii muştarul?

Evident o glumă bună, căci amicii ei s-au prăpădit de râs.

Strada întunecată era atât de zgomotoasă, cu negustorii care ţipau „Plecaţi de-aici!“ la derbedei, cu vagonetele care treceau uruind, cu negustorul de peşte care striga: „Peşte proaspăt pentru cină!“ şi cu marinarii care-şi dădeau bineţe în gura mare. De pe un prag murdar o femeie a răcnit: „Sarah! Willie!“ Mă întrebam dacă nu cumva copiii ei erau cei care-l necăjeau pe omul cu cartoanele. Între timp, oamenii treceau lovindu-se de mine, vorbind indecent de tare şi am început să merg mai repede, de parcă aş fi putut scăpa cumva.

Cu atât de multe lucruri ciudate în jurul meu și atât de multă agitație, nici nu e de mirare că n-am auzit pașii care mă urmăreau.

N-am observat până când întunericul nu s-a adâncit mai tare – sau așa mi s-a părut la început, dar apoi mi-am dat seama că străzile în sine deveniseră mai sumbre. Nu mai erau magazine de la care să se vadă lumină, ci doar cârciumi ici şi colo, gălăgia beţivanilor revărsându-se în beznă. În pragul unei case am văzut o femeie cu fața boită, buzele roșii, pielea albă, sprâncenele negre și am presupus că e o femeie de stradă. Purta o rochie scurtă și țipătoare și duhnea înfiorător a gin, chiar mai rău decât duhoarea de nespălat pe care o emana trupul ei. Dar miasmele nu veneau doar de la ea; întreaga parte estică a Londrei puțea a varză fiartă, fum de cărbune, pește mort de la malurile din apropiere ale Tamisei și a canalizare de la rigole.

Și de la oameni. Din șanțuri.

Am văzut un bărbat căzut: beat sau bolnav. Am văzut copii dormind înghesuiți unii într-alți ca puii de cățel și mi-am dat seama că nu aveau casă. Mi se rupea inima; îmi doream să-i trezesc pe acei copii și să le dau bani ca să-și cumpere pâine și niște plăcintă cu carne. Dar am continuat să merg, iuțind pasul. Aveam senzația că nu sunt în siguranță, parcă simțeam pericolul...

O umbră întunecată s-a târât pe pavaj dinaintea mea.

S-a târât. În patru labe. Trăgându-și după ea picioarele goale.

Am ezitat dacă să mă opresc sau nu, am rămas încremenită și prostită la vederea unei bătrâne într-o stare de asemenea neputință, având pe ea doar o jerpelitură de rochie care nici n-o acoperea bine, fără jupoane pe dedesubt. Nici pe cap nu avea nimic, nici măcar o zdreanță de basma, și era cheală. Scalpul îi era acoperit doar de răni. La vederea ei mi-am înăbuşit cu greu un țipăt și, foarte încet, târându-se în ritm de melc pe coate și pe genunchi, și-a ridicat capul câțiva centimetri și s-a uitat la mine. I-am văzut ochii, decolorați ca agrișele...

Dar am stat pe loc o secundă prea mult. Pași grei răsunau în urma mea.

Am luat-o la fugă, dar era prea târziu. Auzeam pașii grăbiți tot mai aproape de mine. Mi-am simțit brațul strâns ca într-un clește. Am început să țip, dar o mână ca de oțel mi-a acoperit gura. Foarte aproape de urechea

mea, un glas pătrunzător mi-a şoptit:

— Dacă te mişti sau strigi, te omor.

Am încremenit de frică. Scrutam întunericul fără să mă pot mişca. Abia dacă mai puteam respira. Gâfâiam. Am simţit cum strânsoarea de pe braţ slăbeşte şi cum mâna i se strecoară pe lângă mine. Mi-a prins ambele braţe ca într-o menghină şi m-a împins cu spatele de o suprafaţă care putea la fel de bine să fie un zid, dar ştiam că e pieptul lui. Şi-a luat cealaltă mână de pe gura mea şi, într-o clipă, înainte ca buzele mele tremurânde să poată articula vreun sunet, am întrezărit în bezna nopţii lama de oţel lucind. Lungă. Cu vârful ascuţit ca un ţurţure. O lamă de cuţit. În lumina slabă am reuşit să văd mâna în care ţinea cuţitul.

O mână mare, într-o mănuşă de piele fină, de culoare cafenie.

— Unde e? m-a întrebat bărbatul pe tonul cel mai ameninţător.

Ce? Unde e cine? Nu puteam rosti un cuvânt.

— Unde e lordul Tewksbury?

Nu avea niciun sens. De ce m-ar acosta un bărbat din Londra în legătură cu fuga tânărului nobil? Cine ştia că am fost în Belvidere?

Apoi mi-am amintit de chipul pe care l-am văzut presat de geam, holbându-se în compartimentul trenului.

— Te mai întreb o singură dată, mi-a şuierat printre dinţi. Unde este vicontele Tewksbury, marchiz de Basilwether?

Trebuie că era deja trecut de miezul nopţii. Din cârciumi încă mai răsunau chiote înfundate şi nişte melodii obscene cântate fals, dar străzile erau pustii. Atât cât puteam vedea. Din întuneric putea pândi orice. Şi nici nu era genul de loc unde să speri că vei primi ajutor.

— Păi... n-am… n-am idee, am reuşit să îngăim.

Am simţit lama cuţitului sub bărbie şi, chiar dacă aveam un guler înalt, îi simţeam apăsarea pe gât. Înghiţind greu, am închis ochii.

— Fără minciuni! m-a avertizat bărbatul. Te duci la el. Unde e?

— Vă înşelaţi.

Am încercat să vorbesc calm, dar vocea îmi tremura.

— Faceţi o greşeală teribilă. Nu ştiu nimic despre...

— Minţi!

Am simţit cum muşchii braţului său se încordează să mă omoare. Cu o

smucitură a ridicat cuțitul, gata să-mi taie gâtul, dar a dat în schimb peste osul de balenă al gulerului meu. Cu ceea ce putea fi ultima mea suflare, am țipat. Răsucindu-mă în strânsoarea lui și zbătându-mă, am lovit la nimereală cu geanta şi mi-am dat seama că l-a lovit peste față înainte să-mi scape din mână. A început să înjure înfiorător și, deși nu mă mai ținea la fel de strâns, nici nu mi-a dat drumul. Țipând, am simțit lama lungă cum mă străpunge într-o parte, se lovește de corset, apoi încă o lovitură, în încercarea de a-mi ajunge la piele. Mi-a tăiat în schimb rochia, o ruptură lungă, care s-a sfâșiat când m-am smuls din strânsoarea lui și am luat-o la fugă.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! am strigat, orbecăind prin beznă, alergând și alergând, fără să știu încotro.

— Aici, doamnă! a răsunat din întuneric un glas ascuțit de bărbat.

Până la urmă m-a auzit cineva strigând după ajutor. Aproape suspinând de ușurare, m-am întors către locul de unde venea glasul, înaintând rapid printre două clădiri, pe o alee îngustă și abruptă unde puțea a catran.

— Pe-aici!

I-am simțit mâna osoasă cum mă apucă de umăr, ghidându-mă pe un drum cotit către ceva ce sclipea în noapte. Râul. Bărbatul mă trăgea pe un podeț îngust de lemn care se mișca sub tălpile mele.

Un instinct, o presimțire m-a făcut să dau înapoi, cu inima bătându-mi mai tare decât oricând.

— Unde mergem? am șoptit.

— Fă ce-ți spun!

Și într-o fracțiune de secundă mi-a sucit brațul la spate, împingându-mă înainte, către necunoscut.

— Oprește-te!

M-am proptit cu tocurile ghetelor în podeț, dintr-odată mai mult furioasă decât speriată. Fusesem, până la urmă, agresată, îmi pierdusem geanta, fusesem amenințată cu cuțitul, hainele îmi erau distruse, planurile mele se duseseră pe apa sâmbetei, iar acum cel despre care credeam că mă salvează părea să se transforme într-un nou dușman. M-am înfuriat.

— Oprește-te, tâlharule! am strigat pe cât de tare am putut.

— Ține-ți gura!

Sucindu-mi brațul dureros de tare, m-a îmbrâncit puternic. M-am

împiedicat, dar am continuat să strig:

— Afurisitule! Dă-mi drumul!

Ceva greu m-a lovit peste urechea dreaptă. M-am prăbușit în beznă.

Nu e corect să spun că am leșinat. N-am leșinat niciodată și sper să nici n-o fac vreodată. Să spunem mai degrabă că, pentru o vreme, nu mi-am revenit în simțiri.

Când am deschis ochii, m-am trezit într-o poziție neobișnuită, pe jumătate în șezut, pe jumătate întinsă pe un fel de podea curbată de scândură, cu mâinile legate la spate și cu gleznele de asemenea legate cu o funie aspră de cânepă.

Legănându-se din tavanul de scândură nelăcuită aflat imediat deasupra capului, o lampă cu ulei răspândea un miros încins și înecăcios și o lumină slabă. În jurul apei cu pete colorate de terebentină de la picioarele mele am văzut așezate grupuri de pietre mari, ca o caricatură oribilă a ascunzișului meu preferat de acasă. Sub mine, podeaua părea să se miște. Închizând ochii, am așteptat să-mi treacă ameţeala.

Dar nu mi-a trecut. Senzația că totul se mișcă, vreau să spun. Și mi-am dat seama că îmi simțeam capul ușor doar pentru că cel care mă atacase, oricine ar fi fost el, îmi luase pălăria, probabil temându-se de acele din ea. Capul, care nu mai era apărat decât de propriul păr încâlcit, mi-l simțeam expus, iar lumea mea părea că se zdruncină și se leagănă, dar nu aveam nimic altceva.

Eram mai degrabă în pivnița unei ambarcațiuni.

În cală, adică. Așa-mi amintesc că i se spune. Deși nu mă pricep la barje și vapoare și altele asemenea, am mers cu barca o dată sau de două ori și am recunoscut mișcarea de plutire și de hurducare a unui vas mic, acostat, ca să zic așa. Pe apă, dar legat la mal de un stâlp. Tavanul de care atârna lampa era partea inferioară a unei punți. Balta murdară de la picioarele mele se numea „fund de cală“, iar pietrele cred că erau „balastul“.

Deschizând ochii și scrutând întunericul, mi-am cercetat temnița obscură, dându-mi seama că nu eram singură.

În partea opusă a calei, cu mâinile la spate și cu gleznele legate, stătea în fața mea, chiar dincolo de băltoacă, un băiat.

Mă studia.

Ochi negri, privire piezișă. Maxilar puternic.

Haine ieftine, care nu-i veneau bine. Picioare goale care arătau palide, moi, rănite.

Un păr blond, scurt și ciufulit.

Și un chip pe care-l mai văzusem, chiar dacă doar pe prima pagină a unui ziar.

Vicontele Tewksbury, marchiz de Basilwether.

CAPITOLUL 12

Dar – dar e absurd. Imposibil. El trebuia să fugă pe mare.

Direct și fără o prezentare adecvată am exclamat:

— Ce Dumnezeului faci *tu* aici?

Arcuindu-și sprâncenele blonde, mi-a răspuns:

— Se presupune că ne cunoaștem, domnișoară?

— Pe toți zeii, nu se presupune nimic!

Indignarea și surpriza m-au făcut să stau dreaptă, nu fără dificultate. Și să mă enervez.

— *Știu* cine ești, *Tewky*.

— Nu-mi spune așa!

— Foarte bine, stimate lord-gata-sa-mori-pe-mare, ce faci desculț pe o barcă?

— Aș putea să întreb, și ar fi la fel de întemeiat, de ce o puștoaică hoinărește în haine de văduvă?

Devenind mai ascuțit, tonul lui era totodată mai aristocratic.

— O, ce să vezi, un matelot cu accent de Eaton? i-am răspuns.

— O, ce să vezi, o văduvă fără verighetă?

Neputând să-mi văd mâinile legate la spate, nu-mi dădusem seama. Dar acum, când turnura rochiei mă forța să stau dreaptă și când încercam să-mi desfac cu degetele frânghia cu care-mi erau legate încheieturile, am exclamat:

— De ce mi-a luat mănușile?

— Mi-au, m-a corectat Înălțimea Sa, vicontele. La plural. Sunt doi. Au vrut să-ți fure verigheta și au văzut că n-ai.

În pofida aerului său arogant, am băgat de seamă că avea chipul foarte palid și că buzele îi tremurau când vorbea.

— Te-au căutat și prin buzunare și-au găsit câțiva șilingi, niște agrafe de păr, trei acadele, o batistă cam murdară...

— Da...

Am încercat să pun capăt acestei înşiruiri, căci gândul că, pe când eram inconştientă, bărbaţi necunoscuţi m-au căutat prin buzunare – ideea în sine – mă făcea să mă cutremur. Din fericire, nu se atinseseră de mine, căci bagajul meu improvizat şi bine ascuns era la locul lui. Simţeam amplificatorul de bust, reglatoarele de şolduri şi partea de îmbunătăţire a rochiei în poziţiile ştiute.

— ...un pieptene, o perie de păr, o un fel de cărticică înflorată...

Mi-a stat inima de parcă tocmai mi-ar fi fost ucisă mama în faţa ochilor. Mă usturau ochii. Dar a trebuit să-mi muşc buza, căci nu era nici locul, nici momentul să-mi deplâng pierderea.

— ...şi, pentru că o parte a rochiei tale e ruptă, se vede acel scandalos corset roz pe care-l porţi.

— Afurisitule!

Tristeţea mi se transformase în furie. Roşie de ruşine şi tremurând de nervi, i-am aruncat în faţă:

— Meriţi să fii exact unde eşti, cu mâinile şi picioarele legate!

— Iar tu, fată dragă, care eşti de-o seamă cu mine, nu meriţi la fel?

— Sunt mai mare!

— Cu cât?

Eram gata-gata să-i spun, dar mi-am amintit că nimeni nu trebuie să-mi cunoască vârsta. La naiba, era deştept!

Şi, în ciuda bravurii sale, înspăimântat.

La fel de înspăimântat ca mine.

După ce am tras adânc aer în piept, l-am întrebat pe un ton mai amabil:

— De cât timp eşti închis aici?

— Doar de vreo oră. Se pare că, pe când cel scund punea mâna pe mine, cel înalt te urmărea pe tine din cine ştie ce motiv. Eu...

S-a întrerupt, căci deasupra se auzeau paşi grei, care s-au oprit. La capătul îndepărtat la temniţei noastre am văzut lumina unui felinar şi m-am trezit că am în faţă priveliştea mai degrabă caraghioasă a unui bărbat care se vedea de jos în sus pe măsură ce cobora scara: întâi cizmele de cauciuc.

— Cam acum o oră, i-a spus cuiva de sus.

I-am recunoscut vocea stridentă. Slab, bondoc, adus de spate, acest

bărbat se chircea ca o corcitură de câine bătut şi nehrănit.

— L-am găsit acolo unde mi-ai trimis vorbă că va fi, hoinărind pe la docuri, unde acostase *Great Eastern*. Cu el ştim ce să facem, da' cu fata?

— Tot aia, mârâi celălalt bărbat, coborând la rândul său.

Ştiam şi acest glas şi, stoică, m-am uitat cum, după picioarele în cizme negre, şi-au făcut apariţia două pulpe musculoase, acoperite cu nişte pantaloni negri care probabil că aparţinuseră cândva unui gentleman, deşi acum arătau ca vai de lume. După cum vedeam în lumina felinarului pe care-l ţinea în mână, mănuşile sale de piele erau galbene. Mulţi din mica nobilime, şi bărbaţi, şi femei, purtau mănuşi de piele, de multe ori de culoare galbenă, cu scopul de a-şi arăta apartenenţa la o anumită clasă socială.

Totuşi, când am ajuns să văd ceafa acestui bărbat masiv, am observat că nu purta o pălărie de gentleman, ci o şapcă de muncitor.

Aşa că ştiam la ce să mă aştept atunci când s-a întors şi i-am văzut chipul.

Era, într-adevăr, acelaşi chip alb şi rece, ca o lună plină, de rău augur, pe care îl văzusem holbându-se în compartimentul meu de tren. Avea un cap alb la fel de rău-prevestitor, căci, după ce şi-a dat şapca jos, am băgat de seamă că era aproape chel, dezgustător de chel, ca un vierme, cu excepţia unor peri roşcaţi şi sârmoşi care-i ieşeau din urechi.

— Am crezut c-o vrei pe ea doar în cazul în care eu ratez ţinta, a spus celălalt.

— Ca să ne asigurăm de două ori, da, a rostit tărăgănat bărbatul cel mare şi chel, dar şi pentru că ea zice c-o cheamă Holmes.

Vorbindu-i tovarăşului său, se uita la mine cu o plăcere maliţioasă, rânjind când a observat că fac ochii mari şi rămân cu gura căscată. Eram şocată: de unde ştia cine sunt? De unde reuşise să afle?

Satisfăcut de reacţia mea, s-a întors către tovarăşul lui şi i-a spus:

— Zice că e rudă cu Sherlock Holmes. Dacă e adevărat, o să ne alegem cu o pradă zdravănă de pe urma ei.

— Şi-atunci de ce-ai vrut s-o omori?

Aşa cum bănuiam, acest bărbat solid cu păr în urechi este ucigaşul care m-a atacat.

Ridicând din umerii masivi, a rostit cu o indiferenţă rece:

— M-a scos din pepeni.

Am reuşit să închid gura când lucrurile au început să capete sens. M-a căutat în tren. Mă urmărise din gară.

Şi totuşi – lucrurile nu aveau sens. De ce oare, acostându-mă, credea că ştiu unde se află lordul Tewksbury?

Când s-a uitat ţintă la mine cu ochii lui negri glaciali, ceva – nu-mi dau seama ce – mi s-a părut familiar în acea privire, deşi nu neg că m-a speriat atât de tare, încât am început să tremur.

— Scorpie! Pe-aici fetele n-au bani de corsete. Am tăiat câteva burţi la viaţa mea şi ştiu. Să nu mai faci pe deşteapta cu mine!

Am rămas tăcută, incapabilă să mă gândesc la vreun răspuns potrivit.

În realitate, eram înspăimântată şi cu mintea golită de orice gând.

Apoi celălalt bărbat, slăbănogul, a stricat efectul spunându-i tovarăşului său:

— Vezi şi tu cum te porţi, să nu-l calci pe coadă pe Sherlock Holmes. Din câte am auzit, nu prea-ţi merge cu el.

Individul solid s-a întors către el:

— Mie îmi merge cu oricine am chef.

Avea un ton tăios ca o lamă de cuţit.

— Mă duc să mă culc. Păzeşte-i pe ăştia doi!

— Exact asta aveam de gând, a mormăit celălalt, dar numai după ce bruta musculoasă a dispărut înapoi pe scări.

Individul slab, corcitura care făcea de pază, s-a aşezat cu spatele sprijinit de scară şi a început să se uite la noi cu ochii lui mici şi răi.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Chiar şi în lumina slabă a lămpii cu gaz îi vedeam dinţii îngălbeniţi şi rânjetul ştirb.

— Făt-Frumos, la dispoziţia dumneavoastră, mi-a răspuns.

În bătaie de joc, evident. M-am încruntat la el.

— Dacă tot suntem la prezentări, a spus lordul Tewksbury către mine, pe tine cum te cheamă?

Am clătinat din cap în semn că n-am de gând să-i spun.

— Gura! a ţipat Slăbănogu’.

— Tu şi amicul tău, ce aveţi de gând să faceţi cu noi? l-am întrebat cu răceală.

— O să vă scoatem la dans, dragilor. Gata, ciocu’ mic!

Nedorind să-i mai dau acestui individ dezgustător motive să se amuze pe seama mea, m-am aşezat pe-o parte, cu partea tăiată a rochiei sub mine. Am închis ochii.

E greu să dormi sau măcar să te prefaci că dormi cu mâinile legate la spate. Ca să fie şi mai rău, vârfurile balenelor de oţel ale corsetului mă împungeau la subsuoară.

Nici gândurile, nici durerea din tot corpul nu-mi dădeau pace. Prada de care vorbiseră cei doi însemna bani, ceea ce mă făcea să conchid că aveau de gând să ceară o răscumpărare în schimbul meu. Nu-mi puteam imagina un mod mai umilitor de a fi înapoiată fraţilor mei, care mai mult ca sigur că aveau să mă trimită la internat, după ce-mi vor fi aplicat o corecţie fizică. Mă întrebam cum, cum, cum a aflat de mine banditul acela uriaş, ca să mă urmărească, şi, mult mai îngrozitor, cum a aflat de vicontele Tewksbury şi i-a trimis vorbă despre el complicelui său corcit. Mă întrebam ce înseamnă „tot aia“. Tremurând de groază, mi-am propus să fiu pe fază şi să pândesc orice ocazie de a evada. Deşi, în acelaşi timp, ştiam că ar fi înţelept din partea mea să respir mai domol, să mă opresc din tremurat, să-mi adun puterile şi să încerc să dorm.

Din cauza formei acelei cale, stăteam pe o scândură înclinată ce aducea oarecum cu un hamac, dar departe de a fi confortabil, chiar cu toate căptuşelile mele. Mişcându-mi mâinile şi picioarele, am încercat să găsesc o poziţie mai puţin chinuitoare, dar fără succes, căci întăriturile de oţel ale afurisitului meu de corset nu doar că-mi răneau braţele, dar la capătul celălalt ieşeau prin ruptura rochiei, reamintindu-mi – atât de dureros – cum cuţitul ucigaşului a...

Cuţit. Oţel.

Am rămas nemişcată.

O! O, măcar de-aş putea…

După o clipă de gândire am deschis ochii doar cât să mă uit pe furiş, printre gene, la cerberul slăbănog. Ce bine că, din decenţă, m-am aşezat pe partea dreaptă, cu faţa la el, ca să-mi ascund corsetul. El stătea în continuare

cu spatele sprijinit de scară, dar cu capul căzut în piept. Dormea.

Şi, până la urmă, de ce să nu doarmă? Că oricum, câtă vreme rămânea în acea poziţie pe scară, n-aveam cum să trecem de el. Dar mă voi gândi la această problemă mai târziu.

Pe cât de încet am putut, m-am răsucit, în încercarea de a-mi aşeza încheieturile legate pe una dintre întăriturile corsetului, ieşite în afară.

N-a fost uşor, căci tăietura rochiei era într-o parte. Dar întinzând un braţ cât de mult îmi era cu putinţă şi cu celălalt proptindu-mă în cot, strângând din dinţi ca să nu scot niciun sunet, am izbutit să trec funia care-mi lega mâinile peste vârful uneia dintre întăriturile de oţel ale corsetului.

Tot trupul îmi era atât de răsucit, că abia dacă mă mai puteam mişca, dar am reuşit totuşi să împing la o parte ţesătura scrobită care acoperea oţelul.

Apoi, şi mai contorsionată, am început să încerc să tai funia.

Nici măcar o dată nu m-am uitat la lordul Tewksbury. M-am forţat să nu mă gândesc la el aproape deloc sau să mă gândesc că mai mult ca sigur doarme. Altfel, umilinţa teribilă a posturii mele mi s-ar fi părut de nesuportat.

Anevoie, cu mişcări repetate, mi-am mişcat mâinile, apăsând cu încheieturile legate pe întăritura de oţel. A fost dureros şi mi-a luat destul de mult. N-am idee câte ore chinuitoare a durat, căci în văgăuna aceea n-aveai cum să deosebeşti ziua de noapte. N-am idee nici dacă făceam sau nu progrese, căci nu vedeam ce fac. Doar simţeam că *mă* tai. Dar am strâns din dinţi şi am îndurat, cu privirile ţintă la paznicul adormit şi cu auzul încordat, gata să prind orice sunet, altul decât respiraţia mea întretăiată. Mai mult simţeam decât auzeam cum plescăie valurile, cum se scurge de colo-colo balta murdară sau cum se loveşte înăbuşit barca de dig...

Slăbănogu’ a tresărit ca ciupit de un purice. Până să deschidă ochii am avut timp doar cât să mă întind şi să-mi ascund la spate mâinile ca să nu le vadă.

Uitându-se la mine, mi-a zis nemulţumit:

— Hei, de ce faci să se clatine afurisita asta de barcă?

CAPITOLUL 13

Am încremenit şi tremuram ca un iepure într-un tufiş.

Dar din cealaltă parte a calei s-a auzit o voce puternică:

— De ce? Pentru că *doresc* să clatin această barcă. Dispun, ba nu, ordon ca această barcă să se clatine!

Şi s-a clătinat, căci tânărul viconte Tewksbury, marchiz de Basilwether, se înclina când în faţă, când în spate, tulburând liniştea temniţei noastre.

Slăbănogu' s-a întors către el, cu o privire dură:

— Hei, tu! Opreşte-te!

— Obligă-mă!

Semeţ, lordul Tewksbury l-a privit drept în ochi şi a continuat să se legene.

— Vrei să te *oblig*? i-a spus Slăbănogu', clătinându-se pe picioare. Te crezi tare, nu? Pe toţi dracii, stai că vin acum la tine!

Cu pumnii strânşi s-a îndreptat către lordul Tewksbury, întorcându-se cu spatele la mine.

M-am ridicat în şezut şi m-am răsucit, aplecându-mă pe-o parte, bâjbâind din nou ca să găsesc întăritura corsetului cu mâinile legate.

Cu răutate, temnicerul nostru l-a lovit pe tânărul lord în picior.

Băiatul n-a scos niciun sunet, dar poate că eu am ţipat. Voiam să-i trag una, să-l împiedic, să-l opresc pe acest individ oribil. Mi-am pierdut capul cu totul, smucind atât de tare de funia cu care-mi erau legate mâinile, că eram gata-gata să-mi rup braţele din încheieturi.

Apoi ceva chiar s-a rupt. M-a durut îngrozitor.

Slăbănogu' l-a lovit din nou pe Tewksbury, care i-a zis:

— Continuă. Îmi place.

Dar din glasul lui încordat se vedea că minte.

Mă dureau atât de tare braţele, încât am avut impresia că mi-am rupt vreun os, şi nu funia, dar apoi mi-am dat seama că mă uitam la propriile

mele mâini, pe care le aveam înaintea ochilor şi mi se păreau străine. Lovite, însângerate. De încheieturi îmi atârnau resturi de cânepă.

— Îţi place? Văd că-ţi place, a chiţăit paznicul nostru cel ticălos şi ştirb, lovindu-l pe lordul Tewksbury pentru a treia oară, destul de tare.

De astă dată Tewky a gemut.

În acelaşi timp eu m-am ridicat în picioare, aveam încă gleznele legate – dar nu aveam nevoie să mă deplasez, căci stăteam exact în spatele temnicerului. Mâinile mele, care păreau că ştiu mai bine decât mine ce să facă, au ales o piatră mare din balast chiar când Slăbănogu' şi-a săltat din nou piciorul să lovească. Exact înainte să o facă am ridicat arma rudimentară şi am lăsat-o să cadă cu toată forţa în capul lui.

S-a prăbuşit fără un sunet, direct în balta cu ulei şi a rămas nemişcat.

Am înţepenit holbându-mă la el.

— Idioato, dezleagă-mă! mi-a strigat lordul Tewksbury.

Cel doborât a rămas acolo unde a căzut. Inert, dar continuând să respire.

— Dezleagă-mă, toanto!

Tonul lui poruncitor m-a pus în mişcare. M-am întors cu spatele la el.

— Neroado, *ce faci*?

Voiam să-mi păstrez şi ultima urmă de decenţă, chiar dacă nu i-am spus asta. Desfăcându-mi nasturii din partea de sus a rochiei, am băgat mâna adânc în bagajul meu din faţă şi am găsit briceagul pe care-l luasem din trusa de desen şi-l pitisem în „amplificatorul de bust", alături de un creion şi de nişte foi îndoite de hârtie. După ce m-am încheiat la nasturi, am deschis briceagul, m-am aplecat şi am tăiat funia de la glezne.

Neputând vedea nimic din toate astea din cauza fustei mele negre, lordul Tewksbury a încetat să-mi mai dea ordine şi a început practic să mă implore.

— Te rog! Te rog! Am văzut ce făceai şi te-am ajutat, nu? Te rog, tu...

— Şşşşşt! Imediat.

După ce mi-am eliberat picioarele, m-am întors şi am păşit peste paznicul nostru ţeapăn, apoi m-am aplecat asupra băiatului captiv. Dintr-o singură mişcare am retezat funia cu care-i erau legate mâinile la spate. Apoi i-am dat briceagul ca să-şi elibereze picioarele. Sângele care-mi curgea de la încheieturi l-am şters de poalele rochiei mele distruse. M-am uitat la răni –

nu erau atât de adânci cât să fie periculoase –, apoi am simţit că părul, care nu mai era prins în coc, îmi era răvăşit pe umeri. Găsind prin el câteva agrafe, am încercat să prind cu ele partea sfâşiată a rochiei.

— *Hai* odată! m-a zorit tânărul viconte, deja în picioare şi cu briceagul meu în mână, încă deschis, ţinându-l ca pe o armă.

Avea dreptate, desigur; nu era vreme ca să mă fac prezentabilă. Încuviinţând din cap, m-am apropiat de scara care ducea către libertate, cu lordul Tewksbury lângă mine. Când am ajuns la scară totuşi, am ezitat, uitându-ne unul la celălalt.

— Doamnele primele? a rostit nesigur Înălţimea Sa.

— Cedez în favoarea domnului, i-am răspuns, gândindu-mă că o fată nu trebuie să fie niciodată în postura în care un bărbat să se uite sub fusta ei. Fără să mă gândesc o clipă la ce ne-ar putea aştepta sus.

Dând aprobator din cap şi cu mâna încă încleştată pe briceag, lordul Tewksbury a urcat scara.

Când a ridicat chepengul am fost orbită de lumină. Se făcuse ziuă – şi nu ştiam dacă era dimineaţă sau după-amiază. Am clipit des şi mi-a rămas în minte doar imaginea vagă precauţiei în care tânărul viconte a scos capul şi s-a uitat de jur împrejur. Foarte încet, a lăsat chepengul într-o parte, a urcat şi mi-a făcut imediat semn.

Urcând cât de rapid am putut, mi-am dat seama că mă aştepta cu mâna întinsă ca să mă ajute să ies din temniţă. Chiar dacă-mi zisese ba idioată, ba toantă, ba neroadă, băiatul dădea semne de galanterie. Ar fi fost mai înţelept s-o ia la fugă fără mine. Dar era cinstit ca, dacă am fost prizonieri împreună, să evadăm împreună. Sigur că nu-mi dăduse prin minte să-l las acolo şi era cert că nici el nu se gândise la aşa ceva.

Ajungând pe ultima treaptă, l-am apucat de mână...

Un glas teribil a răcnit o înjurătură cum nu mai auzisem şi nu-mi imaginasem vreodată că există. Când am scos capul afară am văzut o siluetă înaltă, masivă şi stacojie ieşind repede dintr-o cabină şi traversând puntea mult prea mică, repezindu-se spre noi.

În acel moment îngrozitor am aflat că gentlemenii sau cel puţin unii bărbaţi care nu erau deloc gentlemeni purtau izmene din talie până la glezne, făcute dintr-un flanel roşu ca sângele.

Am țipat.

— *Haide!*

Proptindu-se în picioare, Tewksbury aproape că m-a luat pe sus de pe scară, azvârlindu-mă departe de amenințarea în izmene roșii.

— Fugi!

Arăta de parcă avea de gând să țină bruta la distanță cu briceagul.

— *Tu* fugi!

Ridicându-mi cu o mână o parte din fustă și din jupoane deasupra genunchilor, l-am apucat de guler cu cealaltă şi am luat-o la fugă către capătul îndepărtat al bărcii. Împreună – deși i-am dat drumul – am sărit peste un metru de apă pe placajul șubred a ceea ce presupun că se cheamă un podeț. Apoi, apucându-mi poalele cu ambele mâini, am alergat cât de repede am putut pe podețul îngust și instabil.

— N-ajungeți voi departe! a mugit un glas feroce de pe barcă. Stai să iau ceva pe mine și pun eu mâna pe voi!

Având picioare lungi, îmi place să alerg, dar fără să mă împiedic în afurisitele mele de haine și, bineînțeles, nu într-un labirint de scânduri putrede și acoperite cu o mâzgă verde. O complicată îmbinare de podețe și apă sălcie, de dane și platforme înguste ne despărțeau de tavernele și depozitele ce se zăreau pe malul Tamisei.

— *Încotro?* mi-a șuierat Tewky.

Nu mă mai puteam gândi la el ca la un lord, un viconte, fiul unui duce; acum era camaradul meu, care fugea gâfâind în urma mea.

— Nu știu!

Înconjurați din toate părțile de apă neagră precum catranul și nemaiavând pe unde s-o luăm, am încetinit puțin și am încercat să facem cale-ntoarsă. Încă o dată, un braț de apă ne-a blocat drumul. Am început să tremur, căci dacă aveam să cad în apa neagră, s-ar fi zis cu mine; mă înecam. Mă îndoiam că Tewksbury știe să înoate. Dar nu aveam timp să ezităm. La o distanță mult prea mică, masivul nostru dușman a țâșnit din nou din cabină, de astă dată cu niște haine decente puse neglijent pe el, mugind:

— Vă omor pe amândoi!

Ca un urs, s-a năpustit într-un salt de pe barcă în labirintul de platforme.

Mai rău decât atât, o siluetă mică și cocoșată venea în urma lui, așa cum

un câine hămesit umblă după un cerşetor. Se pare că nu-l lovisem pe Slăbănog suficient de tare.

— Sari! am strigat şi, cu fustele ridicate, am sărit pe un alt podeţ, care s-a clătinat sub mine, dar am reuşit să-mi păstrez echilibrul şi, tocmai când trăgeam aer în piept, s-a clătinat din nou, mai tare chiar, când Tewksbury a aterizat cu o bufnitură lângă mine. Ne-având aer să ţip din toţi rărunchii, am scos un sunet ca un scârţâit de scripete. Tewky m-a apucat de braţ, strigându-mi „Fugi!“, şi de astă dată a preluat el conducerea. La un moment dat mi-a pierdut briceagul; mâna lui dreaptă tremura fără armă. Am început să tremur şi mai tare, căci simţeam pasul greu al ucigaşului foarte aproape de noi.

— *O, nu!* am ţipat când am încetinit iar ca să ne oprim la capătul unui alt podeţ care nu ducea nicăieri.

Tewky a zis ceva ce n-aş putea să repet.

— Să-ţi fie ruşine! Pe-aici!

Întorcându-mă, am preluat din nou conducerea şi, în câteva clipe, ne-am căţărat în sfârşit pe ceva mai tare: piatră, cărămidă şi mortar. Dar duşmanii noştri, care cunoşteau locurile, au ajuns la mal în acelaşi timp, la o aruncătură de băţ în spatele nostru. Puteam vedea sângele de pe ţeasta Slăbănogului şi furia din ochii lui. Puteam vedea părul din urechile mari ale celuilalt tâlhar şi faţa lui plată ca o lună însângerată, roşie de mânie – semn rău.

Mărturisesc că am ţipat din nou – de fapt, am icnit ca un iepure împuşcat. Neştiind încotro s-o apucăm şi ţinându-l pe Tewky de mână, am luat-o la fugă pe o stradă îngustă şi am cotit după colţ.

— Repede!

Alergând în zig-zag printre căruţele foarte încărcate, la care erau înhămaţi cai de povară care trăgeau din greu, am traversat strada în fugă, luând-o către următorul colţ.

Rămasă deja fără suflare, cu faţa leoarcă şi cu rochia udă, zăpuşeala de afară părându-mi astfel şi mai chinuitoare. Încă mai auzeam cum aleargă cei doi pe urmele noastre.

Tewky rămânea în urmă. Trăgându-l după mine, simţeam cum se crispa de durere la fiecare pas. Avea picioarele goale, rănite şi călca pe piatră tare.

Și, ca să ne îndepărtăm de râu, trebuia să înaintăm la deal.

— *Haide!*

— Nu mai pot, a gâfâit el, încercând să-și desprindă mâna de a mea.

L-am strâns mai tare.

— Ba poți. Trebuie să poți!

— Du-te tu! Salvează-te!

— Nu!

Clipind des ca să scap de panica îngrozitoare care mă cuprinsese, m-am uitat în jur în timp ce alergam mai departe. Părea că ajunseserăm la capătul șirului de căruțe, de docuri și depozite. Alergam acum pe o stradă sărăcăcioasă, mărginită de cocioabe prăpădite și de dughene și mai prăpădite: pescărie, amanet, reparații de umbrele. Erau și vânzători ambulanți: „Ia scoicile, ia stridiile!“; „Înghețată dulce! Înghețată dulce și bună de căpșuni!“ Treceau tot felul de oameni, un gunoier cu o căruță trasă de un măgar, bărbați cu butoaie pline cu fiare, fete și femei cu bonete și șorțuri care ar fi trebuit să fie albe, dar se înnegriseră, ajungând de culoarea ciupercilor. Treceau oameni, dar nu din cei care să ne ajute și nici atât de mulți încât un băiat alergând în picioarele goale să treacă neobservat, cu atât mai puțin o fată care abia mai răsufla, cu părul despletit și fără pălărie, într-o rochie neagră, sfâșiată și pătată de sânge.

— Opriți hoții! a zbierat cineva în urma noastră, cu un glas răgușit, dar suficient de puternic. Opriți-i pe cei doi derbedei! Escrocii! Hoți de buzunare!

Oamenii se întorceau să se uite la mine și la Tewky cum fugeam pe strada plină de dughene mizerabile: mobilă la mâna a doua, haine la mâna a doua, pălării la mâna a doua, pantofi și ghete pingelite, din nou haine la mâna a doua. Chipurile păreau a se ivi dintr-o negură de căldură și groază, lucind pentru o clipă, ca imediat să dispară.

În trecere am recunoscut unul dintre chipuri, deși nu-mi puteam aminti unde-l mai văzusem.

Apoi, fugind mai departe, mi-am amintit.

— Tewky! Repede!

Ieșind de pe stradă, m-am îndreptat către un pasaj îngust dintre două clădiri dărăpănate, am cotit după un grajd, alergând prin putoarea din

spatele clădirilor, unde duhnea a măgar, capre, gâşte şi găini.

— N-o să scăpaţi! am auzit un glas puternic tunând de după grajd, mult prea aproape ca să nu ne sperie.

— Lasă-i încolo! a ţipat un alt glas, chiţăit.

Tewksbury a strigat, adresându-mi-se mie, evident:

— Idioato, de ce alergăm în cerc? O să ne prindă!

— O să vezi. Vino!

Dând drumul mâinii lui şi renunţând şi la ultima mea rămăşiţă de decenţă, am tras de nasturii părţii de sus a rochiei. Alergând pe o alee foarte murdară, am băgat mâna în bagajul din faţă şi, când degetele mele au dat de un pachet de hârtii foşnitoare, am scos una. Ascunzând-o în pumn, am cotit după ultimul colţ, ajungând din nou în stradă şi zorind către magazinele de haine.

Patroana stătea în faţa uşii, ca să se răcorească, şi privea la ce se petrecea pe stradă. Dar, când m-a văzut că mă îndrept spre ea, zâmbetul i-a îngheţat pe buze şi a cuprins-o panica. Nu mai arăta ca o cinteză şi nici ca o broască-râioasă, ci mai degrabă ca un şoarece sub laba unei pisici.

— Nu! a pufăit greoi când a văzut că vin spre ea. Nu, Cuţitaru’ o să mă omoare. Viaţa mea nu face cât...

Nu era timp pentru parlamentări. Tewky şi cu mine aveam la dispoziţie doar o clipă până când cei doi răufăcători aveau să dea colţul şi să ne vadă din nou. În acea clipă am îndesat o bancnotă de o sută de lire în mâna presupusei doamne Culhane, l-am apucat pe Tewky de mânecă şi l-am tras după mine în magazinul de haine la mâna a doua.

CAPITOLUL 14

Respirând anevoie, am pătruns într-o încăpere întunecoasă, murdară şi înghesuită, care părea un cuptor. De un perete stăteau agăţate mai multe pelerine şi mantile lungi; ca să ne ascundem repede, ne-am băgat între faldurile lor. Tremurând, cu pumnii încleştaţi, ne uitam la uşa din faţă, aşteptând să vedem dacă mita mea a avut succes.

— Ascunde-te sub masă! mi-a şoptit Tewky.

Am scuturat din cap. Gata să o iau la fugă, fără să scap din ochi uşa din faţă, am văzut lumea împrăştiindu-se şi făcând loc, când ucigaşul cel solid şi corcitura chiţăitoare care-i era tovarăş s-au năpustit în mijlocul străzii, uitându-se în toate părţile. L-am văzut pe huliganul cel mare luând de guler un pierde-vară, aproape ridicându-l în aer şi strigându-i în faţă. Bietul de el a arătat în direcţia în care ne aflam.

Iar doamna Culhane dispăruse – unde, nu aveam idee.

Dar iat-o din nou, aşezată cu spatele la mine; arăta ca o broască-ţestoasă, încinsă peste mijloc cu cordonul ei de la şorţ şi cu funda ei strâmbă.

Duşmanul nostru cu faţa ca o lună şi sluga lui devotată s-au îndreptat către ea. S-au aplecat asupra ei. Chiar şi rahiticul de Slăbănogu’ era mai înalt decât ea. Şi nu cred că aş fi putut înfrunta ferocitatea din privirile lor.

Dar bătrâna îndesată stătea în uşă ca un dop. Am văzut-o cum clatină din cap. I-am văzut gestul arătând către capătul îndepărtat al străzii.

Am văzut lumina pătrunzând înăuntru ca un nimb de glorie în jurul ei.

I-am văzut pe cei doi răufăcători făcând stânga-mprejur.

În căutare de sprijin, m-am agăţat de o capă ce-i aparţinuse cuiva la un moment dat şi m-am prăbuşit lângă perete, ameţită.

Tewky s-a îndoit de la mijloc, prăbuşindu-se pe jos.

Doamna Culhane, înţeleaptă, n-a venit la noi imediat, ci a mai rămas la uşă un pic. Până să vină ea mi-am recăpătat puterile, am găsit în spate o încăpere cu un robinet, unde am udat o bucată decolorată de material roşu şi

i-am pus lui Tewky o compresă pe față. Când și-a venit în simțiri, am aruncat o privire la picioarele lui rănite. Tamponându-le cu cârpa, în încercarea de a îndepărta murdăria și sângele fără să-l rănesc prea tare, tocmai îi cercetam tălpile zdrelite, când a intrat salvatoarea noastră ca o broască-râioasă, a închis și a încuiat ușa magazinului, a tras obloanele și, clătinându-se, a venit către mine.

— Deci așa, ieri erai o văduvă îndoliată, azi văd că ești o fată despletită care fuge de Cuțitaru' și de Slăbănog.

— Da? Și cine sunt cei doi domni? Nu mi-au fost prezentați.

— Nici nu mă îndoiesc. Aia-i burtiera mea, pe care o folosești pe post de cârpă.

M-am ridicat.

— Dumnezeule! Cred că ți-am plătit pentru ea!

S-a uitat la mine fără să zâmbească, astăzi nu mai ciripea vesel ca o cinteză, nu-mi mai zicea „drăguță".

— Ce mi-ai dat am dat vecinilor. Celor care au văzut, mi-a răspuns.

Știam că asta era, în parte, adevărat. Dispăruse din ușă, tocmindu-se cu trecătorii pentru tăcerea lor.

Dar din sclipirea aprigă din ochii ei am știut și că în parte era minciună. Vecinilor le promisese câțiva șilingi sau cel mult câteva lire.

Totuși, în urâțenia chipului ei era ceva onest când mi-a zis:

— Ar fi bine să mai scoți de-acolo de unde i-ai scos pe-ăștia. Cuțitaru' m-ar tăia dacă ar ști, să nu te îndoiești de asta. Îmi risc viața pentru tine.

— Dacă ne faci rost de ce avem nevoie, o să-ți mai dau, i-am făgăduit.

Așa se face că a doua zi Tewky și cu mine ne-am strecurat afară din magazinul ei pe ușa din dos, refăcuți și transformați. Ne-am găsit refugiul în bucătăria ei cam împuțită – căci avea la primul etaj, deasupra magazinului, trei camere în care locuia – și am primit recunoscători terciul ei cu cocoloașe. Am dormit, eu pe canapeaua ei ce mirosea înfiorător, Tewky pe niște pături pe jos. Ne-am făcut câte o baie. Pe Tewky l-am dat cu alifie pe tălpi (o alifie pentru ugerele de vacă), apoi l-am bandajat. Ne-am luat haine din magazin, iar pe ale noastre le-am ars în cuptorul din bucătărie.

Nu am vorbit, nici măcar cât să ne spunem unul altuia cum ne cheamă. Gazda noastră cea acră ne-a pus întrebări, dar nu i-am oferit nicio

informaţie. Tewky şi cu mine nu am discutat nici măcar între noi, de teamă ca ea să nu ne audă. Nu aveam încredere în ea; o credeam în stare să-mi ia toţi banii dacă descoperea unde-i ţineam. De aceea nu m-am dezbrăcat niciodată în prezenţa ei, iar corsetul nu mi l-am scos deloc, nici măcar la culcare. Această piesă vestimentară detestată cândva a devenit bunul meu cel mai de preţ – câtă vreme nu l-am strâns! Întăriturile lui de oţel mi-au salvat viaţa. Structura lui scrobită, ţeapănă mi-a susţinut şi mi-a ascuns amplificatorul de bust, „pernița“ de îmbunătățire a rochiei şi reglatoarele de şolduri folosite ca deghizare atât pentru mine, cât şi pentru mijloacele mele financiare.

Credeam şi speram că doamna Culhane – dacă într-adevăr aşa o chema – n-o să descopere niciodată acest secret. Am vorbit doar despre afaceri: se poate ca în magazinul ei să găsim un rând de haine nu prea purtate pentru băiat, o şapcă, o pereche mare de pantofi şi nişte şosete groase? Iar pentru mine o bluză, o fustă cu turnură sau cu clini, aşa cum ar purta o dactilografă sau o vânzătoare de la raionul de mănuşi? Dintr-un material practic, cu buzunare? Şi o jachetă, de asemenea cu buzunare, mai largă în partea de jos ca să treacă peste partea de sus a fustei? Şi nişte mănuşi nu prea uzate şi o pălărie nu foarte demodată şi ar putea ea oare să-mi dea o mână de ajutor cu părul?

Mă simţeam ca dezbrăcată în faţa ochilor tuturor, plecând de acolo fără vălul meu gros de văduvă care să-mi acopere faţa, dar adevărul e că nici măcar propriii mei fraţi nu m-ar fi putut recunoaşte. Mă aplecam şi mă uitam ca o mioapă printr-un pince-nez pe care-l ţineam pe nas, cocoţat acolo ca o pasăre bizară din metal. Deasupra ochelarilor, un breton destul de lung de păr fals îmi împodobea şi îmi ascundea fruntea, contribuind, alături de pince-nez, la modificarea înfăţişării mele. Iar pe cap aveam o pălărie de pai, tivită cu dantelă şi pene, foarte asemănătoare cu orice pălărie ieftină de pai purtată de orice tânără care se zbate să supravieţuiască în acest oraş.

— Acum mai am nevoie doar de o umbrelă, i-am spus doamnei Culhane.

Mi-a dat una de un verde oribil, obţinut din chimicale, dar la modă, apoi ne-a condus la uşa din dos şi a întins mâna. Aşa cum îi promisesem, i-am aşezat în palmă încă o bancnotă. Am ieşit, iar ea a închis uşa în urma noastră fără o vorbă.

Odată ajunşi în stradă, mergeam şovăielnic, de parcă eram pe jumătate oarbă, tatonând drumul cu umbrela închisă. Am făcut asta în parte ca deghizare, în parte pentru că Tewky, care avea încă picioarele destul de rănite, să nu pară că abia se ţine după mine, ci mai degrabă că merge încet de dragul meu, însoţindu-mă. În hainele noastre nici noi, dar nici uzate, nici de bogaţi, dar nici sărăcăcioase, speram să trecem neobservaţi, căci nu voiam ca cineva să-i dea de veste Cuţitarului.

Dar nu aveam de ce să-mi fac griji. Peste tot în jurul nostru lumea îşi vedea, gălăgioasă, de treburile ei, fără să ia în vreun fel seama la noi. Londra, această căldare de oraş, toată numai piatră şi cărămidă, părea tot timpul să clocotească de activitate. Un bărbat cu un butoi striga: „Bere de ghimbir! Bere rece de ghimbir, să vă ostoiţi gâtlejul însetat!“ Un căruţ cu apă a trecut pe lângă noi, urmat de nişte băieţi care măturau străzile. Un curier pedala pe cea mai ciudată tricicletă pe care am văzut-o vreodată, având în faţă, şi nu în spate, cele două roţi, cu o cutie mare prinsă de mâner. La colţ stăteau trei copii bruneţi care cântau frumos ca nişte îngeri, într-o limbă pe care nu o cunoşteam, cel din mijloc întinzând către mine un vas de lut în care să-i pun un bănuţ. În spatele lor, undeva deasupra, un bărbat în zdrenţe, cu o găleată cu lipici şi o pensulă, se clătina pe o scară, lipind reclame la cremă de ghete, la bandaje elastice antireumatice şi la cufere cu încuietoare sigură. Bărbaţi în sacouri albe şi cu pantaloni albi băteau în cuie o avertizare de carantină pe uşa unei case. M-am întrebat în trecere ce ticăloasă de febră, ce boleşniţă se ridica din duhoarea ce plutea peste Tamisa şi dacă nu cumva aveam să pier de holeră sau de scarlatină pentru că am pus piciorul pe barca Cuţitarului.

Cuţitaru’. Încântător bandit. Într-unul din buzunarele mele, pe lângă bani şi diverse alte obiecte utile pe care le transferasem din amplificatorul de bust, aveam şi o listă de întrebări pe care o făcusem într-o noapte când n-aveam somn:

Ce căuta Cuţitaru ’ în tren?
De ce m-a urmărit?
De ce credea că ştiu unde să-l găsească pe

Tewky?

Ce treabă avea cu Tewky?

De ce i-a trimis vorbă Slăbănogului să-l caute pe Tewky la docuri?

Ce-a vrut să spună când a zis „tot aia“?

Se ocupă de răpiri?

De unde ştia de Tewky şi de Great Eastern?

Într-adevăr, de unde? Îi spusesem inspectorului Lestrade. Iar Madam nu-ştiu-cum, Perditorian Astral, ne-a auzit.

Oare inspectorul Lestrade le spusese şi altora? Poate că da, într-un final, dar mai întâi n-ar fi făcut oare demersuri pentru confirmarea informaţiei de la mine? Totuşi, trebuie că Slăbănogului i-a fost trimisă vorbă imediat.

Hmm.

La asta mă gândeam în timp ce, alături de însoţitorul meu, am pornit-o către un cartier mai bun, unde am găsit un fel de parc, un petic de iarbă cu patru copaci la umbra cărora nişte femei împingeau cărucioare cu copii, iar un bărbat cu un măgar striga:

— Plimbare pe măgăruş pentru copii, un bănuţ rondul!

Am văzut că lângă parc erau mai multe trăsuri. O să putem lua una, pentru ca micul lord să nu fie nevoit să-şi sporească suferinţa mergând pe jos.

Până acum, din precauţie, nu vorbisem deloc, dar acum că scăpaserăm de urmăritori, m-am întors către însoţitorul meu şi i-am zâmbit.

— Ei bine, Tewky...

— Nu-mi spune aşa!

— Foarte bine, lord Tewksbury de Basilwether-sau-cum-te-o-chema... m-am răstit la el.

Dar enervarea mi-a dispărut ca prin farmec când mi-a venit un gând, şi l-am întrebat:

— Cum vrei să ţi se spună? Ce nume ţi-ai ales când ai fugit de-acasă?

— Păi.. Lasă, nu mai contează, a zis, clătinând din cap şi ferindu-şi

privirea.

— De ce? Ce vei face?

— Nu știu.

— Nu mai vrei să pleci pe mare?

S-a întors brusc către mine și m-a privit.

— Tu le știi pe toate. De unde știi atât de multe? Cine ești? Chiar ești rudă cu Sherlock Holmes?

Mi-am mușcat buza, căci nu mi se părea prea sigur să-i spun mai multe despre mine; știa deja prea multe. Din fericire, în acea clipă un băiat cu ziarele s-a auzit strigând din colțul cu trăsuri:

— Citiți totul despre asta! Răscumpărare cerută pentru vicontele Tewksbury Basilwether!

— *Ce?!* am exclamat eu. E inadmisibil!

Aproape uitând să fiu precaută, am dat fuga și am luat un ziar.

NOI DEZVĂLUIRI ÎN CAZUL RĂPIRII

Era noul titlul, tot cu portretul lui Tewky *à la* micul lord Fauntleroy.

Stând lângă mine pe o bancă, astfel încât să ne uităm amândoi odată pe ziar, Tewky aproape că a pufnit cu dispreț:

— Asta-i fotografia *mea*?

— Pe care a văzut-o o lume întreagă, i-am spus cu oarecare satisfacție, recunosc.

Apoi, întrucât nu a răspuns imediat, m-am uitat la el și am văzut pe chipul său roșu ca focul o expresie chinuită, de umilință îngrozitoare.

— Nu pot să mă întorc, mi-a spus. N-o să mă mai întorc niciodată.

Fără să mă mai uit la el, l-am întrebat:

— Dar dacă o să recunoască cineva această fotografie? Doamna Culhane, de exemplu?

— *Aia?* Cum o să se uite ea într-un ziar? Nici nu știe să citească. În mahalalele alea nimeni nu știe să citească. Ai văzut vreun băiat cu ziare pe la docuri?

Avea dreptate, desigur, dar, în loc să recunosc asta, m-am apucat să citesc articolul:

În această dimineață a avut loc cea mai surprinzătoare întorsătură, când la Basilwether Hall, Belvidere, a sosit o cerere nesemnată de răscumpărare pentru vicontele Tewksbury, marchiz de Basilwether, dispărut de curând. În ciuda descoperirii perspicace a inspectorului-șef Lestrade, care a găsit ascunzătoarea dintr-un copac a lordului, unde acesta își ținea colecția de accesorii și imagini nautice...

Din nou, cu un aer de om chinuit, Tewky a șoptit:
— O, nu!
Crispându-mă, am continuat să citesc fără vreun comentariu.

...și a anchetei sale energice la docurile din Londra, unde a localizat mai mulți martori oculari care susțin că l-au văzut pe tânărul dat dispărut chiar în ziua dispariției sale...

Care era, mi-am dat eu seama, la doar o zi după propria mea dispariție. Se întâmplaseră atât de multe de atunci, că mi-era greu să cred că plecasem de la Ferndell Hall de numai trei zile.

...se pare că vicontele, moștenitor al titlului Basilwether și al întregii averi, a fost cu adevărat răpit. Adusă cu poșta de dimineață, o misivă scurtă, scrisă cu litere decupate din periodice și lipite, cerea o sumă mare de bani, pe care familia nu dorește să o dezvăluie. Din lipsa oricăror dovezi că lordul Tewksbury a căzut într-adevăr în mâinile acestui individ sau acestor indivizi necunoscuți, autoritățile recomandă să nu fie plătită răscumpărarea. Cu toate acestea, renumitul medium și Perditorian Astral Madam Laelia Sibyl de Papaver, chemată de familia Basilwether de la începutul acestui moment de cumpănă, recomandă cu tărie ca, în așteptarea instrucțiunilor, răscumpărarea să fie adunată sub formă de galbeni și de guinee de aur și să fie plătită, căci comunicarea ei cu entitățile spirituale îi dezvăluie că vicontele Tewksbury este captiv și că viața acestuia este pusă în pericol dacă răpitorii nu se bucură de cooperare deplină din partea familiei. Madam Laelia...

Mai era de citit, dar m-am oprit și am rămas privind la… la stația de trăsuri, practic. Căci asta era în fața noastră, a mea și a lui Tewky: trăsuri

dichisite și frumoase și trăsuri greoaie, dar mai spațioase, cai lucioși și cai sfrijiți, dând din coadă în timp ce mestecau ovăz, vizitii corpolenți și vizitii slăbănogi stând degeaba, în așteptare de clienți. Dar nu vedeam practic nimic din toate astea, ci încercam să-mi amintesc cum arăta Madam Laelia, însă se întâmplaseră atât de multe în ultimele trei zile, că nu rămăsesem decât cu imaginea unei femei trupeșe, cu părul roșu, chipul mare, mâinile enorme, cu mănuși galbene…

Am auzit un glas sfârșit:

— Trebuie să mă duc înapoi.

Mi-a luat o clipă să-mi întorc privirile și să mă uit la Tewky, atât de palid și de frumos și de tânăr, care mă privea și el în ochi.

— Trebuie să mă duc acasă. Nu pot să-i las pe hoții ăia afurisiți să fure de la familia mea.

Am încuviințat din cap.

— Să înțeleg că ai idee cine a trimis biletul cu cererea de răscumpărare?

— Da.

— Și crezi, ca și mine, că încă umblă după tine?

— Da, după amândoi umblă.

— Mai bine mergem la poliție.

— Cred că da.

Dar și-a coborât privirea și a început să-și cerceteze vârfurile noilor pantofi – noi doar într-un anumit sens, căci era evident că fuseseră cârpiți cu bucăți de piele recuperate de la cine știe ce ghete vechi.

Așteptam.

În cele din urmă a rostit:

— Oricum nu erau așa cum mă așteptam. Vapoarele, vreau să spun. Apa e murdară. La fel și oamenii. Și nu le place de cel care încearcă să rămână curat. Li se pare că e snob. Și e scuipat chiar și de cerșetori. Mi-au fost furați banii, ghetele, chiar și șosetele. Unii oameni sunt atât de răi, că fură și de la cele care se târăsc pe jos.

— Cele care se târăsc?

— Moțăite, așa li se spune, căci moțăie tot timpul. N-am văzut niciodată oameni atât de distruși.

Cu glas scăzut, a continuat:

— Femei bătrâne care nu mai au nimic, nici măcar puterea de a sta pe propriile picioare. Zac pe treptele unui adăpost pentru săraci, pe jumătate adormite, fără un locşor unde să-şi pună capul, atât de lipsite de viaţă, că nici nu mai pot să cerşească. Şi dacă le dă cineva un bănuţ să-şi ia un ceai, se târăsc ca să-l primească.

Uluită de ce-mi auzeau urechile, mi-am amintit de bătrâna fără păr pe care o văzusem târându-se pe pavaj, cu capul plin de răni.

— Apoi se târăsc înapoi la locul lor, a rostit Tewky şi mai afectat, aproape şoptind. Şi stau acolo. De trei ori pe lună au dreptul la o masă şi la o noapte în adăpost. De trei ori! În cazul în care cer mai mult de-atât, sunt închise şi obligate la trei zile de muncă silnică.

— *Cum?* Dar eu credeam că adăpostul e menit *să-i ajute* pe cei nenorociţi.

— Aşa credeam şi eu. M-am dus acolo să cer ceva de încălţat şi... şi au râs de mine şi m-au lovit cu un băţ. M-au alungat. Şi-apoi... bărbatul acela oribil...

Amintirile despre Slăbănog l-au făcut să i se umple ochii de lacrimi. A tăcut.

După o clipă i-am zis:

— Mă bucur că te-ai hotărât să te duci acasă. Mama ta va fi atât de bucuroasă să te vadă. Nu mai conteneşte cu plânsul, să ştii.

A dat din cap, acceptând fără să pună la îndoială ceea ce spuneam, căci oricum păream că le ştiu pe toate.

— Sunt convinsă că o poţi face să înţeleagă că n-ai să mai porţi acele haine de lord Fauntleroy.

Mi-a răspuns foarte încet:

— Nici nu mai contează ce fel de haine am pe mine. Dacă ştiam…

Nu a mai continuat. Dar cred că se gândea încă la moţăite, la bietele bătrâne pe jumătate moarte care se târau. Sau poate la picioarele lui goale şi rănite şi la malul apei, la Slăbănog şi la cum a fost bătut ca un câine.

Cele două zile la Londra m-au făcut şi pe mine să descopăr multe lucruri de care nu avusesem habar.

Iar acum, că le ştiam, propria nefericire nu mi se mai părea mare scofală.

M-am ridicat şi am chemat o trăsură. Una deschisă, frumoasă; voiam să

ne deplasăm cu stil. Tewky, ca un gentleman, mi-a dat mâna când am urcat, iar eu i-am spus vizitiului:

— La Scotland Yard.

CAPITOLUL 15

Am vrut şi să-l însoţesc pe Tewky, dar avem eu însămi treabă la Scotland Yard.

— E încântător! a exclamat Tewksbury, cercetând Londra din cupeul frumos, în galopul calului şi sunet de zurgălăi.

Eu eram atentă doar la gândurile mele: trebuia făcut ceva în privinţa Cuţitarului şi a lui Madam Laelia Sibyl de Papaver, Perditorian Astral. Nu avem dovezi, dar, cu cât suceam şi răsuceam lucrurile în minte, cu atât eram mai convinsă că ar putea fi implicaţi amândoi într-o bandă de răpitori. Deducţie: ea i-a spus despre mine. Cine altcineva? Portarul, ducesa, slujnicele ei? Puţin probabil. Dintre toţi cei pe care-i întâlnisem la Basilwether Hall, numai inspectorul Lestrade şi Madam Laelia m-au auzit vorbind despre locul în care ar putea fi lordul Tewksbury. Unul din cei doi îl contactase pe Cuţitaru' ca să-i trimită vorbă Slăbănogului pentru a-l lua prizonier pe Tewky. Evident că nu fusese Lestrade. Concluzie: trebuie că fusese Madam Laelia.

L-am auzit pe Tewky spunând:

— N-am înţeles niciodată de ce vizitiul stă tocmai în spate, atât de departe de cal. Acum înţeleg. Pentru ca nimic să nu se afle în calea priveliştii.

— Mhm, am murmurat, continuându-mi seria de gânduri negre despre Madam Laelia.

Chiar dacă părea de partea îngerilor, femeia se aliase de fapt cu diavolii: Cuţitaru' şi Slăbănogu'. Aceştia răpeau o victimă, am presupus eu, iar apoi era chemată Madam Laelia pentru serviciile ei dubioase. Şi în timp ce Cuţitaru' şi Slăbănogu' urmau să primească răscumpărarea, Madam Laelia era plătită cu o sumă frumuşică pentru informaţii chipurile spirituale despre unde s-ar afla persoana dată dispărută. Cu toţii aveau de câştigat şi erau cu toţii implicaţi în aceste afaceri murdare. În cazul lui Tewky, chiar dacă

inițial acesta fugise de acasă, Cuțitaru’ și Slăbănogu’ profitaseră de ocazia de a-l răpi după aceea.

Deși nu știam cum să anunț autoritățile fără să mă pun în pericol, știam că trebuia să fac ceva pentru a pune capăt acestei infamii.

Tewky mi-a întrerupt șirul gândurilor:

— Ce plăcut e să simți vântul răcorindu-ți fruntea într-o zi toridă!

Enervant băiat, chiar trebuie să turuie ca o moară stricată? Fără să-i răspund, cu buzele strânse, am băgat mâna într-unul din buzunarele fustei și am scos un creion și o foaie de hârtie îndoită. În grabă și de-a dreptul cu mânie, ținând hârtia în poală, am schițat un portret supradimensionat al unui bărbat. Când Tewky s-a uitat să vadă ce desenez, a tăcut și a făcut ochii mari.

— Ăsta e Cuțitaru’!

Fără o vorbă, am continuat să desenez.

— Chiar *este* Cuțitaru’, are până și părul din urechi. Mă uimești. De unde știi să desenezi așa?

Fără să-i răspund, am întors pe partea cealaltă foaia îndoită de hârtie și am desenat, pe suprafața curată, o altă persoană. Pentru că aveam starea adecvată de concentrare, pornită și energică, am putut s-o fac fără ezitare, fără a apela la memoria conștientă, fără să stau pe gânduri, mișcările de creion venindu-mi repede la îndemână de undeva din străfundul minții mele.

— Cine-i asta? m-a întrebat Tewky.

Din nou, nu i-am răspuns. Terminând portretul unei femei mari și impozante, am despăturit hârtia și m-am uitat la ambele desene odată. Bărbatul care arăta ca o caricatură și femeia asemenea stăteau unul lângă altul.

Și în acel moment mi-a picat fisa.

Sigur că da! Ca să fii femeie nu ai nevoie decât de o perucă, diverse șmecherii vestimentare femeiești, amelioratoare, îmbunătățiri și reglatoare, și, desigur, rochie, pălărie, mănuși. Dintre toți oamenii, eu eram cu totul în măsură să știu!

A băgat de seamă și Tewky și mi-a șoptit:

— E aceeași persoană.

Peruca roșu aprins ca să ascundă urechile păroase și să distragă atenţia de la trăsăturile feţei – m-am gândit. Și câteva retușuri ale buzelor, genelor și ochilor, foarte ușor – machiaj. Nicio doamnă respectabilă nu ar recunoaște că recurge la asemenea artificii, dar am auzit că se practică. Nu că această persoană ar fi cumva respectabilă sau o doamnă.

Mutându-și degetul de la un desen la celălalt, Tewky m-a întrebat:

— Dacă acesta e Cuțitaru', cine e *aici*?

I-am zis, deși numele nu-i spunea nimic:

— Madam Laelia Sibyl de Papaver.

— Nu mă interesează nici dacă ești prinţul de Wales, ne-a zis sergentul de la birou, fără să-și ridice privirea ca să se uite la noi. O să îți aștepți rândul ca oricine altcineva. Ia loc.

Cu nasul în hârtii, ne-a făcut semn cu mâna sa dolofană către holul din spatele lui.

I-am zâmbit lui Tewky, care, după ce tocmai se prezentase ca vicontele Tewksbury Basilwether, părea mai degrabă pe punctul de a izbucni în râs sau în lacrimi.

— Rămân cu tine, i-am șoptit.

Și, cumva, în decursul vizitei noastre la Scotland Yard, aveam să-mi duc și eu la bun sfârșit treburile. La fel ca atunci când am pornit-o cu bicicleta departe de Kineford, cel mai bun plan al meu părea acum acela de a nu avea niciun plan.

Tewky şi cu mine ne-am așezat pe una din multele băncuţe de pe culoarul întunecos și cu lambriuri de lemn, băncuțe unice prin duritatea și rigiditatea lor, mai rele decât orice strane bisericești în care stătusem vreodată. Așezat lângă mine, Tewky mi-a murmurat:

— Ești norocoasă cu toate hainele alea pe tine.

M-a șocat remarca lui. Cum să-mi spună una ca asta?

— Taci!

— Nu-mi spune să tac. Spune-mi cine ești.

— Nu.

Şopteam, căci pe întreg culoarul, pe toate băncile erau oameni ce așteptau să stea de vorbă cu polițiștii. Totuși, atenți la propriile lor conversații și probleme, niciunul dintre ei nu ne-a aruncat vreo privire.

Tewky a avut prezența de spirit de a nu vorbi tare.

— Dar poate că mi-ai salvat viața. Sau cel puţin onoarea. Și… și ai făcut atât de multe pentru mine. Vreau să-ți mulţumesc. Cine ești?

Am clătinat din cap în semn că n-o să-i dezvălui numele meu.

— De ce vrei să arăți ca o fată bătrână?

— Băiat obraznic, ai grijă ce spui!

— Fată obraznică, o să aflu oare vreodată cum te cheamă?

— Șșșt!

Sper că nu, dar nu i-am spus asta. I-am spus în schimb din nou să tacă și l-am apucat de braț, căci în josul culoarului se deschisese o ușă și am văzut că de acolo ieșea un bărbat cunoscut.

Doi bărbați cunoscuți.

Pentru moment chiar am crezut că o să leșin – și nu din cauza vreunui corset.

Vai de mine!

Unul dintre bărbați era inspectorul Lestrade. Dar, luând hotărârea de a-l însoți pe Tewky la Scotland Yard, mă gândisem că aș putea da peste Lestrade și eram sigură că nu avea să mă recunoască drept văduva cu văl negru pe care o întâlnise pentru scurt timp la Basilwether Hall.

Nu, ceea ce m-a alarmat a fost vederea celuilalt bărbat: Sherlock Holmes.

În sinea mea, mi-am impus să continui să respir și să mă comport normal, să mă fac una cu lambriurile întunecate și cu banca tare și cu gravurile de pe pereți, așa cum o potârniche poate fi lesne camuflată de un tufiș. *Nu trebuie să mă observe, în niciun caz*. Dacă mă recunoaște vreunul din ei, s-a zis cu zilele mele de libertate.

Cei doi veneau încet către noi, adânciți în discuția lor, chiar dacă fratele meu era mult mai înalt decât Lestrade cel mărunțel și trebuia să se aplece pentru a-și apropia capul de al acestuia. După prima privire speriată pe care i-am aruncat-o, mi-am plecat ochii, i-am dat drumul lui Tewky și mi-am ascuns pumnii încleștați și tremurânzi între faldurile fustei.

— ...cazul lui Basilwether n-are nici cap, nici coadă, s-a auzit vocea stridentă a lui Lestrade. Mi-ar plăcea să-ți arunci un ochi peste el, Holmes.

— Holmes? a șoptit Tewky, stând lângă mine drept ca o săgeată. *El* este? Celebrul detectiv?

— Taci, te rog! i-am şoptit.

Sunt convinsă că a băgat de seamă emoţia puternică din glasul meu, căci mi-a dat ascultare.

Sherlock îi spunea lui Lestrade:

— Nu-ţi închipui cât mi-ar plăcea mie să trimiţi mai mulţi poliţişti care să-mi găsească *sora*.

Vocea fratelui meu, deşi armonioasă, era încordată ca o coardă de vioară. Ceva din glasul lui, ceva de nerostit, m-a făcut să simt un fior plăcut.

— Aş vrea, prietene.

Am simţit empatie în glasul lui Lestrade, dar şi ceva care mi-a părut a fi bucurie.

— Dar dacă nu-mi dai mai multe informaţii...

— Majordomul mi-a confirmat că ultimul portret al mamei şi al Enolei datează de mai bine de zece ani. Ah, ce femeie şi mama!

— Păi avem acea schiţă făcută de sora ta.

Fără îndoială, am simţit o undă de bucurie în glasul inspectorului de la Scotland Yard.

Fratele meu a întins mâna şi l-a apucat de braţ pe Lestrade, oprindu-l în loc; cei doi erau chiar în faţa lui Tewky şi a mea. Datorită providenţei sau poate unui noroc chior, Sherlock stătea cu spatele la mine.

— Ascultă, Lestrade.

Fratele meu nu părea tocmai mânios, dar tonul său, de o intensitate aproape hipnotică, mi-a umplut inima de admiraţie faţă de el şi l-a obligat pe celălalt să-i acorde întreaga sa atenţie. Sherlock i-a zis:

— Ştiu că tu crezi că asta e o mare lovitură pentru orgoliul meu că şi mama, şi sora mea au dispărut, că nu reuşesc să dau de urma celei dintâi şi că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru informaţiile despre cea de-a doua. Dar...

Lestrade l-a întrerupt, clipind des şi cu privirea alunecându-i într-o parte:

— Te asigur că nici nu m-am gândit la aşa ceva.

— Prostii! N-ai nicio vină că eşti la fel cu cei de teapa ta.

Pentru a şterge efectul acestei afirmaţii şocante a fluturat nepăsător din mână. Apoi Sherlock l-a ţintuit din nou cu privirea pe inspector.

— Dar Lestrade, vreau să înţelegi bine: pe lady Eudoria Vernet Holmes

poți s-o tai de pe listă. Ea știa ce face și, dacă i s-a întâmplat ceva rău, este doar din vina ei.

Am simțit din nou un fior, dar nu unul plăcut, ci cu totul altfel. Pe-atunci nu știam de una dintre teribilele slăbiciuni ale genialului meu frate; nu înțelegeam cum melancolia putea să-l facă să spună cuvinte atât de grele.

— Cu toate astea, cu Enola Holmes este o cu totul altă chestiune, a continuat Sherlock. Sora mea e o naivă. Neglijată, needucată, nesofisticată, o visătoare. Simt că e vina mea că n-am rămas alături de ea și că am lăsat-o în grija fratelui meu, Mycroft. În pofida spiritului său fin, el nu are răbdare. El n-ar putea înțelege niciodată că e nevoie de timp, nu doar de hamuri, ca să dresezi un mânz sălbatic. Sigur că fata a dat bir cu fugiții, căci e mai degrabă simțitoare decât inteligentă.

Sub bretonul meu fals și pe sub pince-nez, m-am încruntat.

— Mie mi s-a părut destul de inteligentă când am stat de vorbă cu ea, i-a zis Lestrade. M-a păcălit, asta e clar. Aș fi jurat că are cel puțin 25 de ani. Manierată, educată, articulată…

Mi s-a descrețit fruntea. Eram întru totul de acord cu Lestrade.

Fratele meu a spus:

— Articulată și cu o imaginație bogată, poate, dar cu siguranță la fel de irațională și slabă că toate reprezentantele genului ei. De pildă, de ce i-a spus portarului cum o cheamă?

— Din simplă cutezanță, poate, ca să-i dea voie înăuntru. Apoi a fost suficient de isteață să plece direct la Londra, unde e foarte greu să fie găsită.

— Și unde i s-ar putea întâmpla orice, chiar și dacă *ar avea* 25 de ani. Dar nu are decât 14.

— Unde, cum spuneam și mai devreme, i s-ar putea întâmpla orice și unei persoane de vârstă și mai fragedă: fiul ducelui de Basilwether.

Moment în care Tewky s-a ridicat în picioare, tușind scurt.

Așa că, vezi tu, n-am avut vreme de stat pe gânduri și, după cum mi s-a părut atunci, nici n-am avut de ales.

Am zbughit-o.

În timp ce inspectorul și marele detectiv s-au întors să se uite la băiatul îmbrăcat în hainele unui om de rând, clipind des și holbându-se la el până ce l-au recunoscut, m-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat în liniște.

Am zărit preț de o clipă chipul fratelui meu și, dacă aș fi știut ce raritate e să-l vezi pe Sherlock Holmes uluit, poate că aș fi savurat mai mult momentul. Dar n-am mai zăbovit acolo, am coborât cele câteva trepte ale culoarului, am deschis prima ușă care mi-a ieșit în cale și am intrat, închizând-o încet în urma mea.

M-am trezit într-o încăpere cu mai multe birouri la care nu era nimeni, cu o singură excepție. Un tânăr ofițer și-a ridicat capul din hârtiile sale și m-a scrutat cu privirea.

— Mă scuzați, sergentul are nevoie de dvs. în față, i-am spus.

Presupunând, cel mai probabil, că fusesem de curând angajată la Scotland Yard ca stenografă sau așa ceva, a dat din cap, s-a ridicat și a ieșit.

Am ieșit și eu, dar pe fereastră. Ridicând cerceveaua, am sărit peste pervaz la fel cum mă urcam pe bicicletă şi am aterizat pe trotuar ca și cum m-aș fi dat jos de undeva. Erau trecători, desigur, dar nu m-am uitat la niciunul, de parcă ar fi fost perfect normal să ieși dintr-o instituție publică pe geam. Mi-am dat jos pince-nez-ul și l-am aruncat pe stradă, unde a fost călcat imediat de un cal mare ce trecea pe-acolo. Țanțoșă, am mers în pas vioi, așa cum îi stă bine unei tinere funcționare. La colț tocmai oprise un omnibuz. M-am suit în el, am plătit biletul, m-am așezat printre ceilalți londonezi din partea etajată și nu m-am uitat înapoi. Probabil că în timp ce Lestrade și fratele meu continuau să-i pună întrebări lui Tewky, eu mă îndepărtam deja.

Cu toate astea, știam că n-o să le ia mult ca să-mi dea de urmă. Tewky avea să le spună cum el și o fată îmbrăcată ca o văduvă au evadat împreună de pe barca Cuțitarului. O fată pe nume Holmes. Probabil că Tewky o fi încercat deja să mă prezinte, doar că n-a mai avut pe cine, căci nu lăsasem acolo, lângă el, decât două desene – speram ca Lestrade, după ce va fi stat de vorbă cu Tewky, să-și dea seama de semnificația desenelor –, două caricaturi rămase pe băncuță, alături de o oribilă umbrelă verde.

Îmi părea rău a că am fost nevoită să-l părăsesc pe Tewky atât de brusc, fără să ne luăm rămas-bun.

Dar nu aveam ce face. Trebuia s-o găsesc pe mama.

Îmi mai părea foarte rău și că nu reușisem să petrec mai mult timp lângă fratele meu Sherlock, fie chiar și deghizată, ca să mă uit la el, să-l ascult, să-

l admir. De fapt, mi-era dor de el şi tânjeam să-l văd aşa cum tânjeşte o gărgăriţă-riţă să zboare spre casă...

Dar celebrul meu frate detectiv *nici* nu se gândea s-o găsească pe mama. La naiba cu el! Toate emoţiile pe care le-am simţit până acum la vederea lui s-au chircit şi s-au transformat într-o durere în suflet.

Deşi… poate că nu era atât de rău. Sherlock şi Mycroft ar fi vrut-o pe mama înapoi la Ferndell Hall, dar era evident că ea nu-şi dorea să stea acolo. Când – nu dacă, ci *când* – o voi găsi, n-o să-i cer să facă nimic din ce-ar putea-o face nefericită. Nu o căutam ca s-o lipsesc de libertatea ei.

Nu voiam decât să am o mamă.

Atât.

Să ţin legătura cu ea. Poate să ne întâlnim din când în când şi să stăm de vorbă la un ceai.

Să ştiu unde este.

Deşi nu aveam cum să nu mă tem, undeva într-un cotlon al minţii, că poate i s-a întâmplat ceva rău – totuşi, mi se părea mai plauzibil ca mama să se fi dus într-un loc unde să nu existe corsete, turnuri şi poate chiar nici pălării sau ghete. Undeva unde sunt flori şi verdeaţă. Ce ironic, mi-am zis, ca eu, urmându-i exemplul şi evadând, să ajung în schimb în această hazna de oraş, unde nu am văzut încă un palat, o trăsură aurită sau o lady în hermină şi diamante. Unde am văzut în schimb o bătrână târându-se pe jos, cu capul plin de răni.

E clar că mama n-ar putea vreodată să decadă într-atât.

Sau ar putea oare?

Trebuia să mă asigur că nu; şi nu aveam la dispoziţie decât câteva ore ca să acţionez, înainte ca întreaga poliţie londoneză să pornească în căutarea mea. Coborând din omnibuz la următoarea staţie, am chemat o trăsură. Una închisă de astă dată, ca să fiu ferită de priviri.

— Către Fleet Street, i-am spus vizitiului.

În timp ce el îşi croia drum prin traficul aglomerat din oraş, am luat din nou o bucată de hârtie şi un creion şi am compus un mesaj:

MULŢUMESC, CRIZANTEMA MEA. EŞTI ÎN FLOARE? TRIMITE, TE ROG, UN IRIS.

Îmi aminteam clar din *Semnificația florilor* că irisul însemna „mesaj“. Irișii dintr-un buchet îl atenționau pe destinatar să fie atent la semnificația celorlalte flori. Zeița greacă Iris era cea care purta mesajele între Muntele Olimp și pământ, traversând podul de curcubeu.

Totuși, multe alte semnificații ale florilor din carte nu mi le puteam aminti atât de clar. Îndată după ce-mi găseam un loc unde să stau, trebuia să fac rost de un alt exemplar al cărții.

Regretam amarnic pierderea celeilalte, o carte de neînlocuit pe care mi-o dăruise mama, cea mai valoroasă amintire pe care o aveam de la ea, cartea mea cu cifruri. Ce făcuse Cuțitaru’ cu ea n-aveam să aflu vreodată.

(Sau așa credeam eu pe-atunci.)

Dar, încercam eu să mă liniștesc, nu aveam nevoie de ea din motive practice.

(Din nou, așa credeam eu.)

Apoi am luat mesajul pe care-l compusesem și l-am inversat.

SIRINUGORETETIMIRT?
ERAOLFNIITSEAEMAMETNAZIRCCSEMUTLUM

După care l-am împărțit în zigzag, în sus și în jos, pe două rânduri, așa:

IIUOEEIITEALNISAMMTAICSMTU
SRNGRTTMR?ROFITEEAENZRCEULM

Apoi, săltând pe locul meu când trăsura se hurducăia, am inversat ordinea rândurilor, pentru a-mi compune mesajul. Anunțul urma să-l plasez în paginile de anunțuri personale din *Gazeta Pall Mall*, pe care mama rareori o rata, și în *Revista femeii moderne*, *Foaia reformei vestimentare* și în alte publicații care îi plăceau ei. Cifrul meu era următorul:

„Ivy zice de la coadă SRNGRTTMR?ROFITEEAENZRCEULM la cap
IIUOEEIITEALNISAMMTAICSMTU Ivy a ta“

Știam că mama, care nu putea rezista în fața unui cifru, îi va dedica acestuia întreaga sa atenție dacă și când îl va vedea.

Din păcate, mai știam și că nu va rămâne neobservat nici de fratele meu

Sherlock, care citea de obicei ceea ce el numea „paginile de anunţuri personale“ ale cotidienelor.

Dar, întrucât nu știa nimic despre cum se agață iedera de un gard, poate că nu-l va descifra.

Și-apoi, chiar dacă l-ar descifra, mă îndoiesc că l-ar înțelege sau că ar face legătura cu mine.

Odată ca niciodată – părea atât de demult, într-o altă lume, dar de fapt nu trecuseră decât șase săptămâni de-atunci –, odată, mergând cu bicicleta pe un drum de țară și gândindu-mă la fratele meu, îmi făcusem în minte o listă cu talentele mele, comparându-le cu ale lui, în detrimentul meu.

Acum, mergând într-o trăsură londoneză, și nu pe o bicicletă, m-am trezit că-mi fac în minte o altă listă cu talentele și abilitățile mele. Știam lucruri pe care Sherlock Holmes n-ar fi putut măcar să și le imagineze. În timp ce lui i-a scăpat semnificația turnurii (bagajului) mamei și pe cea a pălăriei ei înalte (sub care bănuiesc că avea un sul zdravăn de bancnote), eu am înțeles structurile și utilizările dedesubturilor și podoabelor unei doamne. M-am dovedit o adeptă a deghizării. Cunoșteam semnificația codată a florilor. De fapt, în timp ce Sherlock Holmes nu punea preț pe „sexul slab“, considerându-l irațional și lipsit de importanță, eu cunoșteam chestiuni pe care mintea lui „logică“ nu le putea cuprinde vreodată. Cunoșteam o mulţime de moduri de comunicare între femei, de coduri secrete ale borurilor pălăriei și ale răzvrătirii, ale batistelor și subterfugiilor, ale evantaielor cu pene și ale sfidării tainice, ale peceților de ceară și ale mesajelor ascunse în poziționarea unui timbru poștal, ale cărților de vizită și ale unei mantii întregi de uneltiri feminine în care m-aș putea înfășura. Mă așteptam ca, fără prea mare dificultate, să pot integra într-un corset și niște arme, alături de provizii și alte mijloace de apărare. Puteam merge în anumite locuri și puteam realiza lucruri pe care Sherlock Holmes n-ar fi izbutit să le înţeleagă vreodată și pe care nici măcar nu şi le-ar imagina, darămite să le mai şi facă!

Și exact asta aveam de gând mai departe.

LONDRA
NOIEMBRIE 1888

Îmbrăcată toată în negru, necunoscuta fără nume iese din casă noaptea târziu, hoinărind pe străzile din East End. De talia ei dreaptă și demodată atârnă un rozariu, ale cărui bobițe de abanos se ciocnesc la fiecare pas. Veșmântul cu văl de călugăriță îi acoperă din cap până-n picioare trupul subțire și înalt. În brațe duce mâncare, pături și haine pentru bietele bătrâne care stau ghemuite pe treptele adăpostului pentru săraci, pentru cele care se târăsc și cărora li se spune moțăite și pentru oricine altcineva mai are nevoie. Oamenii străzii îi acceptă darurile și-i spun Soră. Nimeni nu-i cunoaște numele, căci nu rostește niciodată vreun cuvânt. Se pare că a făcut jurământ de tăcere și solitudine. Sau poate că dorește să nu facă paradă de limbajul ei cultivat, să nu se lase trădată de accentul ei de doamnă din clasa de sus. Vine și pleacă tăcută, stârnind curiozitate la început, dar trecând neobservată după câteva zile.

Într-o parte mult mai înstărită și oarecum mai boemă a orașului, cineva deschide un birou în aceeași reședință gotică unde Madam Laelia Sibyl de Papaver, Perditorian Astral, își ținea ședințele de spiritism înainte de șocanta ei – sau, mai degrabă, lui – arestare, scandalul anului. Având în vedere că ocupantul anterior a ajuns la închisoare, la fereastra dinspre stradă a apărut curând anunțul: DISPONIBIL pentru consultații: dr. Leslie T. Ragostin, Perditorian Științific. Un om de știință trebuie, desigur, să fie bărbat, unul important chiar, foarte ocupat la universitate sau la British Museum; fără îndoială că de aceea nimeni din cartierul de bogătaşi nu l-a văzut încă pe marele dr. Leslie T. Ragostin. Dar zilnic vine și pleacă secretara sa, care pune lucrurile la locul lor în acest birou nou și se ocupă de treburile lui. Este o femeie tânără, care nu se face remarcată decât prin eficiența ei, foarte asemănătoare cu miile de femei tinere, dactilografe sau contabile, care trăiesc în Londra la limita supraviețuirii pentru a putea trimite familiilor lor de-acasă câțiva bănuți. Numele ei e Ivy Meshle.

În fiecare zi, aşa cum îi stă bine unei tinere virtuoase şi modeste, singură în marele oraş, Ivy Meshle ia prânzul la Cantina Funcţionarelor, în apropiere de locul unde lucrează. Acolo, la adăpost de orice contact cu masculii prădători ai speciei, stă singură citind *Gazeta Pall Mall* şi diverse alte periodice. Într-una dintre aceste publicaţii a găsit deja un anunţ personal care o interesează peste măsură, atât de mult, că l-a decupat şi-l poartă tot timpul la ea. Iată ce se spune în acel anunţ:

„De la Iris la Ivy, cu cap şi coadă:
IFOECNLNORNDACIATMCSTADFRLABTCNLRSIPISAEUORRZNEA
IIRNAIUSLAI

Uneori, când e singură în locuinţa ei ieftină, domnişoara Meshle (sau poate că Sora mută şi fără nume) scoate această bucată de hârtie din buzunar şi stă şi se uită la ea, chiar dacă a descifrat-o de mult:

ÎNFLORESC ÎN PLIN SOARE NU DOAR CRIZANTEMA, CI ŞI TRANDAFIRUL SĂLBATIC

Acest mesaj a fost trimis, crede ea, de o femeie fericită, care e liberă, într-un loc fără agrafe de păr, corsete şi obiecte de îmbunătăţire a unei rochii: este cu ţiganii nomazi pe coclauri.

Dacă avea mult de mers, de ce nu a luat bicicleta?
De ce nu a ieşit pe poartă?
Dacă a pornit-o pe jos, unde s-a dus?

O singură ipoteză răspunde la toate cele trei întrebări: fugara nu avea mult de mers, ci doar până în afara localităţii, unde avea să se întâlnească, aşa cum probabil aranjase din timp, cu o şatră de nomazi.

În *Semnificaţia florilor*, trandafirul sălbatic se referă la „un mod de viaţă liber şi hoinar, ca al ţiganilor“.

Şi dacă furtişagul e oarecum în natura ţiganilor, ei bine, se pare că este şi în natura doamnei Eudoria Vernet Holmes. După cum s-a demonstrat din felul cum l-a tras pe sfoară pe Mycroft Holmes. Cel mai probabil doamna se

distrează pe cinste.

O singură întrebare rămâne fără răspuns:

De ce nu m-a luat mama cu ea?

Dar nu mai e un gând atât de tulburător ca înainte. Acea femeie iubitoare de libertate, îmbătrânind, având probabil la dispoziție doar puțin timp pentru a-și împlini visul înainte de a muri, a făcut tot ce-a putut pentru fiica ei târzie. Cândva – se gândește fata care umblă singură pe stradă –, poate la primăvară, când vremea se va încălzi îndeajuns pentru a călători, va pleca să-și caute mama printre țigani.

Între timp însă, se uită la bucata decupată din ziar, chipul ei prelung și ascuțit se îmblânzește, înfrumusețat de prezența unui zâmbet: căci știe că, potrivit codului secret al florilor, un trandafir de orice fel înseamnă iubire.

SFÂRȘIT

SOLUȚIA CIFRULUI

Cuvintele „cap“ și „coadă“ arată cum este alcătuit cifrul.
Pentru a-l rezolva, se împarte în jumătate:

IFOECNLNORNDACIATMCSTADFRLABTC
NLRSIPISAEUORRZNEAIIRNAIUSLAI

Primul rând de litere sunt „capetele“, iar al doilea rând, „cozile“. Urmărind literele sus–jos printre rânduri, rezultă:

INFLORESCINPLINSOARENUDOARCRIZANTEMACISITRANDAFIR
ULSALBATIC

Apoi, despărțind în cuvinte:

ÎNFLORESC ÎN PLIN SOARE NU DOAR CRIZANTEMA, CI ȘI
TRANDAFIRUL SĂLBATIC

Citiţi continuarea în volumul 2 al seriei
ENIGMELE ENOLEI HOLMES

CAZUL DOAMNEI STÂNGACE

LONDRA
IANUARIE 1889

N-am fi în această situaţie deplorabilă, declară cel mai tânăr şi mai înalt dintre cei doi bărbaţi aflaţi în salonaşul clubului, dacă n-ai fi încercat s-o trimiţi cu forţa la pension!

Cu trăsături aspre şi ascuţite, numai piele şi os, mergând de colo-colo cu cizmele negre şi lucioase, pantalonii negri şi fracul negru de seară, seamănă cu o egretă neagră.

— Dragul meu frate…

Aşezat comod într-un fotoliu adânc, tapiţat cu piele marocană, celălalt bărbat, mai în vârstă şi mai solid, ridică sprâncenele stufoase ca un gard viu pe timp de iarnă.

— O asemenea supărare nu îţi stă câtuşi de puţin în fire.

Vorbeşte calm, fiindcă acesta e clubul lui, mai precis salonul privat şi bine păzit destinat conversaţiilor, iar el abia aşteaptă excelenta friptura de vită de la cină, în vreme ce-i spune fratelui său mai mic pe un ton înţelegător:

— Deşi nu încape îndoială că nesăbuita e singură în acest oraş plin de pericole şi că s-ar putea să fi fost deja tâlhărită şi lăsată pe drumuri sau, şi mai rău, să-i fi fost răpită fecioria, totuşi, nu trebuie să-ţi îngădui să te implici afectiv în această problemă.

— Cum să nu? se întoarce bărbatul din picioare şi-i aruncă o privire aprigă, ca de uliu. E sora noastră!

— Iar cealaltă femeie dispărută e mama noastră. Şi ce dacă? Ai impresia c-o vom găsi mai uşor dacă te învârţi ca un leu în cuşcă? Dacă vrei neapărat să dai vina pe cineva, adaugă bărbatul aşezat, punându-şi mâinile împreunate pe vesta mătăsoasă, umflată ca o pernă, mama e persoana asupra căreia ar trebui să-ţi îndrepţi mânia.

Apoi începe să înşire motivele ca un adevărat logician ce e:

— Mama noastră e cea care a lăsat-o pe fată să umble de capul ei, în

pantalonaşi, pe bicicletă, în loc să o înveţe bunele maniere. Mama noastră e cea care şi-a petrecut zilele pictând flori, în timp ce sora noastră se căţăra în copaci; mama noastră și-a însușit banii cu care ar fi trebuit să plătească o guvernantă, un instructor de dans, rochii feminine cuviincioase *et cetera* pentru fată, şi tot mama noastră a abandonat-o, până la urmă.

— În ziua în care împlinea paisprezece ani, bombăne bărbatul din picioare.

— Ce contează dacă era ziua ei sau nu? se plânge fratele mai mare, care începe să se plictisească de acest subiect. Mama e cea care şi-a neglijat îndatorirea, lăsând-o practic de izbelişte, şi...

— Şi apoi tu ai făcut pe grozavul în faţa unei tinere cu inima frântă, ordonându-i să părăsească singura lume pe care a cunoscut-o vreodată şi care acum îi fuge de sub picioare...

— Era singurul mod raţional de-a o aduce pe calea cea bună, de-a scoate din ea o fată cuviincioasă! îl întrerupe fratele mai mare cu asprime. Tu ar trebui să înţelegi cel mai bine logica...

— Logica nu e totul.

— E prima dată când te aud spunând aşa ceva!

Acum, bărbatul masiv nu mai e nici calm, nici în largul său, aplecându-se în fotoliu, cu cizmele (acoperite de ghetrele imaculate) înfipte bine în parchet. Întreabă imperios:

— De ce eşti aşa de... de copleşit de emoţii, de afectat? Prin ce diferă găsirea surorii noastre rebele şi fugare de orice altă mică problemă...

— Fiindcă e sora noastră!

— E atât de tânără faţă de noi, încât ai întâlnit-o de fix două ori în viaţa ta.

Bărbatul înalt şi agitat cu chip acvilin încremeneşte de-a binelea.

— O dată ar fi fost suficient.

Glasul lui precipitat şi tăios se domoleşte şi se înmoaie, dar nu-şi întoarce privirea către fratele lui; în schimb, pare că se uită prin pereţii cu lambriu de stejar ai salonului către un loc – sau un timp îndepărtat.

— Îmi aminteşte de mine când eram de vârsta ei, spune el, cu nasul şi bărbia pronunţate, dezlânat, stângaci, neizbutind să-mi găsesc locul printre...

— Prostii!

Deodată, fratele cel mare pune capăt acestor baliverne.

— E strigător la cer! E o *femeie*! Are un intelect inferior, are nevoie să fie protejată… nu există nici o comparaţie.

Încruntându-se, cu alura lui de politician, îşi domoleşte tonul pentru a se impune.

— Asemenea îndoieli cu privire la cele întâmplate în trecut nu ajută la nimic; singura întrebare raţională care se pune acum e cum ai de gând s-o găseşti?

Părând a face un efort de voinţă, bărbatul înalt îşi întoarce privirea visătoare, fixându-l cu ochi ageri şi cenuşii pe fratele său. După o pauză, spune doar atât:

— Am un plan.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Ai de gând să mi-l împărtăşeşti şi mie?

Tăcere.

Întinzându-se la loc pe fotoliu, fratele mai mare zâmbeşte din vârful buzelor.

— E cu neputinţă să nu-ţi păstrezi o aură de mister, nu-i aşa, Sherlock?

Fratele mai tânăr, cunoscut drept marele detectiv, ridică din umeri cu la fel de multă răceală ca şi fratele mai mare.

— N-are nici un rost să-ţi dezvălui ceva în acest moment, dragul meu Mycroft. Dacă voi avea nevoie de ajutorul tău, fii sigur că ţi-l voi cere.

— Atunci, de ce ai venit aici în această seară?

— Pentru a-ţi spune ce gândesc, măcar de data asta.

— Eşti sigur că judeci cu mintea, dragul meu Sherlock? Mi se pare că gândirea ta e nedisciplinată. Te-ai lăsat copleşit de emoţii. Pari epuizat.

— Mai bine aşa, decât să nu simt nimic.

Cu un gest hotărât, Sherlock Holmes îşi ia pălăria, mănuşile şi bastonul, apoi se întoarce către uşă.

— Noapte bună, Mycroft.

— Îţi urez să-ţi duci planul la bun sfârşit, dragă Sherlock. Noapte bună.

CAPITOLUL 1

Am citit biletul adus de aprod pe o tipsie de argint şi am rămas ca trăsnită de fulger.

— Dr. John Watson…

Am rostit numele cu voce tare, ca să mă asigur că văzusem bine, fiindcă nu-mi venea să cred că tocmai această persoană avea să fie primul client care păşea în biroul abia deschis – în ianuarie 1889 – al singurului savant perditorian din Londra. Şi din întreaga lume.

Dr. John Watson? John era un nume destul de comun, dar Watson? Şi doctor, pe de-asupra? El trebuia să fie, dar tot nu-mi venea să cred.

— Să fie oare cine cred eu, Joddy?

— Eu de un’ să ştiu, *milady*?

— Joddy, ţi-am mai spus să mi te adresezi cu domnişoară Meshle. *Domnişoară* Meshle.

Am dat ochii peste cap. […] Fermecat de volanele şi mânecile mele bufante, Joddy îmi spunea „*milady*“, dar aş fi vrut să se abţină, ca lumea să nu înceapă să pună întrebări. Nu-mi displăcea faptul că era fermecat, chiar îmi doream asta, ca să nu-şi dea seama că eram, de fapt, o fată nu cu mult mai mare decât el, dar voiam să înceteze să-mi mai spună „*milady*“.

Cu mai mult calm, amintindu-mi să-mi ascund accentul aristocrat, l-am întrebat:

— I-ai spus deja domnului că doctorul Ragostin e plecat?

— Da, *milady*. Adică, da, domnişoară Meshle.

Biroul savantului perditorian purta numele unui oarecare doctor Leslie T. Ragostin, fiindcă un om de ştiinţă nu putea fi decât un bărbat. Dar „doctorul Ragostin“ nu avea să fie niciodată la birou, fiindcă el – doctorul cu doctorat – nu exista decât în imaginaţia mea şi pe afişele şi cărţile de vizită pe care le puneam în magazine, chioşcuri, tarabe cu fructe şi amfiteatre, pe unde apucam.

— Pofteşte-l pe domnul doctor Watson în biroul meu şi voi vedea dacă îi pot fi de folos.

Joddy a ieşit. […]

Imediat ce a dispărut, m-am prăbuşit pe scaunul de lemn din spatele biroului meu, dar genunchii îmi tremurau atât de tare, încât jupoanele de mătase îmi foşneau. Nu era bine. Inspirând adânc, am închis ochii o clipă, evocând în minte chipul mamei mele. Odată cu acea imagine, aproape că i-am auzit şi glasul:

„Enola, te vei descurca foarte bine de una singură.“ […]

Liniştită, am deschis ochii la timp, căci Joddy tocmai îl aducea pe doctorul Watson din salonul care servea drept sală de aşteptare.

— Domnule doctor Watson, eu sunt secretara doctorului Ragostin, domnişoara Ivy Meshle.

Întinzându-i mâna oaspetelui, am văzut exact ce m-aş fi aşteptat să văd din scrierile lui: un domn englez solid, nu foarte înstărit, dar cu siguranţă din clasa de sus, cu un chip rumen, ochi blânzi şi o oarecare tendinţă de îngrăşare.

Speram ca şi el să vadă ceea ce mă prefăceam că sunt: o tânără muncitoare cât se poate de obişnuită. […] O domnişoară respectabilă, dar care nu era de rang înalt. Una al cărei tată ar fi putut fi şelar sau hangiu. O fată aflată, cel mai probabil, în căutarea unui soţ.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Meshle.

Doctorul Watson îşi scosese deja pălăria, fireşte, dar aşteptase, aşa cum se cuvine, să-mi strângă mâna înainte de a-şi scoate mănuşile şi de a i le da aprodului, împreună cu bastonul.

— Vă rog, luaţi loc, i-am făcut eu semn spre fotoliu. Apropiaţi-vă de şemineu. E teribil de frig afară, nu-i aşa?

— E îngrozitor! N-am mai văzut Tamisa îngheţată aşa de tare încât să poţi patina de la un cap la altul.

În timp ce vorbea, îşi freca mâinile şi le-a întins către foc. În ciuda tuturor eforturilor, încăperea nu era prea călduroasă şi eram invidioasă pe scaunul confortabil şi tapiţat al oaspetelui. Cumva, frigul şi umezeala nu mă deranjaseră atât de tare până să vin la Londra, unde văzusem deja un cerşetor – sau ce mai rămăsese din el – îngheţat bocnă pe caldarâm.

— Domnule Watson, îmi pare rău că doctorul Ragostin e plecat. Sunt sigură că ar fi fost încântat să vă cunoască. Dumneavoastră sunteţi *acel* doctor Watson, asociatul domnului Sherlock Holmes, nu-i aşa?

— Eu sunt.

Politicos, chiar umil, s-a întors către mine:

— Am venit aici chiar din partea domnului Holmes.

Inima a început să-mi bată atât de tare, încât mă temeam să n-o audă oaspetele. Nu mai puteam pretinde că un accident fericit – sau nefericit – îl adusese aici tocmai pe acest bărbat.